

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАРТ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3008

Косово и Метохија је темељ Црне Горе

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА Л.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Жана Живаљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимир Букановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Косово нам опет отимају... Супротно међународном праву и Повељи 1244 Уједињених нација Албанци су 17. фебруара прогласили насилну независност Косова. Авганистан и Сједињене Америчке Државе су прве признале независност Косова и Метохије, нарушивши тако интегритет и територијалну цјеловитост Србије. Братска Русија се супроставила насилном отцељењу Косова од Србије. Међудржавни односи Србије и Русије су сваким даном све бољи.

Тома није победио, али се ни Борис не осјећа побједнички... Шешелъ нас и даље изненађује својом натприродном снагом у борби против хашке немани... Снимци са суђења проф. др Војиславу Шешелъу су тренутно најгледанија емисија у Црној Гори.

Штурановић отишао из Владе због болести. Мило се опет самоувјерено и надмено, како то само он умије, вратио на мјесто премијера. Благо нама! Опет нећемо моћи упалити телевизор, а да га не видимо на некој од црногорских назови-телевизија. Но ва прилика за тв полтроне...

Криминал цвјета... Радници штрајкују... Распали путеви непрестано односе младе животе... Инфлација не посустаје...

Вујановић се и даље не мијениа у свој посао. Пола народа не зна ко нам је председник. Но, нека. Такав нам треба!

Почиње да се захуктава предизборна кампања. ДПС има два кандидата – Вујановића и Медојевића. Мједо позвао Црну Гору да се пробуди. Е, никад се не пробудила ако ће је Медојевић пробудити.

И Милић се кандидовао као капетан брода који тоне. Зашто – питајте њега. Пецо не подржава никога. Срећом, од њега ништа не зависи. Др Кадич „мудро ћути”... Албанци и Бошњаци опет уз ДПС. Заборавили деведесете?!

Лидер Српске листе Андрија Мандић једини је кандидат опозиције. Послије дуго година Срби ће моћи опет да гласају Србина за председника.

У исто вријеме, када и председнички избори, одржаће се локални парламентарни избори у Херцег Новом и Тивту. Странка српских радикала излази у коалицији Српска листа и уједно има најбоље шансе за побједу.

У Скупштини све по старом, само што више нема преноса. Радојка (или Дечко, како је од милоште зову) из ТВЦГ рекла – Доста. Нека. Тако треба! Оваква каква је, Скупштина заслужује Радојку за команданта.

И на крају, да не бисте доживјели крај, читајте „Велику Србију” која до Вас, уважени и вјерни читаоци, стиже само нама знаним путевима. Режим је давно за „Велику Србију” затворио границу, али „Велика Србија” не трпи границе...

Говор мр Видосаве Остојић на митингу у Подгорици

Кукавичко ћутање црногорске власти

- Црногорски власиодрици су се, кукавичким ћућањем у својим мишијим рујама, већ сврсисали на стирану целула. Тиме су удвосиручили обруче бодљикаве жице око Космеија, највеће логора за Србе у 21. вијеку
- Али, Србијо, ако ти је за уијеху знај, да они који ти данас ране соле, нису твоја и наша браћа, но разбраћа
- Да су се својим изјашњавањем сврсисали на стирану правде, а не Срба и Србије, уиисали би се у људе. Овако, уиисали су се у црну књижу нових примјера „дрногорског чојсйва и јунашйва”

Драга браћо и сестре, помаже Бог!

Је ли гријех бранити Косово и Метохију? Ако јесте онда сав гријех на моју душу.

Је ли срамота сузе лити за окупираном Српском Колијевком? Није!

А је ли гријех славити окупацију Српске Колијевке и радовати се прекопавању темеља свеколиког Српства? Јесте!

Али тај гријех нека иде на душу оних који од недеље, 17. фебруара славе и још се не тријезне. Ја им поручујем да се отријезне и размисле. То, од срца, поручујем, прије свих оних, чије се потомство, и зачело, и родило, у Српској Колијевци. Савјетујем Вам, господо, не радујте се српској трагедији! Не радујте се због тога што туђинска чизма данас гази колијевку у којој је ваше потомство рађајући се проплакало!

Не гракћите од среће што се у тој истој колијевци данас рађа монструм чија је мама плаћени убица – Америка, а тата сотонин намјесник из Ватикана – папа.

Свеколиком српском народу, посебно српској омладини, преносим поруку Војводе Николе Бојовића, команданта Дурмиторског корпуса Краљеве војске у Отаџбини. Војвода Никола је, 1997. године поручио из Лондона, гдје је скоро шездесет година живио у изгнанству: „Рођен сам у селу „Зминици, ојшћина шаранска, под српским олимпијом – Дурмитијором... Српски роде, омладино српска, иреклињем вас Богом великијем, иреклињем вас крвљу и мукама српског народа, будиће прво људи, ја Срби, ја све остало ишио моралие.”

За дадиљу тог монструмчића, Тата и Мама, изабрали су своју вјерну слушкињу, боље рећи свој нус-производ, Западну Европу.

Чим монструмчић нарасте у великог монструма, прво ће средити своју дадиљу.

Е, да монструм не би своју дадиљу потпуно рашчеречио, ту ће да ускочи Србија, иако је америчка слушкиња 17. фебруара, српску главу на монструмски пањ ставила.

Ускочиће Србија да сачува Европу, да за њу крв своју пролије, као много пута раније. Као оно некад, бранећи је од цара Мурата и његових хорди, у времена давна.

Можда није лијепо што смо стару даму – Европу назвали слушкињом. Можда ће је то забољети. Али, ако!

Много јаче боле сузе српске сирочади, јаук мајки из Гораждевца и широм Космета, лелек поломљених крстова са Светих Архангела. Много јаче пеку сузе од од дима пећких икона и вапај Богородице Љевишке.

Али Европа то не чује и не осјећа, јер су јој Ротшилди, умјесто срца уградили ММФ, а умјесто мозга Свјетску банку.

Ја вас са овог мјеста све поздрављам! И вас којима срце крвари косовском тугом, али лице сија поносом и достојанством јер вам властодршци нису успјели из срца ишчупати ни српко Косово и Метохију, ни српски језик. И вас који сте дошли да снимите и у ваше пребукиране црне досијее утефтерите све нас, који данас плачемо, и бјеснимо, због неправде свјетских терориста и силедија.

Питам се, боли ли запаљени Космет данас икога осим Србе?

И питам се, боли ли све Србе данас Косово наред ког је „содом запушио“?

Сигурна сам да свако слободомислеће створење данас мора потрести насиље над људском и Божијом правдом. Сви они, којима умјесто срца није уграђена машина за пребројавање пара, код Сороса зарађених, морају знати колико је Србима данас тешко.

Србијо, Космет је данас твоја и наша жива рана. Твоја је туга и велика мука, а наша, и туга, и мука, и надасве брука.

Нама је званична Црна Гора, уз велику тугу, натоварила и терет велике срамоте и стида.

Црногорски властодршци су се, кукавичким ћутањем у својим мишијим рупама, већ сврстали на страну целата. Тиме су удвостручили обруче бодљикаве жице око Космета, највећег логора за Србе у 21. вијеку.

Али, Србијо, ако ти је за утјеху знај, да они који ти данас ране соли, нису твоја и наша браћа, но разбраћа.

Да су се својим изјашњавањем сврстали на страну правде, а не Срба и Србије, уписали би се у људе. Овако, уписали су се у црну књигу нових примјера „црногорског чојства и јунаштва“.

Зато те, Србијо, молим, кад ови наши унесрећитељи и званично пошалу признање независном Косову, да честитају плијен који је НАТО од тебе отео и терористима поклоњено, откажи својим непријатељима гостопримство. Уздигни, Србијо, своје достојанство изнад неизмјерне добродушности и протјерај их из својих школа и факултета, из луксузних вила, станова и пословних простора, којима се дебело користе.

Немој их више ни за паре лијечити! Зашто би за гробаре српског постојања важила Хипократова заклетва?

А теби, Црна Горо, нека је на част и понос, што ти тако осрамоћеној, образ освијетли твоја младост – твоји ћаци и твоји студенти! Они су ових дана положили испит и пред својим прецима, и пред својим потомцима, А пред њима су пали на испиту сви њихови професори, из свих предмета. Из историје и етике – посебно! Поносна сам што сам ваш професор!

А свеколиком српском народу, посебно српској омладини, преносим поруку Војводе Николе Бојовића, команданта Дурмиторског корпуса Краљеве војске у Отаџбини. Војвода Никола је, 1997. године поручио из Лондона, гдје је скоро шездесет година живио у изгнанству: „Рођен сам у селу „Зминици, ојшћина шаранска, под српским олимпијом – Дурмитијором“ Српски роде, омладино српска, иреклињем вас Богом великијем, иреклињем вас крвљу и мукама српског народа, будиће прво људи, ја Срби, ја све остало ишио моралие.” И још једну поруку коју старац Никола, пророчански, у својој деведесетој години, кроз сузе, изговара: „Српска омладино, иреклињем вас Богом и мукама српског народа, иреклињем вас крвљу ваших праћедова, ћедова, очева и мајки – не дајте Косово! Ако Срби изгубе Косово, ми смо изгубили нацију!”

Да бисте схватили какав је морални профил човјека који нам је у аманет оставио поруке, навешћу само један примјер из његовог часног и херојског живота. Када су његови борци ухватили момка убицу његове осамдесетчетворогодишње мајке Иконије, и довели га пред Николу да му пресуди, Војвода је рекао: „Прашћиање је највећа казна. Ја му прашићам, а с Богом нека се види. Пустиићте га нека иде, не смије му ни длака с главе фалићти!”

Живио српски Космет у Србији!

У Подгорици одржан велики протестни скуп
против отцјељења Косова од Србије

Ти и ја – Косово и Метохија

- У организацији опозиције испред Скупштине Црне Горе одржан је велики митинг *Ти и Ја Косово и Метохија* на којем је присуствовало преко 30. 000 људи. Не памти се да је икад у Подгорици одржан бројнији скуп. То само показује колико је Косово дубоко уткано у душу српске Црне Горе
- На митингу у Подгорици у име Странке српских радикала народу се обратила мр Видосава Остојић – професор математике на Филозофском факултету у Никшићу. Писменима су се обратили и: Андрија Мандић (СНС), Срђан Милић (СНП), Ранко Кадић (ДСС), Предраг Поповић (НС), Зоран Жижкић (ДСЈ), Момчило Вуксановић (СНВ), као и представник Срба са Косова Милан Ивановић. Скуп је протекла у миру, након чега су опозициони прваци заједно са народом прошетали до Храма Христовог Васкрсења гдје је Молебан за Косов и Метохију служио владика диоцезански господин Јован са свештенством Митрополије црногорско-приморске

Пише: Милица М. Кривокапић

На најбруталнији могући начин, супротно међународном праву, Албанци су 17. фебруара прогласили лажну државу на територији Србије. Приштином су тога дана одјекивале фашистичке пјесме, славили су се ратни злочинци, а улицама су се вијориле заставе Америке и Албаније.

У исто вријеме у Косовској Митровици одржан је народни митинг у знак протеста због једногласног проглашења независности. Скупу у Косовској Митровици присуствовали су челници Странке српских радикала, Српске народне странке, Социјалистичке народне партије, Народне социјалистичке странке, Демократске српске странке, Демократске странке јединства и Српског народног вијећа.

Након одржавања скупа народ се прошетао до моста који раздваја сјеверни и јужни дио Косовске Митровице. Очи хиљада младих људи биле су заглаване преко моста на коме су стајали кордони полиције са оклопним транспортерима, и наравно жица која је развучена цијелом ширином моста. Стотине страних новинара је спадало очигледно невољно Србе којима није било стало до новинарских питања, него су са сузом у оку жељели да сва ова мука одједном престане и да мирно пођу до својих Дечана, Грачанице, Љевишке, своје Пећи, Призрена, Гораждевца...

Након насилног проглашавања независности широм свијета су отпочели протести против овог насилног чина, а највише у Србији гдје је на митингу у Београду присуствовало пола милиона људи.

Први глас неслагања са независношћу Косова из Црне Горе се чуо од средњошколаца и студената који су протествовали улицама црногорских градова. Црногорски режим, оличен у директорима овдашњих средњих школа, је већину непослушних ученика избацио из школа прекршивши тако сва педагошка начела и Повељу Уједињених нација по којој је сваком човјеку загарантовано право на школовање.

У организацији опозиције испред Скупштине Црне Горе одржан је велики митинг *Ти и Ја Косово и Метохија* на којем је присуствовало преко 30. 000 људи. Не памти се да је икад у Подгорици одржан бројнији скуп. То само показује колико је Косово дубоко уткано у душу српске Црне Горе.

На митингу у Подгорици у име Странке српских радикала народу се обратила мр Видосава Остојић – професор математике на Филозофском факултету у Никшићу. Писменима су се обратили и: Андрија Мандић (СНС), Срђан Милић (СНП), Ранко Кадић (ДСС), Предраг Поповић (НС), Зоран Жижкић (ДСЈ), Момчило Вуксановић (СНВ), као и представник Срба са Косова Милан Ивановић. Скуп је протекла у миру, након чега су опозициони прваци заједно са народом прошетали до Храма Христовог Васкрсења гдје је Молебан за Косов и Метохију служио владика диоцезански господин Јован са свештенством Митрополије црногорско-приморске.

Србија након 17. фебруара

Време је стало

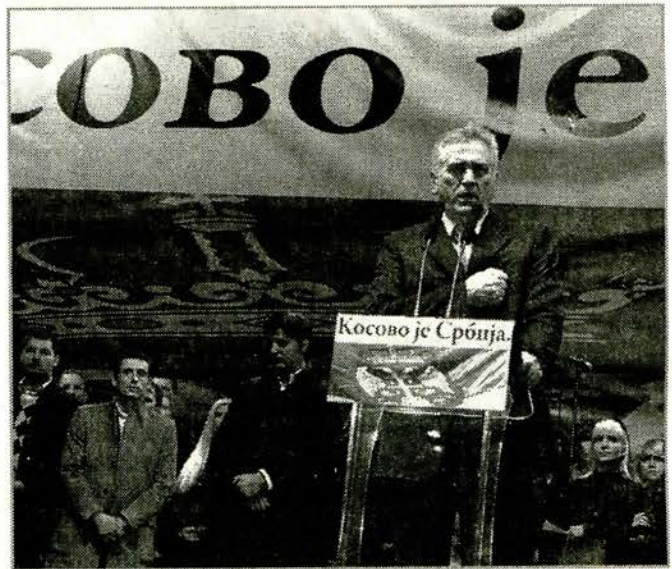
- *Када су привремени органи локалне самоуправе на Косову и Метохији 17. фебруара 2008. године, пред очима целога света учинили незапамћено правно силецијство отимајући туђу земљу, срце Србије је стало. По стању шока које Србе не пролази, неверици да су се злослутне најаве обистиниле, све, укључив и хитну седницу СБ УН одржану већ сутрадан, ОЕБС-а, Скупштине Србије која је одлуке Косовско – метохијских привремених органа укинула, протеста на улицама свих српских градова и метропола у којима живи наш народ, великог митинга у Београду одржаног чак четврти дан по усвајању Декларације о независности и пошто су уследила прва признања, приношења симболичне жртве – младог Зорана Вујовића проишлого с породицом из Приштина 1999. године, све се чинило толико невероватним, да није могло бити стварно*

Пише: Јована Витинска

Када су привремени органи локалне самоуправе на Косову и Метохији 17. фебруара 2008. пред очима целога света учинили незапамћено правно силецијство отимајући туђу земљу, срце Србије је стало. По стању шока које Србе не пролази, неверици да су се злослутне најаве обистиниле, све, укључив и хитну седницу СБ УН одржану већ сутрадан, ОЕБС-а, Скупштине Србије која је одлуке Косовско – метохијских привремених органа укинула, протеста на улицама свих српских градова и метропола у којима живи наш народ, великог митинга у Београду одржаног чак четврти дан по усвајању Декларације о независности и пошто су уследила прва признања, приношења симболичне жртве – младог Зорана Вујовића протераног с породицом из Приштина 1999. године, све се чинило толико невероватним, да није могло бити стварно. Ми смо ти који му не дозвољавамо да то буде, и док наметнуту туђу реалност не прихватимо као своју судбину – тужни смо и несрећни, али осећамо, те смо живи. Док смо живи, заветовани смо на борбу. Отето Косово и Метохија наша је заклетва у свакој Самодрежи у којој смо се затекли, где смо год расељени. Како име каже – привремено. Привремено у Београду, Новом Саду, Зрењанину, Вршцу, Суботици, Митровици, Ваљево, Краљеву, Подгорици, Пљевљима, Торонту, Чикагу, Милвокију, Мелбурну, Бечу, Цириху, Минхену. Свугде где нас има. И трајно у колевци наших предака: на земљи наших краљева, кнезова и царева, монаха и патријарха, црној од крви проливане столећима у одбрани метоха за олтар.

Ова нас је страшна космичка тишина снашла поново саме и обезглављене. Кад то српски народ своје највеће и најљуће битке није био сам? Кад није видео ране и васкрсавао да престоле гради и уступа онима који су га издали и оставили на цедилу? То је, чини се данас, страшна клетва затирања Српства.

Овога пута, када је богохулни обред отимања туђег у Приштини био завршен, уз народ Косова и Метохије ставили су се наши министри, чак и у оваквом часу леђима окренути једни другима. Трула земна творевина, којој је народ на минулим изборима рекао збогом, покушала је да закаснелим и бесмисленим чином откупи мандат. Али, народ их је прозрео и видео да су недавна предизборна обећања била само лаж, параван за отимање светиње. Јер, Косово и Мето-

хија Србијом дишу, Србијом миришу, никоме ко Србији не стоји, ником тако не личи, наше је сасвим. И када неко нешто на силу узме, зар га има? То су наша поља, лугови, звоници, угљан, вода, шума, крава, камен, зец. Да се питају, да говоре, рекли би: Србија. И далеко је Европа. Од ума, разлога, стрепњи и нада.

Ко Косово и Метохију данас чува? Спискови бирача кажу око 119.000 пунолетних. С децом можда двеста. Вера и одлука да се не мичу из Штрпца и Гњилана, Чаглавице, Грачанице, Звечана и Митровице. Свугде сем овде сунце је туђе и неко је друго небо. Нигде се завичај није звао Завичај, као овај; у ком се одрастало са птицама што лете на југ и доносе снегове. Нигде равница није тешка као топот свих коњских копита света, која су покушавала да је прегазе. Трава је поново устала за њима. Син наследио оца.

Нигде тај ваздух слободе није био за груд као овде, очима широко и срцу дубоко, пространо, бескрајно царство сусрета људског и божанског. Земља мира освајала се ратовима. Господ јој је доделио најтежа искушења. А онима који су је гајили, бранили, светили и чували – страдање и мирење с вољом Његовом. Коју је чувао средом, петком, о празницима чанком пасуља на води с паприком „везенком”.

Та чаробна, света земља, с воњем воштанице и тамјана, земље, крви, равнице и ветра испречила би се на путу дивљим племенима и царствима. Подизала је сукње и корачала усправно, дојећи жељену и нежељену чељад. Нису је волели, већ је се бојали, што је била своја, одана и верна светињама, дану, Сунцу и Зорњачи. Она им је, пркосна, стајала на путу ка другима. И обавезно се опирала.

Неодољиво Косово и Метохија с недрима пуним злата, сребра, олова, угља, базеним подземних вода и ко зна све чега још, дати су небрањено у (бело)светској завери против непокор(е)ног српског народа. Изабраник Запада, доведен да, како је данас модерно рећи, те се и разуме – капитализује борбу краљеве војске и његових ђенерала, неприметно је повукао први потез: по „победи“ партизана у Другом светском рату и у процесу чишћења земље од непријатеља, забораниће косметским Србима повратак на своја огњишта. А како је полиција, по његовом суду, претеривала у лову на комите и Шиптаре, „пао“ је друг Лека (Александар Ранковић). С његовим одласком, пензионисане су генерације полицајаца у најбољим годинама. (Један од њих био је деда потписника текста, командир станице у Орлану и Штрпцу педесетих година, као и стрицу - Качанику и Скопској Црној Гори). Шиптари и њихови сународници „преко“ Проклетија примиће Брозову поруку да је Косово и Метохија обећана земља.

Броз је минирао своју творевину СФРЈ на штету Срба, али у Србији многи и даље сматрају да је „бравар био бољи“, што најречитије говори зашто смо туг де јесмо данас, после толико деценија.

Голгота косовско-метохијских Срба је дуга историја лова на људе, које њихова држава није бранила ни штитила.

Ојачали Шиптари и њихова сабраћа, које држава никада није успела да попише, школује, преброји, већ би у земљи у којој влада правни поредак били протерани у матицу, преплавили су Метохију и спустили се на Косово, у Македонију, са злокобном идејом стварања Велике Албаније. Иако можда верују да су га остварили, Шиптари (косовско-метохијски Албанци) нису на мањем губитку од Срба. Никада неће добити своју велику државу, већ Бондстил један, два, три, територију НАТО база на тремећи континента, која ће црпети њена природна и остала богатства с најопремљенијом војном ефикасношћу на планети...

Србе и Шиптаре, који су некада говорили обадва језика, завадили су мангупи жељни туђе крви и суза. Од њих су потекле Ситнице и Бистрице.

Косово српске душе плаче за нама. Да смо имали власт, као што нисмо – она би, ма када, док није пала крв и док се није направио рачун који се тешко или никада у историји не намири, враћала расељено косовско – метохијско становништво у јужну српску покрајину и бројчано га уравнотежила са „непријатељем“. Развила би погоне и унапредила услове за живот до те мере да живот на Косову и Метохији буде шанса за посао и будућност. Власти су радиле наопако – исељавање спречавале нису, али су разум мењали за силу и прихватили метод изазивача. Ухватиле се у коло политичких и ратних игара, уместо да економски, радом, културом, патриотизмом поразе оне који су се дрзнули да насрну на њихову слободу, имовину и земљу.

Само појачавањем броја Срба, економским јачањем Косова и Метохије оно се враћа од отимача и од „спржене, мртве земље“ за базе НАТО претвара у зелене ливаде. Има ли то ико снаге да уради? Подразумева ли то Акциони план Владе Србије? Зашто је план који Српска влада са својим народом мора да спроводи тајна и како ће га се придржавати само „посвећени“ државни чиновници?

Моја мајка је рођена у Пожарању. Познаје Драгана Андријашевића који је пуцао у себе када су Тачи и Сејдију отели његов завичај. Сувише му се зажелело да је помислио – лакше ће га и пре видети с неба, праведник, него ходајући земљом. Многи ће га осудити за малодушност, неки рећи да је храбар, трећи сагнути главу у разумевању. Оном количином бола коју је пропатио на правди Бога, потуцајући се у зрелим годинама од немила до недрага, веровао је да је заслужује одмор и, можда, опроштај. Његово је срце усахло од чекања. Умрло с изгубљеном надом у једно недељно вече, 17. фебруара 2008.

Туга за коју сигурно док је доживели нисмо, нисмо знали да је могућа, опсела нас је као некаква паучина, чинећи тако бесмисленим наше постојање, бивствовање свих нас с Косова и Метохије, који смо до 17. фебруара 2008. године веровали да смо само привремено расељени.

Тога је дана оронуо мој деда негде на Врачару, зарио своје старачко, коштуњаво лице у огромне радничке руке, и није више подизао своје угашене очи. Као да је у њима догорела свећа.

Помео се мој отац, више не говори, само гледа и слуша. Прати ситуацију.

Веровала сам и нисам се одрицала те наде да ћу још једном, прво једном, онда

стално, кад и колико хоћу гледати врхове Љуботена под снегом, с надвожњака путеве као змије које воде у Скоље и Солун, класје и зрелу пшеницу, детелину, доколен, прашњава сеоске путеве, прашуму Скопске Црне Горе, модре вирове Биначке Мораве, цркве, гробља и стећке. Као и минарете Придрена и Приштине, прљаве аутобуске станице Урошевца, Ђаковице или Дечана. Пити ледену воду Пећке Бистрице. Удисати мирис земље код Обилића или Косовог Поља. Гледати Газиместане у јари летњег дана, кроз опору мирис божура.

Сада завештавам прах свој кћерима, да га распу над завичајем којег остах жељна. Исповедам се да знају: радије бих да у последњем селу завичаја учим бистру децу, него Клеопатрине угодности и изобилје далеко од своје родне груди, завичаја. То мисле и кад ћуте, знам их добро, сви на Косову и Метохији рођени. Косову и Метохији, душе Српства. Без душе се не живи.

Излагање доктора Патрика Барриоа на Сорбони

Косово и Метохија је срце Србије

Плашим се да ће вам се моје излагање учинити суровим, али сигурно је сурова, чињенице су сурове. Моје обраћање би могло да носи назив Срце Србије ће ускоро пресисати. Срце Србије, ви то знаите је Косово. Косово је срце Србије!

Историчарима нису потребни песници да би приметили да су цивилизације смртне. Због чега су цивилизације смртне? Због тога што су оне исто тако телесне колико и духовне. Оне имају срце које може једног дана да престане да куца.

Немам права да на овом угледном месту говорим о животу и смрти неке цивилизације у присуству историчара ерудита. Осврћу се само на скорашње догађаје на Косову као клинички лекар, специјалиста у реанимацији, у дисциплини која се налази на веома лоше обележеној и веома лоше надгледаној граници између живота и смрти. Изнећу, значи, укратко симптоме, дијагностику и третман.

Једна цивилизација може да умре природном смрћу, након једног дугог процеса исцрпљености и декаденције, али она исто тако може да умре насилном смрћу под учесталим ударцима убица. Од јуна 1999. године било је многобројних насилних и смртоносних напада на Србе и неалбанске мањине. Сви се сећамо дивљачких напада у марту 2004. Данас на нивоу Косова и Метохије пустошење православних манастира је свршен чин, исто као и груписање српског становништва по енклавама у којима су услови њиховог живота ужасни и у којима безбедност не постоји. Срби неће имати другог избора осим кофера или мртвачког сандука. Ово је груписање пре уништења.

А ипак, на Косову постоје млади брачни парови српске националности, који покушавају да таму заснују огњиште, а налазе се у окружењу и под претњом.

Постоје и православни свештеници који су изложени новим насиљима, који ипак поново подижу из рушевина своје манастире, од којих није остао ни камен на камену.

Зар то није једна истинска „суштина цивилизације“ да употријебимо речи папе Бенедикта.

Недавно, поводом педесетогодишњице Римског споразума, папа је шибао Европу која „негира своје корене“ и која је крива за неку врсту „одрицања саме себе“, занемаривањем хришћанских вредности које чине „душу континента“ и „врхунац цивилизације“. Папа је својим хришћанским захтевима позвао на обнову средњевековног хришћанства и у исто време присуствовања систематском уклањању свега што је сачувано до наших дана од тог средњевековног хришћанства на Косову.

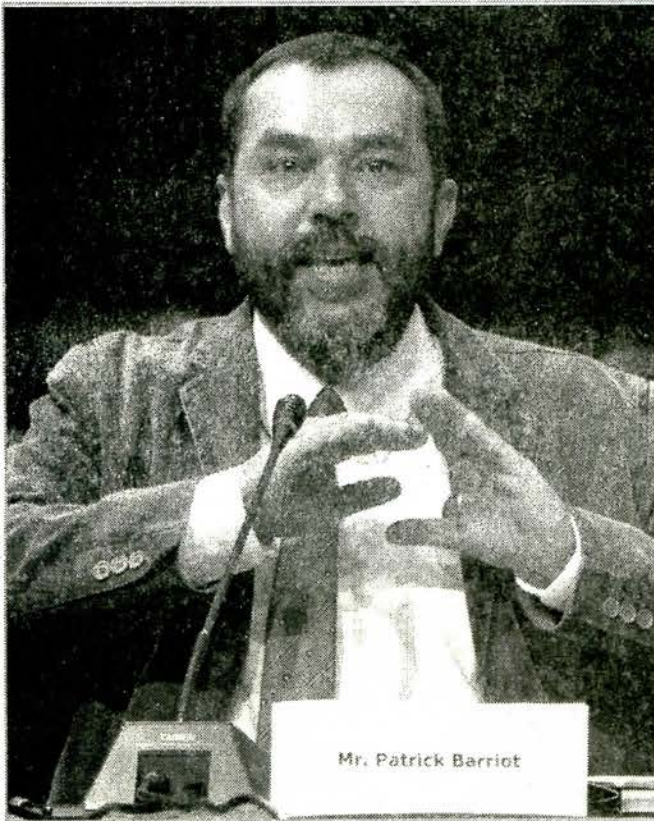
Косово и Метохија су земље српских краљева. Као што само име каже Косово и Метохија су земље српске цркве. Косово и Метохија су земље српских сељака. Пројекат европског устава искључује сваку повезаност са хришћан-

ским наслеђем, као што је искључио сваку повезаност са грчким наслеђем и то Периклова доба. Ми смо подвргнути издајницима и отпадницима.

На Косову „стручњаци“ међународне заједнице сматрају мало јато – мноштво манастира који се поново подижу и енклаве које опстају, одумрлим ткивом које имају намеру да одстране. Они не предлажу неки лековити третман, чак ни неки привремени третман ради ублажавања патњи. Не, то што они тврде је активна еутаназија једном смртоносном ињекцијом, која се даје пацијенту (у етимолошком смислу те речи) који не жели ништа друго него да живи. Ви можда сматрате да се, смртоносна ињекција која се такође користи код извршења смртоносне казне, састоји се од сукцесивног давања три производа: једног анестетичког агенса који оне-

свешћује, отрова који паралише мишиће хлорида калијума који изазива престанак рада срца. За Косово, анестетички агенс су привидни преговори, отров је „међународна заједница“, а хлорид калцијум је независност.

У току привидних преговора које је организовао господин Марти Ахтисари у Бечу, реч „независност“ је било брижљиво избегнута. Изненада се појавила у коначном тексту који је предат Савету безбедности Уједињених нација. Док су преговори трајали требало је успавати мишљење како се не би знало да је све унапред одлучено. Ово дипломатско утаравање имало је за циљ једино да се српској страни наметни неприхватљив став да би је затим оптужио за неуспех преговора.

Интервенција међународне заједнице представља наизглед демократско питање. Ко је, на пример, одлучио у име француског народа да подржи независност Косова? Да ли наши посланици могу да одговоре на ово питање?

Ја мислим да ја могу да дам одговор. „Међународна заједница“ се своди на моћне групе притиска и одбојност (чувени лоби и свезналице), посебно на Међународну кризну групу која окупља финансијере као што је Ђерђ Сорош, тако и америчке генерале као што је Весли Кларк, политичаре или дипломате са европског севера као што је Марти Ахтисари.

Оно што им је заједничко то је мржња према Србији. Њихови планови су дати на извршење међународним структурама, међу којима прво место заузима Хашки трибунал. Његова мисија је паралисање српских снага и предаја Косова албанским криминалцима и мафијашима као што су Хашим Тачи, Агим Чеку или Рамуш Харадинај. Историју бивше Југославије нису писали историчари већ тужитељи Хашког трибунала који пропагирају историјске фалсификате.

Аргумент колективне кривице који се заснива на историјским фалсификатима Хашког трибунала је користио Марти Ахтисари у току преговора о будућем статусу Косова. Господин Ахтисари је рекао српској страни: „Ви треба да преузмете бреме прошлости“. Према хашком трибуналу српски народ је починио некајајне злочине и мора да плати огроман колективни дуг како би покушао да се искупи. А како он може да се искупи? Давањем независности Косову!

У овим ниским радњама, овај трибунал помогли су УН-МИК и КФОР. Нећу ништа рећи о овим међународним снагама, осим да су оне кукавички неуспеле у својим мисијама које су им биле поверене: нису разоружале ОВК, нису заштитиле неалбанске мањине, нису спречиле организовани криминал албанске мафије.

Овај успавани пацијент је лечен. Хлорид калијума може да се убризга. Дошао је тренутак независности без обзира на то да ли ће Русија ставити вето или не, сви су изгледи да ће коначни статус Косова бити независност после нових насиља, јер је то воља „међународне заједнице“ и Европске уније.

Као што видите, даме и господо, прогнозе су изузетно мрачне. Хлорид-калијум тече венама Србије. Престанак рада срца је неизбежан. Бојим се да ово више личи на један извештај аутопсије и да је он поетски начин да се саопшти смрт.

То је жива истина.

Порука из Париза

Не дајте Косово и Метохију јер је СРПСКО!

• На Косову цивилизација награђује варварство

Пише: Комнен Бећировић

Браћо и сестре,

Поздрављам вас и честитам вам на данашњем скупу у одбрану свештеног нам Косова од зла албанскога које је, у служби разних тиранија, турске, фашистичке и комунистичке, харало, а ево сада у служби и евро-америчке тираније, наставља да хара по Косову и Метохији.

Свакако да није било у људској историји злочина који је тако дуго трајао над једним народом, као што је злочин Албанаца над Србима на Косову који је вршен најстрашнијим видовима насиља: свакаким тлачењима, понижењима и злостављањима, покољима, насилним протјеравањима и изгонима... Само у периоду од сто година, од Берлинског конгреса 1878. до смрти великог српског злотвора Јосипа Броза Тита 1980, чијим се надимком деценијама срамно дичила Подгорица, отјерано је са косовско-метохијске земље око милион Срба!

Рекох да није било тако дуготрајног злочина у историји, али ни тако обилате и дарежљиве награде за злочин, пошто данас свјетски моћници, који себе сматрају носиоцима и чуварима цивилизације, сав тај ужас, све то полумиленијумско шиптарско варварство награђују државом, додуше не толико ради самих Шиптара колико да би крунисали свој сопствени злочин почињен над српским народом агресијом НАТО-а 1999. године! Умјесто да упуте српском народу ријечи извињења, умјесто да поврате на Косово 250 000 Срба, умјесто да помогну да се обнове попаљени домови и српски оскрнављени и разорени храмови, Европа и Америка, стварањем ругла од шиптарске државе на развалинама Косова, срљају у нови злочин, отимањем Србији знатног дијела њене територије и хиљаду година њене историје!

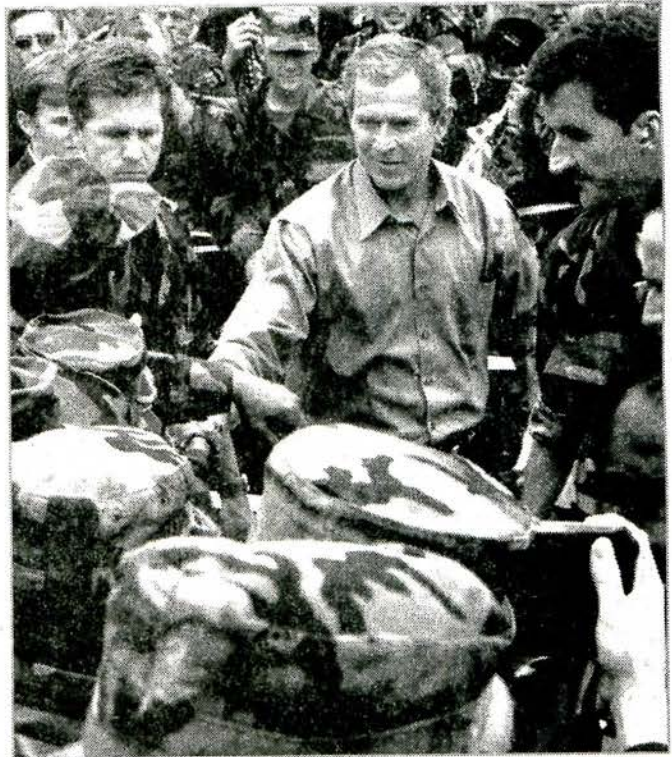
Таквог непотребног зла, такве неправде, таквог безаконја није било под небесима! Стога се, као што се некада на Косову водио бој између крста и некрста, данас се на њему води бој између божански и сатанских сила, између добра и зла, између свјетлости и таме! Другим ријечима на Косову се одлучује о будућности и судбини свијета!

Зато је, браћо и сестре, ваш скуп, као и они по другим српским градовима и земљама, од огромне важности, утолико више што званична Црна Гора ћути или се сврстава на страну такозване међународне заједнице, те несрећнице, прогутанице, крвмутнице и садашњег косовског зла вишњице!

Знам да ће се на вашем скупу чути праве и надахнуте ријечи које ће прекинути то недостојно ћутање, да ће се њима Црна Хора величанствено његошевски огласити, да ће се оне химном краља Николе *Онамо њамо*, попут грмљавине, преко наших црногорских планина разлегнути од мора до Чакора и даље над пустињом зла у коју је претворена наша света косовско-метохијска земља, очекујући њено поновно ослобођење!

**Нека би вас Господ почуо и услишио!
Живјело српско Косово!**

Париз, 22. фебруара 2008.
Комнен Бећировић

Светски силедија и отимач територија Џорџ Буш у посети НАТО бази Бондстил на окупираној територији Косова и Метохије

Душко Секулић у емисији „Ријеч по ријеч” на српском „Бум радију”

Српска листа ДОБИТНА КОМБИНАЦИЈА

- Мислим да се после референдума дешавају ствари које ће након свега, прво и основно, објединити српске странке и српске снаге у Црној Гори и да ће то бити најбољи шемељ да се крене у рушење Ђукановића. Ми као Срби у Црној Гори једини немамо основна људска права. Нама су сва права угрожена. Да не понављам ову причу коју сваког дана понављамо, али убијењен сам у то јединствено српских странака које су искрено српске и које желе овај бољшијак српском народу. Само то је формула која доноси добитак на овим изборима. Што се тиче слушајтељке, која нам је иако рекла и била забринута ја бих јој само поручио – гласајте Српску листу, гласајте Странку српских радикала, никада нећете погрешити, ми ћемо бити јачи и сваки следећи пут ћемо бити јачи и сваки следећи пут ћемо бити ближи заједничком циљу - да Ђукановић коначно оде

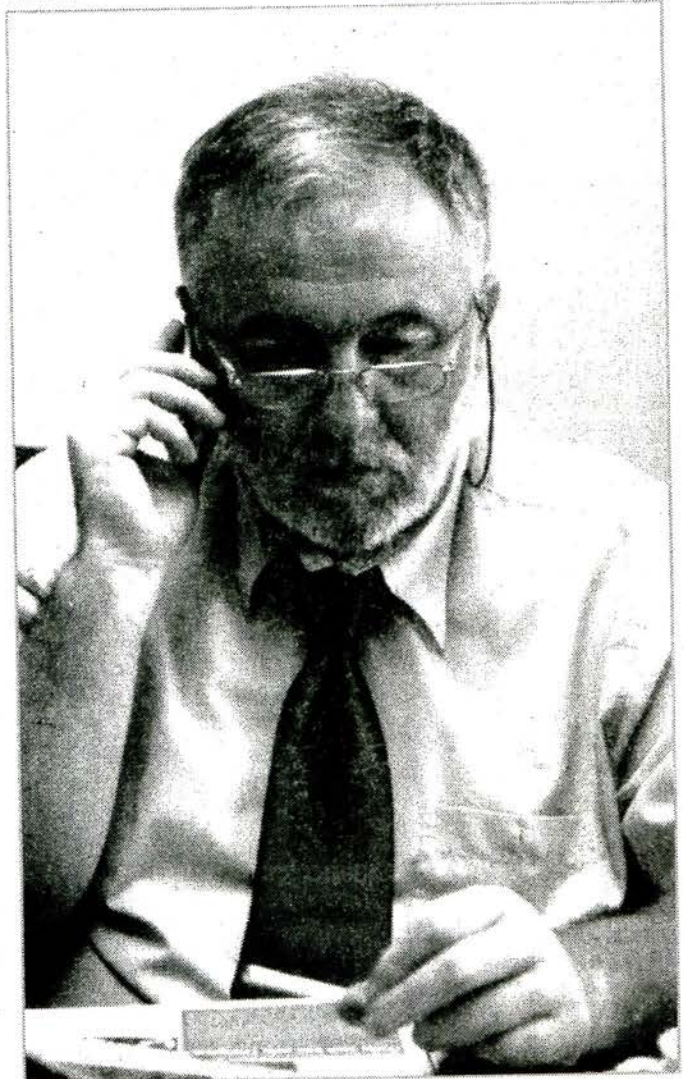
Разговарао: Раденко Лацмановић

Уважени слушаоци, добар вам дан и добро дошли у ново издање емисије „Ријеч по ријеч”, на талас Бум радија. Данас „Ријеч по ријеч” са председником Странке српских радикала, господином Душком Секулићем. Господине Секулићу, добар дан и добро дошли.

– Добар дан, боље вас нашао и јако се добро осјам у Вашем студију и посебно ми је драго што сте ме први пут позвали да будем Ваш гост.

- Тема број један, барем у првој половини 2008. години у Црној Гори јесу председнички избори. Но, како и Србија, домаћи терен, и за вас као и за нас, овдје у „Бум” радију, предлажем да почнемо емисију с оним што се десило у недељу, 3. фебруара, на председничким изборима у тој Републици. У другом кругу, неизвјесна борба за фотелју Првог човјека Србије, борили се замјеник председника Српске радикалне странке Томислав Николић и актуелни шеф државе и фаворит Демократске странке Борис Тадић. Тијесна пobjеда господина Николића, честитке стигле од стране господина Николића господину Тадићу. Тадић узвратио честиткама на тешкој и фер борби господину Николићу. Господине Секулићу, како коментаришете оно што се десило у недељу, 3. фебруара?

– Ево, да почнемо краја Вашег питања. Значи, што се тиче честитки, то је нешто што је протокол, и нешто што захтијева лијепо кућно васпитање, и не само то. Захтијева неки савремени тренутак, захтијева то да људи који се баве политиком и који мисле да Србију виде као стабилну и јединствену државу, демократску, морају да навикну и на те ствари, да се након избора честита оном ко је победио. Наравно, да је господин Николић то урадио. Он је, иначе, сву кампању водио на један изузетно високо културном, професионалном политичком нивоу, тако да је и било за вјеровати и очекивати да ће он на крају честитати, иако смо били убијењени у пobjеду. Борис Тадић је победио са неком минималном разликом, али је победио и то није спорно, и то је не-

што што је политика. Он је водио, посебно између првог и другог круга једну тешку, прљаву кампању у којој је људе препадио са идеологијом, односно са читавом Српском радикалном странком, са оним што у ствари није Српска радикална странка Тадић успио да један дио наших бирача остави кући, тако да је Србија гласала онако како је гласала. Мислим да је без обзира на све то, мислим да је господин Томислав Николић освојио огроман број гласова. То је за нас, Српске радикале, нешто што је рекордно и нешто што је ријетко на политичкој сцени Србије освајао, тако да има једну потпуно чисту и јасну политичку ситуацију испред себе, има велику политичку моћ, пола Србије је практично за њега, односно за идеју и политику коју он води, тако да је, у ствари, како догађаји који слиједе сада око потписивања са Европском унијом, односно слања трупа Европске уније на Косово и Метохију, и свега овога што долази, мислим да је господин Томислав Николић, у ствари, суштински побједник ових избора. Уосталом, видјећемо сљедеће потезе који се буду видјели на политичкој сцени Србије и од стране актуелног председника Владе, и тако даље. Мислим да ће се догодити врло брзо велико изненађење и да ће српски радикали опет бити најважнији политички фактор у власти у Србији.

• **Казали сте да је честитка која је услиједила од стране господина Николића Борису Тадићу, резултат лијепог кућног васпитања, обичаја на политичким сценама озбиљних странака и држава које баштине, ипак, одређен степен демократије. Да ли је ипак очекивано, да побједник честита пораженом на тешкој и фер борби?**

– Да Вам кажем, то што је Тадић изговорио, ако мислите на његову изјаву, а то је сасвим прагматична изјава и веома мудра гледано у првом налету. Међутим, да Вам кажем, мислим да од тога што Тадић прича, много тога неће бити остварено од онога што је причао у кампањи, не само сад, него и на првим изборима, па и то, узевши ту изјаву, мислим да, он је поменуо да ће се одмах након избора састати са Томиславом Николићем, да разговарају, јер је практично пола Србије гласало за господина Николића, кандидата српске радикалне странке. Тако да неће до тог сусрета доћи, нити Тадићу је стало до тог сусрета, а мислим да он има много хипотека и у својој странци и у политици коју води, да је то контрапродуктивно и за господина Николића да се састаје са таквим лидером и мислим да је то изречено само због, такође, неког слављеничког расположења, за разлику од господина Николића који док је то рекао, био потпуно искрен, потпуно миран и показао нам како то раде праве демократе и прави патриоти.

• **Политички аналитичари се слажу да је резултат који је остварио Томислав Николић на изборима најбољи од када та странка дјелује на политичкој сцени Србије. Ако се не варам, најбољи резултат Српских радикала био је око милион и седам стотина хиљада гласова до сада. Господине Секулићу, ипак ово није први пораз господина Николића на председничким изборима. Да ли, ипак је сада политичка судбина Српске радикалне странке знатно боља у односу на политичку будућност господина Николића?**

– Мислим да, ако ми бројимо поразе на тај начин како сте ви то поставили, онда ми Срби у Црној Гори немамо баш неку добру перспективу, а ја за разлику од тога мислим да имамо. Господин Николић је изгубио односно добио мањи број гласова, али сам изборни резултат неће говорити много ако се узме изборни резултат неће говорити много ако се узме у обзир читав изборни процес и догађаји који слиједе, мислим да ће Томислав Николић практично и суштински бити побједник ових избора, с обзиром на то да је он, посебно у дру-

гом кругу, па и у првом, показао огромну снагу своје и идеологије Српске радикалне странке и показао и Европи и свијету, и Русији и Америци, и свима је показао да смо ми значајан, односно најзначајнији појединачно политички фактор у Србији и у српском народу уопште. Тако да не бих тај губитак председничког мандата окарактерисао да је то коначно политички крај Томислава Николића. Ја мислим да је то почетак, веома добар почетак неког новог стања у Српској радикалној странци, односно неког новог имиџа Српске радикалне странке, у овом смислу, јер смо ми медијским блокадама, и тако даље, и тако даље били у немогућности да прикажемо наш демократски капацитет и оно што Српска радикална странка у ствари хоће. Кампања коју је водио Томислав Николић, и у првом и у другом кругу избора у Србији је потпуно на најбољи начин показао оно што у ствари хоће Српска радикална странка и то се видјело на самим изборима, да смо на домаћ побједу. У политици то није, свакако, пораз. Оно што је Томислав Николић урадио, ја бих то прије окарактерисао као побједом ја тек од Томислава Николића очекујем низ мудрих, паметних, оно што смо од њега и навикли да слушамо и да очекујемо – низ мудрих потеза а не само за Српску радикалну странку него и за Србију и уопште за српски народ у целини.

• **Дијелите ли оцјене појединих аналитичара да је Борис Тадић можда баш захваљујући медијима, поменули сте их, успио у својој кампањи да наметне, малтене, причу да се ради о референдуму за и против Европске уније?**

– Па видите, то је прича, тачно је да су то медији у већини случајева у Србији то урадили, имали су помоћ медија и у Републици Српској и у Црној Гори, мислим на медије које контролише актуелна власт, у Србији, актуелна власт је била потпуно медије окренула супротно од онога што хоће и што треба и што је захтјев демократских принципа у једној кампањи. Ми смо били дуго медијски блокирани, па чак и у времену предизборне ђутње су кршили та правила и тако даље. Медијски јесу наметнули врло погрешан начин, односно погрешно су направили тезу да Томислав Николић хоће да онемогући Србији да уђе у Европу, што је потпуно погрешно. Ја мислим да би суштински требало ствари поставити сасвим другачије. У ствари то је био референдум, могло је да се каже да је референдум, али на сасвим један исправан и прави начин, а то је – да је Србија сада гласала за председника који безусловно хоће да остави Косово и Метохију у границама Србије, а да онај ко хоће у Европу по сваку цијену да ће Косово и Метохија бити независни, то је, у ствари, прави референдум, не никако да ли ће Томислав Николић или Српска радикална странка у Европу – то је сасвим погрешно.

Када говорите о томе – да ли ипак има мјеста причама да је Томислав Николић мало ипак био, не да кажем запоставио, али није био форсирао управо то питање, ту причу, да Србија бира између тога како сачувати Косово и Метохију у својим границама или како ући у Европску унију?

□ Био је веома јасан. Онај који је пратио кампању у Србији, он је могао врло лако да схвати оно што Томислав Николић говори. Он је рекао да ла хоћемо у Европску унију и да као прагматичан политичар – морам да Вам кажем да по анкетама 70% грађана хоће у Европску унију и ту чињеницу нико не може да оспори. И ту чињеницу сваки озбиљан човек, а посебно политичар, мора да узме у обзир, поготову кад ради кампању или јавно дјелује. Према томе, наравно, да ли хоћемо у Европску унију, наравно да хоћемо да живимо боље, наравно да хоћемо да имамо стандард Европске уније, наравно да хоћемо да имамо мир у Србији, наравно да хоћемо све оно што благодети доноси Европска унија, али

је наравно најважнија ствар за све нас па и – то је рекао и господин Николић – Србија мора бити цијела. Ни један педаљ територије Србије се не смије дати никоме, и ако се поставља услов да ли Европска унија или Косово, као што то сад ради Европска унија, онда свакако да смо сви за то да Косово и Метохија морају остати Србији, а Европска унија може да причека.

Неке странке из владајуће коалиције су подржале Бориса Тадића на овим изборима. Многи кажу да је Млађан Динкић својим наступима пред крај кампање донио можда и пресудну предност господину Николићу. Како ипак доживљавате, тумачите улогу Демократске странке Србије на овим председничким изборима и Нове Србије Велје Илића? Многи тврде да су управо они највећи губитници ових избора.

– Ја нисам врач, нити могу да прогнозирам шта ће се дешавати ових дана. Отприлике, аналитичари који су пратили изборе у Србији су једнодушно у оцјени да су највећи губитници Велимир Илић, односно Војислав Коштуница. Међутим, ја нисам до краја сигуран шта ће се дешавати, претпостављам да влада има све мање шансе да опстане. А што се тиче Динкића, знате он је човек који је судбоносно везан за, чак и лично, за тај положај који има у Влади Србије, јер с обзиром да има дебео криминалан досије, он би могао да након пада са власти да оде у затвор, да против њега се процесуирају кривичне пријаве, против њега су и српски радикали и до сада подносили кривичне пријаве, међутим, власт у Србији то зауставља у судовима, и тако даље. Он је јако повезан са најкрупнијим мафијашким групама у Србији, посебно са Мишковићем, Делтом, у ствари он је у породичној вези са њим. Тако да Динкић и Ђелић, свакако, имају велику хипотеку управо на Бориса Тадића као људи са којим требају да се позабаве органи гоњења и истражни органи у Србији. Он је, могуће, веома жестоко кренуо у кампању Тадићеву, у ствари он је радио кампању за своју слободу, за свој опстанак на власти, јер њему само власт гарантује да може да буде ван затвора.

Да се дотакнемо и овог питања, које сте Ви већ на неки начин апострофирали. Очекивало се да можда Ђелић потпише привремени споразум о стабилизацији придруживању Србије са Европском унијом, привремени јер европска двадесетседморица још нису задовољни сарадњом званичног Београда са Хашким трибуналом. Међутим, стижу информације да се премијер Војислав Коштуница и његова Демократска странка Србије и Велимир Илић Нова Србија - жестоко противе потписивању тог привременог споразума и најављују пад Владе уколико се то догоди. Да ли вјерујете да су то само пријетње или пак могућност на коју су Коштуница и Илић након ових председничких избора спремни како би на неки начин можда покушали да саопштавају оно што се да спасити од тих странака?

– Они немају мјеста за одступницу, нити Велимир Илић, нити Војислав Коштуница. Они немају куд назад. Они су кренули са причом да Косово никада неће дати зарад уласка е Европску унију и то је једна прича коју подржава у Србији велика већина људи, без обзира ја Вам опет кажем на онај проценат људи који искрено јесу за Европску унију.

Искрено, вјерујете ли да је већи проценат за очување Косова и Метохије у односу на улазак у Европску унију?

– Па мислим, да, ако би тако поставили питање, онда је 90 одсто грађана Србије управо за ту опцију. Ту нема сумње. Опстанак Косова и Метохије у оквиру граница Србије, то је нешто што, нико не поставља питање. Ја мислим да осим Албанаца на југу Србије и на Косову и Метохији, да су сви остали за опстанак Косова и Метохије, тако да је то потпу-

на прича до краја и ја мислим да једини спас за њега као политичара, односно Велимира Илића, да они остану истрајни у свему томе и да без обзира на све – ја ћу Вам рећи да Ђелић већ има дозволу Владе да може, он је министар који је задужен за односе са Европском унијом и он има овлашћење владе Србије да може да потпише такав споразум, и то је нешто што додатно компликује ову ситуацију. Међутим, мислим да је ту, у овом часу ауторитет Војислава Коштунице односно мјеста председника Владе одлучујуће и да ће доћи сигурно до великих тектонских поремећаја на политичкој сцени Србије. Ја мислим да ће Војислав Коштуница – он нема других излаза, ићи и бити упоран до краја.

Да ли има мјеста очекивању да ће бити избори избјегнути неком новом коалицијом каква се најављивала приликом избора, или наслућивала Томислава Николића за председника скупштине, од чега се касније одустало?

– Па ето, пратили смо и то кад је Томислав Николић на молбу Војислава Коштунице прихватио да буде председник скупштине. Након три дана се договорио са Тадићем и издао. Мислим да је Коштуница ту урадио двије ствари – то је да је своју политичку позицију искомпромитовао, а друго, Томислава Николића представио у правом смислу, као поштеног патриоту и доброг политичара. Тако да у том случају Томислав Николић је имао потпуну политичку корист, а Војислав Коштуница је већ са тим што је урадио многа врата затворио. Мислим и шта ће се дешавати са српским радикалима у Србији, то се сваког дана може очекивати. Видите да један дио Владе Србије захтијева ванредно засједање Скупштине Србије, а истовремено већина министара у тој Влади захтијева да се састане влада и да донесе одлуку о потписивању споразума са Европском унијом. Што се тиче Хашког трибунала и сарадње Србије са Хашким трибуналом, Србија је много више сарађивала са Хашким трибуналом него што је требало. Србија је са оваквом Владом и са оваквим министрима и са оваквим председником Србије била услужни сервис Хашког трибунала, без неког великог достојанства и тако да је Србија и више него што треба испунила све оно што Хаг хоће, и то је нешто што је чињеница, и то ће бити веома јасно, ја мислим да је већина грађана у овом тренутку јасно око тога.

Казали сте да је Борис Тадић у кампањи покушао да представи Српску радикалну странку оним што она није. Примјетно је било, поготово у ТВ суочавањима, да се Тадић враћа у године са почетка 90-их 20. вијека. Данас у штампи читамо најаву да господин Николић...

Ево, имамо сигнализацију из режиге да имамо некога на телефонској линији, али дозволите још минут-два, па ћемо позвати слушаоце да се укључе. Да ипак заокружимо овај дио приче. Након тога, уважени слушаоци, свакако да ћете бити у прилици да поставите нашем уваженом госту питање. Значи, Томислав Николић најављује промјене, и то можда на неки начин за некога неочекиване на политичкој сцени Србије и тијесном сарадњом Радикала са мањинама. Вјерујете ли да ће након ове приче Тадићеве у кампањи бити то могуће остварити?.

– Кампање Бориса Тадића је била управо да мањине у Србији окрене против

Српске радикалне странке. Управо су мањине и одлучиле о крајњем изборном резултату, да их испрепада са причом да су Радикали националисти и да су Радикали неко ко уништава мањине и тако даље, што потпуно није тачно и што је лаж. Српска радикална странка у свим редовима, ми и тамо у Србији имамо, и овдје у Црној Гори чланова који су муслимани, имамо Рома. Овдје у Црној Гори прошле године се учланило око седам стотина рома, и у Србији да Вам

не говорим имамо посланике који су Мађари. Међутим људи који су на чело тих националних мањина врло често зарад своје личне користи учествују у тој прљавој кампањи представљајући радикале у погрешном свијетлу. Ми у Српској радикалној странци и Странци српских радикала можемо да се поносимо са тим што са мањинама имамо потпуно јасне, чисте и коректне односе. Што се тиче владе у којој би били радикали И мањине, мислим да је то најреалнија оцјена у овом тренутку, да би то могло Србију потпуно да стабилизује у случају, могућност да се десила, на задњим изборима, односно, у другом кругу да је Томислав Николић победио, Србија не би била подијељена као што је данас. Она је данас потпуно подијељена, видите да је дошло чак и до државне кризе, на државном нивоу, да видимо, да потпуно министри у Влади воде сасвим супротну политику једни од других, да немају заједничке ставове, иако нам над вратом стоји врло опасна ствар, а то је рјешавање статуса Косова и Метохије. Значи, једина исправна одлука би била да је Томислав Николић председник Србије, данас би било много другачије. Србија би била јединствена, и у тој Србији би свако имао своју перспективу.

Тринаест часова и двадесет минута је уважени слушаоци, ви сте на таласу „Бум” радија, пратите емисију „Ријеч по ријеч”, а данас „Ријеч по ријеч” са председником Странке српских радикала, господином Душком Секулићем. Сада отварамо и телефоне за ваше позиве. Број телефона на који нам се можете јављати и постављати питања нашем уваљеном госту је 081-605-585. Да се дотакнемо... Ево већ имамо некога на линији, па да чујемо нашег слушаоца. Да видимо ко је са нама. Хало! Хало! Хало, хало!...

Чујете ли ме!

Чујемо одлично, изволите.

• Како сте?

Добро, што и Вама желим.

• Ја да питам, кад ћемо ове муслимане да кољемо?

Довиђења. Ово је већ...

– Мислим да је ово управо био неко ко је припадник Демократске партије социјалиста или из те групе. Њима одговара ова прича. Ми према муслиманима имамо један коректан однос, и они су грађани ове државе, могу да буду потпуно мирни, и свако онај ко је добар радник и ко поштује државу у којој живи, може мирно да живи. Тако да је ово провокација, и мислим да није у реду да се постављају таква питања.

Уосталом, слушаоци „Бум” радија су могли то лако и да препознају. Ипак да се дотакнемо... Ево и слушаоца који надам се да ће имати неко конкретније питање и јасније. Хало!

• Ја сам радикал!

Довиђења. Овај радикал, једноставно је препознатљиво. Идемо даље.

• **Тема број један у Црној Гори, барем у првој половини 2008. године, јесу председнички избори. Према писању дневне штампе, већ, кандидатуре су предале, значи, озваничили на неки начин, довољан број сакупили лидер Српске листе Андрија Мандић и председник Социјалистичке народне партије Срђан Милић. У процесу скупљања потписа је Небојша Медојевић, а чини ми се од синоћ и потпредседник Демократске партије социјалиста и актуелни шеф државе Филип Вујановић. Господине Секулићу - улога српских радикала у овом предизборном процесу?**

– Па, ми смо касно ушли у овај предизборни процес прије неки дан, договором Андрије Мандића и мојим. Ми смо се привидно свега договорили око локалних избора који се

истовремено одржавају кад и предсједнички у Херцег Новом и у Тивту. Ми смо подржали Андрију Мандића као кандидата с обзиром на то да Извршни одбор Странке српских радикала донио одлуку да на свим будућим изборима гласамо за, као кандидата, за предсједника Црне Горе, човјека који је Србин и који се декларише као Србин. С обзиром да је Мандић испунио тај услов, ми смо донијели одлуку да га подржимо и прије неки дан почели са кампањом, да са својим коалиционим партнером на републичком нивоу и на општинским нивоима, да прикупљамо потписе. Мени је јако драго, то је био и мој захтјев кад смо се договарали око кандидата Српске листе, да је наша коалиција Српска листа, у ствари, прва сакупила одређени број потписа, што довољно добро говори да смо врло озбиљно схватили ову кампању и да смо са тим бројем потписа, и брзином којом смо покупили, и снаго са којом смо стартовали, показали својим против кандидатима односно противкандидатима господина Мандића да смо веома значајан, односно најзначајнији противтежа актуелном режиму, па и самом Филипу Вујановићу. Тако да Странка српских радикала у овом процесу је ушла, али се видјело да, сада при крају, да смо ето тако са нашим уласком, за два дана премашили број који је био потребан за упис и подршку кандидата Српске листе, и ми имамо и даље капацитета, нисмо ни половину своје снаге употријебили у овом тренутку. Показало се веома добро да смо, не само први предали ту листу, него да смо у сваком случају, да је наша помоћ била драгоцене и да смо радили заједничким снагама. А показали смо да у Српској листи, коалиција Странке српских радикала и Српске народне странке, да је то у овом часу добитна комбинација и да смо ми истог часа кад смо

ушли у пуни капацитет у изборни процес, ми смо већ за два дана имали потписе, и тако да Вам говорим да Српска листа може, и има перспективу.

Само да будемо мало краћи како бисмо слушаоцима дали прилику. Да ли имамо некога на вези? Сигнализирали су ми из режије да имамо. Хало!

Помаже Бог!

Бог Вам помогао. Изволите, у програму сте.

• **Поздрављам све у студију, и све најљепше из мог срца за вас и не бих имала неко посебно питање господину Секулићу. Једино што бих мало, ето, да он то види шта ћу ја да кажем, па да он прокоментарише. Била сам у Србију док су биле промоције и вратила се вама и учила сам да је велика сличност између њихове елите и ове наше овамо. Јер, да није било Мађара и мањина, највјероватније би Николић победио. Тако исто, ко и вама, да није било ових наших мањина у Црној Гори не би ни ДПС победио сигурно?**

Добро, ако је то, хвала.

И тако, желим вам свако добро, и жељела бих да он, како сам ја примијетила, то прокоментарише.

Добро, хвала.

Е хвала велика, пријатно.

Само, господине Секулићу, кратко.

– Госпођа која се јавила је била потпуно у праву. Значи да су, националне мањине како у Црној Гори тако и у Србији, биле у служби актуелног режима, зато што је врхушка власти у Србији и у Црној Гори потпуно иста. Да Вас подсетим и слушаоце радио „Бума“, они који нас у овом часу слушају да је Борис Тадић био први предсједник који је честицао Ђукановићу самосталну Црну Гору и активно учествовао са половином својих министара у сепаратистичкој политици према Црној Гори, они су просто заједно радили посао. И Борис Тадић и Мило Ђукановић у својој влади и у врху власти и у Црној Гори и у Србији имају крупне криминалце. И потпуно је госпођа у праву, и начин избора у Црној Гори и Србији је потпуно идентичан био до сада, међутим ја мислим да ће поштени људи којих има у огромном броју и код муслимана и код других нација, у неким будућим временима окретати за правим вриједностима, за правим странкама, за правим коалицијама који хоће боље овом народу, а не оно што раде они људи у Србији или у Црној Гори, да их својим препацањем тјерају да гласају за неког од њихових кандидата.

Да чујемо ко ће бити сада са нама, да поновимо број телефона 081-605-585. Хало, добар дан.

Изволите, у програму сте.

Чујемо Вас, изволите.

Хало!

Довиђења, пријатно, ако нас не чујете сада, можете позвати поново 081-605-585. Телефон чини ми се опет звони. Дали имамо некога на линији? Ако немамо, настављамо разговор.

• **Синоћ је одржана сједница главног одбора Демократске партије социјалиста. Да ли је, иако најављивано, ипак десило се оно што се можда могло и очекивати не због воље бирача, него због воље првог човјека те странке? Сви општински одбори предлагали су господина Ђукановића за предсједничког кандидата. Синоћ једногласно предложен Филип Вујановић. Једногласно мандат за састав нове Владе Демократске партије социјалиста нуди првом човјеку, господину Ђукановићу. Како коментаришете то?**

– Па ето, знате како, колико год им је демократски капацитет то је све једногласно, значи, код њих нема некога ко би се уздржао и неко ко би другачије мислио или смио да мисли. Код њих је то унапријед одређена процедура, и онако

како власник Црне Горе, то је господин Ђукановић, одреди то тако мора код њих. Што се тиче повратка Ђукановића, он је прошле године изјавио, да се више никада неће вратити у политички живот у Црној Гори, иако из њега није ни излазио, само се повукао на позицији председника странке, што је, свакако, најјача политичка функција, а онда са те позиције контролисао све политичке процесе у Црној Гори, и не само политичке, него и економске. Направио је низ бриљантних финансијских потеза у коме је зарадио десетине милиона евра, а на супротној страни имамо потпуно социјално раслојавање и глад већине људи у Црне Горе, а онда се вратио у политику. Мислим из само неколико разлога, оно што се одмах на почетку може видјети, а то је - вратио се да потпуно исконтролише процес осамостаљења Косова, пошто су му пријатељи Тачи и Чеку, и тако даље, ратни злочинци с Косова и он је тај који треба да исконтролише тај процес и да први, међу првима добије налог од Американаца или некога, да призна Косово и Метохију, а то је политички задатак број један господина Ђукановића, ако се то догоди то би била највећа срамота у историји Црне Горе и највећа трагедија у историји Црне Горе. Друга ствар која је веома битна је то да је и Црној Гори остало неколико веома важних државних предузећа која су неприватизована, а које претпостављам, или је врло могуће наслутити да је Ђукановић обећао неким његовим пријатељима са стране и пријатељима из Црне Горе. Тако да је приватизација тих крупних предузећа врло важан мотив да се Ђукановић врати на политичку сцену. Тако да ништа ново за Црну Гору, ништа ново у позитивном смислу. Ми само са његовим директним повратком на политичку сцену, на овај начин који се догодио, такође, може се описати ријечима да ми тонемо у ово дубље безнађе и мрак.

Ипак, ево да чујемо слушаоца, неко упорно покушава да нас добије, па да чујемо. Хало! Хало! Хало! Дошло је до прекида везе. 081-605-585 број телефона на који очекујемо ваше позиве.

• **Има оних који тврде, већ, ако Ђукановић, чак је из Европске уније стигала таква оцјена, контролише Црне Горе боље да то ради са позиције која је званична, државне функције, него да то ради из сјенке. Дијелите ли такве оцјене?**

– Много година он нама контролише животе и Црну Гору, тако да је то више неиздрживо. Ја сад, општа је оцјена, ја мислим да ће следећим изборима то бирачи показати. Према томе, он много што шта контролише, не само медије, финансијске трансакције, не само приватизацију, не само крупне политичке потезе, него је потпуно Црну Гору претворио у свој приватни посјед.

Да чујемо слушаоца па ћемо наставити. Хало!

Хало, чујемо ли се?

Чујемо, изволите.

Добар дан.

Добар дан и Вама.

Јесам у програму, јесам?

Јесте.

Е овако, желим да поздравим Вашег госта. Овако имао бих један коментар, као Србин из Црне Горе, а и поставио питање.

Добро, само да не буде дуго.

• Па овако, као Србин помно пратим рад Радикала у Црној Гори, и оно што морам да поздравим јесте активности коју ти људи покрећу, само Радикали ван изборних кампања држе контакт са народом, организују и трибине и чести су гости у нашим кућама, и тако даље, тако да на тај начин и рекао бих на прави начин буде народ из постреферендумске летаргије, наравно, српски народ – на њега мислим.

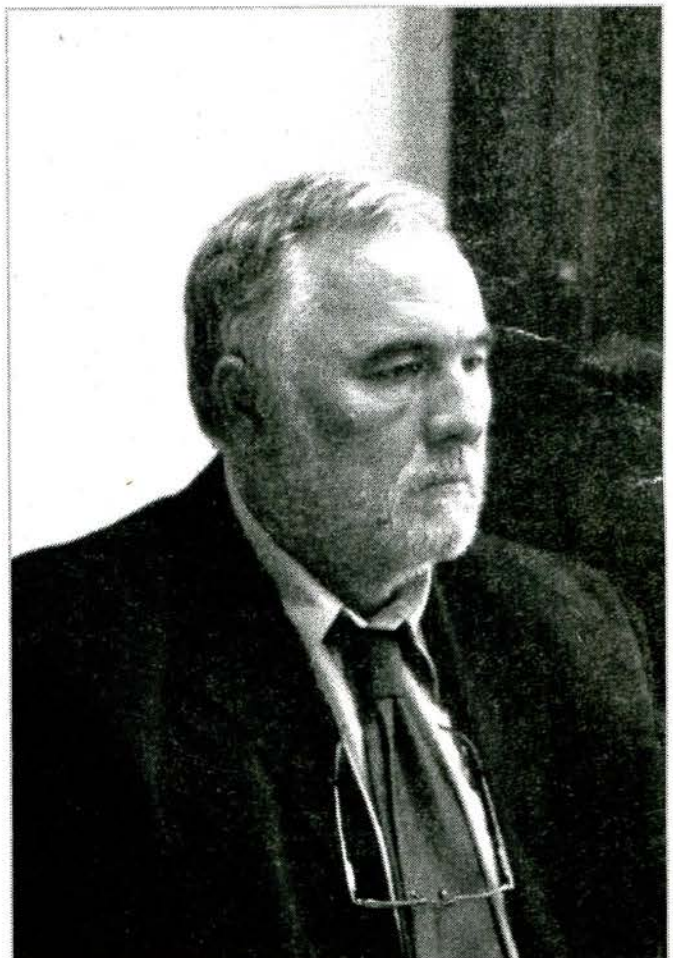
• Сада бих поставио питање господину Секулићу, као председнику Странке српских радикала, како гледа на будућност Радикала у независној Црној Гори, јер људи који раде у страници, убирају симпатије народа све више, наравно говорим кроз свој примјер и наравно људи из мог окружења. И тако би могао да прокоментарише и да чујем његово мишљење, и да вас све поздравим, и слушаоце Ваше.

Хвала Вам.

Пријатно.

Пријатно.

– Поздрављам слушаоца радио „Бума” који је поставио ово питање. Лако је одговорити на ово питање. Што се тиче Странке српских радикала, ми имамо веома важан задатак, да јачајући инфраструктуру, јачајући свој политички утицај, српски народ у Црној Гори, уопште народ који је за заједничку државу са Србијом полако политички припремамо за неке неке политичке догађаје. Одласком Ђукановића са власти, мислим, а и јачањем Странке српских радикала, створиће се потпуно други услови и за стварање, опет, заједничке државе са Србијом, а то је наш сан, наш циљ, то је наша идеологија. Ми смо једина странка у Црној Гори која баптини програмски, унитарну државу, без обзира како се зове, како се буде звала, и тако даље. Ми хоћемо унитарну државу Србије и Црне Горе, очекујемо и никада нисмо заборавили на Републику Српску, и очекујемо и никада нисмо заборавили на Републику Српску Крајину која је данас окупирана у Хрватској. Према томе, ја са овим што сам рекао не желим рат, нити позивам људе из Црне Горе или Србије, или било ког другог простора. Али хоћемо да свијет навикнемо да и Срби имају исто право као и други људи и да Срби хоће да живе у једној солидној држави. Према томе, ми хоћемо унитарну државу, то је наш по-

литички циљ, од кога никада нећемо одустати, а то што – ја то знам да се сваког дана све више људи учлањује у Странку српских радикала, то је само доказ да добро радимо свој посао.

Да ли тако слушалац мисли који је сада на линији, чућемо. Хало! Хало! Дошло је до прекида везе. Ипак – ево опет телефон звони, па да чујемо слушаоца, увијек дајемо предност њима. Хало!

Хало

Добар дан.

Добар дан.

Изволите у програму сте.

- Само сам хтјела да питам на који начин мислите да Милов режим оборите? Јер ја сам Српкиња. Али колико видим да се ове опозиције нису ујединиле да би број гласача био јачи од ове владајуће партије. Према томе, грађани су у неизвијесности, јер... Не знам. Хвала.

Хвала Вама.

– Да Вам кажем, опозиција, начин на који је до сад рађено, односно, до прије референдума се није могла ујединити јер смо на челу опозиције имали људе, односно политичке партије које нису жељеле потпуно јединство и опозиционо дјеловање такве снаге које би рушиле режим. Мислим да се после референдума дешавају ствари које ће након свега, прво и основно објединити српске странке и српске снаге у Црној Гори и да ће то бити најбољи темељ да се крене у рушење Ђукановића. Ми као Срби у Црној Гори једини немамо основна људска права. Нама су сва права угрожена. Да не понављам ову причу коју сваког дана понављамо, али убијеђен сам у то јединство српских странака које су искрено српске и које желе овај бољитак српском народу. Само то је формула која доноси добитак на овим изборима. Што се тиче слушатељке, која нам је тако рекла и била забринута ја бих јој само поручио – гласајте Српску листу, гласајте Странку српских радикала, никада нећете погријешити, ми ћемо бити јачи и сваки следећи пут ћемо бити јачи и сваки следећи пут ћемо бити ближи заједничком циљу, да Ђукановић оде. Ја мислим да на тај тренутак нећемо дуго чекати. У случају да је Томислав Николић победио у Србији, ја мислим да би и овдје се ствари догађале брже. Овако ћемо и такође брзо ми са овим режимом, наћи ћемо рјешење да он оде, јер је стварно сувише тешко живјети у оваквој Црној Гори, гдје је организован криминал, досеже до самог врха

државе, гдје се не поштују права читавог једног народа, државотворног народа у Црној Гори, српског народа, гдје је све више људи гладно, гдје се не поштују право нити национална права ових мањина. Оне само из страха гласају за владајућу странку. Иначе власт те мањине не поштује онако како би требало и онако како предвиђа Хелсиншка декларација о мањинским правима.

- Слушатељка је поновила јединство опозиције. Често се чује да је опозиција требала да стане иза једноличности надстраначког, нестраначког, независног кандидата. Да ли вам дјелује та прича као бјежање од одговорности људи који су већ у политици, и зар ако је неко хтио да буде кандидат, да буде у политици, зар није имао довољно времена да не чека председничке изборе, па да одмах уђе у политику на начин што ће бити кандидат?

– Па, ја не знам. Мандић и овако са својим политичким кредибилитетом, политичком личношћу потпуно одговара једном перспективном кандидату читаве опозиције. Ја не знам зашто неко ко је из опозиције има неки другу став, или би бирао некога ко је ванстраначки. Ја знам да се у тим причама, негдје иза кулиса чујем да би могао могући кандидат бити овај или онај. Чак мислим да су то неке веома неозбиљне приче, те приче се не само на овим изборима, него те приче се причају већ годинама. Мислим да Мандић може да обједини опозицију.

Ово прикупљање потписа и ова почетна кампања која се дешава у Црној Гори јасно показује да је то могуће. Медојевић не може да прикупи потписе, да он вјероватно неће моћи, ако не буде отворио касу коју им пуње западњаци, па ће за сваки потпис вјероватно давати по 20 евра, и тако даље. Чак мислим да овај кандидат из Социјалистичке народне партије – Милић нема неку будућност и нема никакву шансу на овим изборима, с обзиром на то да СНП све више личи на ДПС, и да се они већ, како у Колашину, тако и у другим општинама, идеолошки потпуно зближавају, односно они се идеолошки никада нису ни разликовали, осим можда по питању уређења државе. Тако да је то једна испричана прича.

Ја Мандића на овим изборима видим као озбиљног кандидата опозиције и мислим да ће они људи који опозиционо мисле у Црној Гори, не само српски него и опозиционо, да сви они људи којима су угрожена права, да сви они људи који тешко живе, да сви они људи који такође имају многе не ријешене ствари у Црној Гори – гласати за Мандића, и мислим да је Мандић у овом тренутку веома близу побједи над Вујановићем који је кандидат Демократске партије социјалиста, и мислим да, с обзиром да се људи интересују кад ће Мило да оде са власти, или Демократска партија социјалиста. Па, то је једноставно рјешење, једноставна формула: - Гласајте Мандића, нека победи на председничким изборима. Ја мислим да је то најбржи пут да ДПС, односно Демократска партија социјалиста, односно Ђукановић оде у пензију, а могуће по неко и у затвор.

- Господине Секулићу, до сада поменули сте неке људе који су водили раније блок за заједничку државу или странку, који су се залагали за очување државног јединства Србије и Црне Горе, наравно не директно него посредно. Ипак, и Странка српских радикала, раније како се звала Српска радикална странка др Војислав Шешељ, што вам је накнадно послуже онемогућено због наводно немогућности да се странка зове по имену другог страног држављанина.

– Да.

- Господине Секулићу да ли вјерујете, тада сте и Ви и Српска народна странка подржавале кандидата странке која

је била у том тренутку најјача на овом заједничком блоку. Мислите ли да је добар обичај, да не кажем неку другу ријеч, налагао да сада те странке које су можда због неких грешака или стицајем околности нешто слабије подржале кандидата који је сада на челу странке која је најјача на овом блоку?

□ Ево, ми смо имали неспоразум са руководством Српске народне странке, али ми смо тај неспоразум у интересу српског народа, у интересу Српске листе превазишли и кренули у кампању и то се одмах, ево, за два дана видјело како то иде, да је то добитна комбинација. Што се тиче ових људи из осталих „опозиционих странака” – само да искоментаришем ове предсједничке изборе у Србији, о њима смо данас доста разговарали. – Ја гледам и видио сам, као и сви ми који пратимо политику, неко мало мање, неко више. – Народна странка у Црној Гори подржала Бориса Тадића, Социјалистичка народна партија у Србији подржала у другом кругу Бориса Тадића. Подржали су кандидата који је директно био укључен у раздвајање Србије и Црне Горе и онда вам је просто јасно да се те странке које су, и Социјалистичка народна партија и Народна странка, биле на челу блока за заједничку државу. Онда вам је јасно зашто смо изгубили тај референдум. Зашто смо тај референдум изгубили, ако смо га у суштини и изгубили.

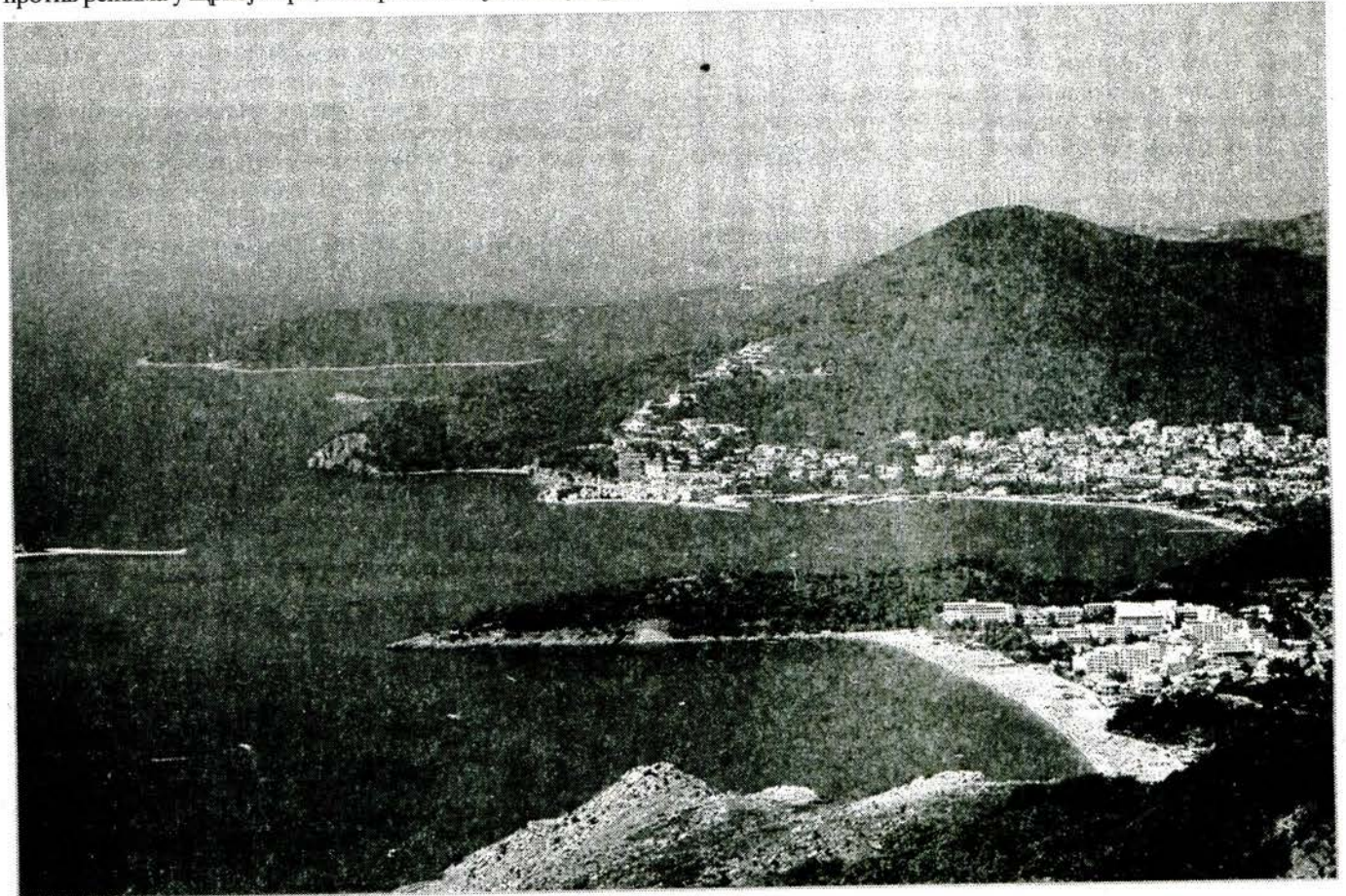
Они су признали пораз, а ми данас живимо у једној тешкој ситуацији, у једној самосталној, осиромашеној приватној држави – и сад они подржавају Бориса Тадића, који је директно са својом владом, са својом влашћу из Србије директно помагао отцјепљење Црне Горе. Тај податак много тога говори и много тога каже. Према томе, ако данас знамо да данас на челу опозиције у Црној Гори је сасвим друга ствар, да су ту многи српски радикали, да је ту СНС искрено против режима у Црној Гори, а искрено за заједничку Црну

Гору са Србијом, онда је то много здравија атмосфера и здравији темељ за будуће бираче који могу сад растерећено и потпуно без грча да гласају свог кандидата за предсједника и да показујемо своју политичку снагу која ће у будућем времену бити све јача.

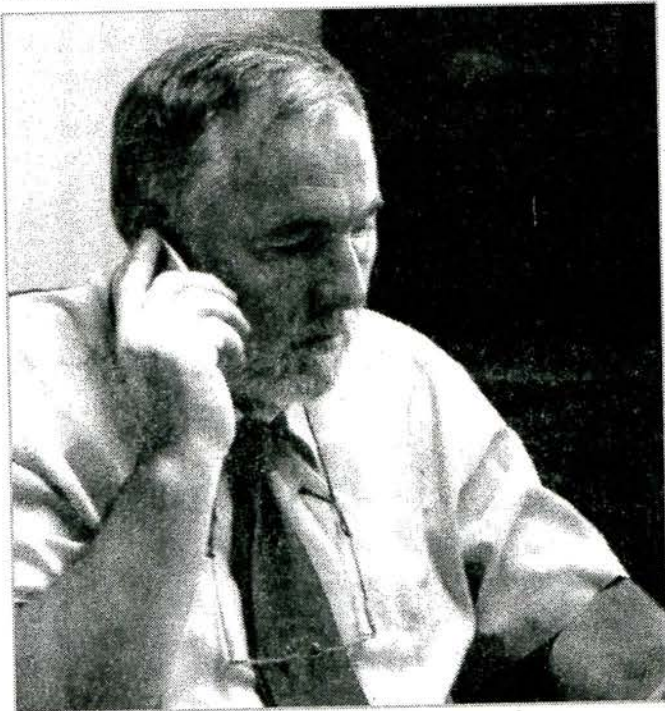
• Одлазећи премијер Жељко Штурановић у писму предсједнику Скупштине Ранку Кривокапићу, указао је да се повлачи са те функције због тога што му медицинска терапија која је прописана не дозвољава довољан радни ангажман који захтијева мјесто премијера. О здравственом стању премијера Жељка Штурановића одавно се говорило. Није мало оних који тврде да је ово пажљиво биран тренутак када ће господин Штурановић подијети оставку да би дошао господин Ђукановић на чело Владе, одради можда онај посао о којима сте ви говорили, али и са мјеста премијера помагао кампању кандидату Демократске партије социјалиста Филипу Вујановићу. Дијелите ли те оцјене или мислите заиста да ипак се ради о стицају околности?

– Да Вам кажем – не бих да шпекулишем ни са чијом болешћу, па макар се радило о Штурановићу, мом политичком противнику. Знам да ни Ваша намјера није била то. Мислим да је Штурановић премијер који се никада није нешто много мијешао у свој посао.

И Ђукановић је човјек који из сјенке водио, не само Владу, него и државу Црну Гору. Ђукановић се просто уплитао у све виталне ствари у Црној Гори, тако да његов долазак на мјесто Владе је његов страх да би могуће неко у једном тренутку могао да уради нешто другачије од онога што он мисли, а то би по његове личне интересе било катастрофа. Да Вам поновим – значи он ће подржати сигурно Филипа Вујановића на овим изборима што је логично и што је врло јасно, али Филип Вујановић је такође човјек отприлике истог

моралног кова односно политичког кредибилитета као што је то господин Штурановић. Тако да су то људи који се не мијешају у свој посао. Онај ко се стварно пита, онај ко стварно влада Црном Гором, то је Ђукановић. То су људи који, мислим на Вујановића и Штурановића, који глуме улогу председника Владе или председника државе и ту се завршава сваки њихов политички утицај, тако да једини онај ко може и ко ради у Црној Гори оно што он хоће, мислим да је то, мислим не, него то је сигурно да је то Ђукановић, и он данас може да ради шта год хоће.

Број телефона 081/ 605 – 585, уважени слушаоци, на којој се можете јавити и поставити питање нашем уваженом госту, а подсећам вас да је гост емисије „Ријеч по ријеч“ на таласу „Бум“ радија, председник Странке српских радикала, господин Душко Секулић.

• Господине Секулићу, помињали сте и локалне изборе у Тивту и Херцег Новом, и казали сте да је већ значајно постигнут договор између Вас и лидера Српске листе, односно председника Српске народне странке Андрије Мандића, да и у тим општинама наступите заједно. Какав резултат тамо очекујете?

– Ја да Вам кажем, ја мислим да – ми смо раније у Тивту, мислим на српски народ, имали смо власт и тад кад је Народна странка била српска у Црној Гори, она је била владајућа странка у Тивту, на првим парламентарним изборима. Што се тиче Херцег Новог, то је онако – имамо добар старт, имамо четири хиљаде и двеста гласова на парламентарним изборима. Имали смо тад душло више гласова од СНП-а и коалиције коју су они представљали. Српска листа је у том граду најјачи политички фактор. Што се тиче Тивта ту такође имамо амбиције да заједно са коалиционим партнерима, то је са Српском народном странком постигнемо што бољи резултат и да освојимо преко 40% бирачког тијела, а што се тиче Херцег Новог – ту сам убијеђен да ћемо да освојимо власт и да Херцег Нови и даље буде „Луча“ у Црној Гори, да буде град који ће да се одупире овоме злу што долази из кућиње Мила Ђукановића.

Да чујемо ко је са нама. Телефон звони, па да чујемо неког од слушалаца. Хало!

Добар дан.

Добар дан, изволите у програму сте.

Чујете ме?

Чујемо одлично.

Ја бих један коментар, на крају питање, али зовем с мобилног телефона. Ја ћу своје да испричам, па нека господин одговори касније.

Важи.

• Прво. Већ синоћ, кад је предложен за председника овај тренутни председник Вујановић, подржава изградњу Храма и то наглашава хришћански, велики хришћански, ту индиректно позива и малисоре и православце. А моје је мишљење, да ће он ако прође, што се надам да неће и што желим да не прође, послје тога одмах дозволити овој секти и да они улазе тамо. Друго мишљење, што се не слажем са господином, јер мислим да то иде против нас Срба, ја сам Србин – што каже сви Срби у једној држави. То ми се не допада из једног простог разлога – што онда и сви Албанци у једној држави и пола Македоније, Косова и трећина Црне Горе. Питање сад, ако не прође, да ли ће било кога, ако прође било који опозиционар у другој рунди, тако да кажем, другом кругу подржати, мада баш овога СДП-овца не сматрам опозиционаром, али пробао бих и њега прије него ове тренутно владајуће. Ето толико.

Е хвала, само ми се чини да господин Секулић није помињао сви Срби у једној држави, него да се Странка српских радикала залаже за унитарну државу, што је битна разлика.

– Да, да, то је то – мислим Ви сте то врло добро примијетили тако да не морам да коментаришем те ствари, а што се тиче другог круга председничких избора у Црној Гори, ја мислим да господин којег сам чуо не треба да се сјекира, и може одмах овог часа да се определији за Мандића и са кандидатом владајуће Демократске партије социјалиста, ако је опозиционар он ће, свакако, гласати владајућег кандидата и то није проблем. Тако да, не поставља се питање. Ја Вам кажем Медојевић не може да прикупи потписе, што Вам дозвољено говори о томе да он нема политичку снагу у Црној Гори. Друга ствар, Милић је и његова странка данас потпуно маргинална у Црној Гори, он има остатке неких партијских инфраструктура још из бронзаног времена. Они су у овом часу одрадили одређени посао на терену донекле живи, међутим у неким крупнијим политичким догађајима они не могу, они су већ маргинална политичка снага у Црној Гори. Тако да онај ко буде хтио да гласа опозиционог кандидата у првом, и у другом кругу Мандић је једини који има шансу и Мандић једини може побједити кандидата Демократске партије социјалиста – господина Вујановића.

Господине Секулићу. Ево опет телефон звони, па да чујемо слушаоца. Надам се да ћемо брзо имати успостављену везу. Хало!

Добар дан.

Добар дан, изволите, у програму сте.

– Ја сам исти слушалац од прије 5 минута. Нисам добио одговор.

• Ја сам питао АКО – према томе, да ли господин има став и да у име своје или у име странке каже – Ако не прође Мандић, нећемо подржати никога, но ћемо подржати бираче да апстинирају, или ће подржати било којег, осим тренутно владајућег. Ја хоћу конкретан, али дипломатски одговор. Хвала.

– Одмах директан одговор. Пошто је господин Медојевић, и ту сматрам господина Милића, резервни кандидат Филипу Вујановићу, Странка српских радикала неће гласати ниједнога. Значи, осим Мандића на овим изборима нећемо гласати ни једног кандидата јер су и господин Медојевић и господин Милић резервни кандидати Демократске партије социјалиста.

Да чујемо следећег слушаоца. Хало! Хало!
Хало!

Добар дан, изволите.

Помаже Бог!

Бог Вам помогао.

Позив из Зете. Хтио сам Вашег цијењеног госта да питам само.

- **Да ли је упознат са тајним састанком између Лајчека, Пеђе Булатовића и Милића у Вирпазару?**

– Па, ја, чуо сам да је тај састанак био и да су се прије референдума неколико сати договарали о неким стварима. Како су прошли на референдуму то је очито, резултат свега тога, тако да ја не желим да коментаришем више. Мислим, јасно је и слушаоцу и свима нама о чему се ради.

Да се дотакнемо мало још једне битне теме.

- **Однос Србије према Србима у Црној Гори. Помињали сте како би то било да је господин Николић, да је било – већ се знатно осјетило, да је победио. Ипак, однос данашње Србије према Србима из Црне Горе. Знамо да је један од резултата Српске народне странке и Српске листе добијање, прво, права на двојно држављанство, измене закона о држављанству Републике Србије.**

– Да. Странка српских радикала и Српска народна странка су ту акцију водиле од самог старта и изборили се за то да Срби који су ван Србије, а Србију осјећају као своју државу могу имати држављанство Србије, што је сасвим логично. Тај закон, у ствари, имају неке државе у окружењу, тако да је то нешто што је сасвим нормално и логично. У случају да је Николић победио у Србији – да Вам кажем – од свих ових притисака на српски народ у Црној Гори, ми би имали просто и логично речено институционалну заштиту овдје. Ја је сад, и са владом коју води Коштуница, не видим, ја је не видим ни у лику председника Србије. Напротив, ја мислим да Срби из Црне Горе преко председника Србије – Тадића, не могу да остваре ни једна своја права. Тако да само побједом Николића, ми смо могли имати право и могли имати заштиту над наше национално у Црној Гори, Републици Српској или било ком другом простору на земљиној кугли. Тако да је то било веома важно. Ја се сад надам да ће код ових политичких турбуленција у Србији, да ћемо стећи услове, тако да опет Николић буде директно укључен у власт и тако да би ми овдје у Црној Гори имали потпуну политичку и националну заштиту.

Да чујемо и наредног слушаоца. Хало! Добар дан. Изволите.

Добар дан.

Изволите, у програму сте.

Ја бих да поздравим Вас.

Хвала.

- **Мада се не слажем са господином, Вашим гостом, господином Секулићем. Због чега тако окривљује председничког кандидата Социјалистичке народне партије, кад ја мислим он у овом тренутку има највећу шансу да прође у други круг.**

Добро.

- **И зашто га не би онда подржао ако буде прошао у други круг. Ја мислим да то, ипак, није у реду.**

Добро. То је Ваш став.

– Госпођа има право да мисли тако. Она ће вјероватно гласати господина Милића, али моја странка и ја сигурно резервне кандидате, Демократске партије социјалиста – има једног главног кандидата, то је господин Вујановић и два резервна – то су господин Медојевић, под број један и под број два Милић, нећемо подржавати. Ми нећемо расипати гласове – Срби у Црној Гори немају више право да расипају гласове

на такве кандидате и гласаћемо Мандића и у првом и у другом кругу.

Да не останемо дужни одговор на питање, нашем слушаоцу када је тражио од Вас коментар поновне приче кандидата ДПС-а Филипа Вујановића о изградњи Храма Свете Тројице и обједињавању три хришћанске светиње: руке Светог Јована Крститеља, честитог и часног Крста, иконе Филермосе. Ајде да чујемо слушаоца, па да са овим питањем, можда, завршимо емисију. Да чујемо прво слушаоца. Хало!

Је ли „Бум“ радио?

Јесте, изволите.

- **Ја бих исто да подржим ову жену. Да ли је то поштено или паметно госту вашем, данашњем, да нико не ваља ништа без Мандић. А за то да довијек Мило влада – зато што само оговарају један другог. Зато што само један другог павкају, то им уопште не ваља. То им само даје шансу, ДПС-у, само тако. Не могу ни да причам како може тако. Не ваља онај Милић, не ваља Медојевић, не ваља нико. Што не каже да су добри па да, који победи, подржаћемо га.**

Добро. Хвала.

– Госпођо, можда и јесу добри за неке ствари, али за председничке изборе у Црној Гори свакако, неко ко је рационалан и ко размишља и неко ко размишља у неком правом смислу их неће гласати. Госпођа се узбудила, ја бих је замолио, ја овако да злоупотријебим ово што сам овдје, да попије чашу воде и да попије кафу, да се дружи са неком добром комшиницином и да се смири. Она може да гласа господина Милића, али ће он јако лоше проћи на овим изборима. Знаете, и он ће само оно гласова што добије, то је минимално, он ће те гласове просути, расути од српског народа, што је у овом тренутку штета. Ја само указујем на то. Ми треба да се објединимо око једног кандидата, персонално у овом тренутку је то Мандић, у другом тренутку ће можда бити неко други, можда у неком следећем... имамо у Странци српских радикала изузетних људи који могу бити изузетни кандидати, зашто да не у неком будућем времену. Тако да Српска листа има кадровски потенцијал да одговори на све изазове. Што се тиче Милића, не бих волио да се ове госпође много нервирају. Ја мислим да оне могу да се релаксирају данас послеподне на најбољи начин.

Да чујемо још једног слушаоца. Хало!

Чујемо ли се?

Чујемо, изволите.

Браво, браво, браво! Ја поздрављам госта, домаћина и екипу која реализује овај програм.

Хвала Вам.

• **Хтио сам нешто да кажем. Сваког понедељка је један човек предложио једну образовну емисију. Мој прилог тој емисији је овај. Ово многи у Црној Гори не знају, ни млади ни стари. Ни један народ на планети Земљи, ја не знам за неке друге, тамо нисам био, нема крсну славу осим Срба. Па нека виде ови новопечени Монтенегрини, ко су и шта су, и шта су им преци оставили. Ви сте господине Лацмановићу прошлог понедељка коментарисали нерасвијетљена убиства у Црној Гори, што се ја са тим потпуно слажем, али ја морам нешто да додам. Ни једно убиство се неће расвијетлити када није власти у интересу.**

– Тачно је.

– Било је прозивке, на главним мјестима, на главним функцијама у Црној Гори да они знају ко су убице, али не откривају.

– Тачно је то.

– Следеће. Господине Лацмановићу, ја сматрам да није злоупотреба Ваших и наших таласа, кад ја желим оздрављење неким умоболницима јер су они опасни за народ. Поздрав.

Хвала Вам. Ево да ово буде и последње укључење за нас.

– Ово је крај емисије, овај човек иако је био потпуно рационалан у својој причи, али опет се жуди нешто узбуђују, не знам због чега. Треба мирно да разговарамо и о кандидатима и о политичкој сцени, иако тешкој, незавидној ситуацији и као народ и као, уопште Црне Гора, се налази ја мислим, чак, нећу да кажем безизлазном јер то немам право. Али се налазимо у веома тешкој ситуацији.

Телефон звони, али заиста, заиста немамо времена да укључимо још једног слушаоца. Још само да одговоримо на ово питање. Филип Вујановић опет покреће причу о изградњи храма Свете Тројице...

– Да, то сам чуо, па да брзо апсолвирамо и ово питање.

• **Мислите ли да он на тај начин покушава...**

– То је кампања, посебно предсједничка кампања. Опет из Демократске партије социјалиста, кандидат ДПС-а покушава да превари један број гласача Срба, или гласача који су за Српску православну цркву, односно једину канонску цр-

кву у Црној Гори. Једина која је права црква и која постоји. Покушава на тај начин да превари један дио гласача, и тако даље. Оно што долази из Демократске партије социјалиста ја бих, можемо да причамо до сутра о томе, доказао да они то раде само смишљено из политичких разлога, али је резултат погубан и за нашу цркву и за наш народ и за нашег грађанина, и за све нас. Према томе, све оно што предлаже господин Филип Вујановић, Мило Ђукановић, Демократска партија социјалиста су катастрофалне ствари за све нас. И само гласајте онога ко стварно хоће промјене и ко хоће да нешто у Црној Гори промијени на најбољи могући начин.

• **Чињеница је да им је понекад одређен број Срба повјеровао. Вјерујете ли да овога пута коначно неће одговорити тој њиховој рукавици, на начин што ће им вјеровати?**

– Ја се надам да неће. Ја се надам да Филип Вујановић у овом часу нема никога од Срба, односно не само Срба, него и свих ових чија су права у Црној Гори потпуно запостављена и оних који су потпуно обесправљени, неће имати глас. Ја мислим да је сад свима већ јасно, ја мислим да после толико година, не треба много трошити ријечи, види се и од социјалног стања и од стања у нашим предузећима, и од стања у свакој сфери живота докле смо стигли и гдје смо, на којем смо нивоу. Ми мислим да заостајемо за земљама које су око нас, да не говорим о томе гдје се налазимо у односу на неке развијене земље. Ми смо малтене у овом часу црна рупа, просто на Балканском полуострву и по питању криминала и нерасвијетљених убистава и по питању свега осталог. Ми нисмо имали времена и о томе да попричамо, али ја мислим да је то јасно и зато мислим да је кандидат Српске листе просто рјешење које би у Црној Гори могло и сигуран сам у то да ће да промијени многе ствари у овом часу што се тиче српског народа. Што се тиче оних обесправљених нема против кандидата у Црној Гори.

У нади да ће тако бити, да ће свима у Црној Гори, па и Србима, бити много боље, господине Секулићу ја Вам захваљујем и вјерујем да ћете и у будућем бити спремни да говорите за слушаоце „Бум” радија.

– Хвала Вам. Сваки пут када ме позовете, радо ћу се одазвати.

Поштовани слушаоци, вама подсећање да је гост емисије „Ријеч по ријеч” данас на таласу „Бум” радија био је предсједник Странке српских радикала, Душко Секулић. Моје име је Раденко Лацмановић. Ако је добар избор интелигенције, ви сте и овога пута били у праву. Због тога не мијењајте фреквенцију, останите на српском таласу.

Свуда проћи, опет кући доћи

Милу мила Влада

- Премијер по иједи поји повучен с ириваиног посла да иризна Косово и Мејохију у име Црногораца
- У паузи Мило Ђукановић основао ири компаније и универзитет са два факултета
- Или зајвор или послушност Лајчаку – до самосталности
- Беса: ја шеби самосталност, ии мени иризнање независности (КиМ)

Пише: Јана Живаљевић

Ко се понадао да је Мило Ђукановић Први абдицирао од политике и владе у корист мировине, грдно се преварио. Није, није, само је мало загустило било од талијанскога правосуђа, те је Сердар од Жуте греде одлучио да почине и заслужено се одмори (од (не)дела из претеће оптужнице).

Његовим фамозним летовањима нешто пажње посветила је и „Велика Србија” у више наврата. Изгледа да се Мило Бритва од референдума наовамо одморио од парадне власти и политике и мислио мало на своју, душе миле му породице и фамилије а и црногорскога братства. Те је на ползу рода свога био забављен и такозваним јавним интересом. Што ће рећи, бавио се мало братством (и јединством) не би ли са позиције премијера финансијски, добрим утиском на Велику Британију од ондашњих банака добио екстра повољне кредите, како се правдао црногорској јавности, те помогао млађега брацу Аца да направи своју, замислите „Прву банку”. Поставља се логично питање – до које су Ђукановићи дотерали?

Прва банка

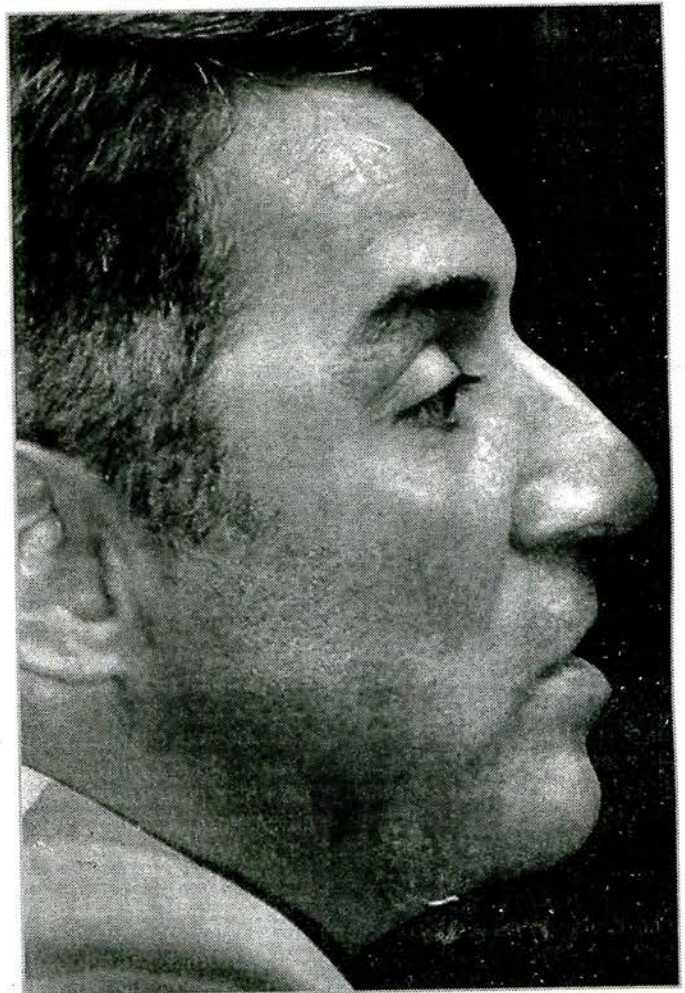
Банке су само почетак. Тобож Ацов.

Док се одмарао од политике, Мила су будно мотриле очи „седме силе” и то независне, на његову несрећу.

Те је тако цело једно дуго топло лето 2007. године дневник „Вијести” пратио премијерове неподопштине и покушаје да умакне скупштинским комисијама и агенцијама за утврђивање сукоба интереса, које му благо нису могле написати. Врана врани очи не вади, зар не?

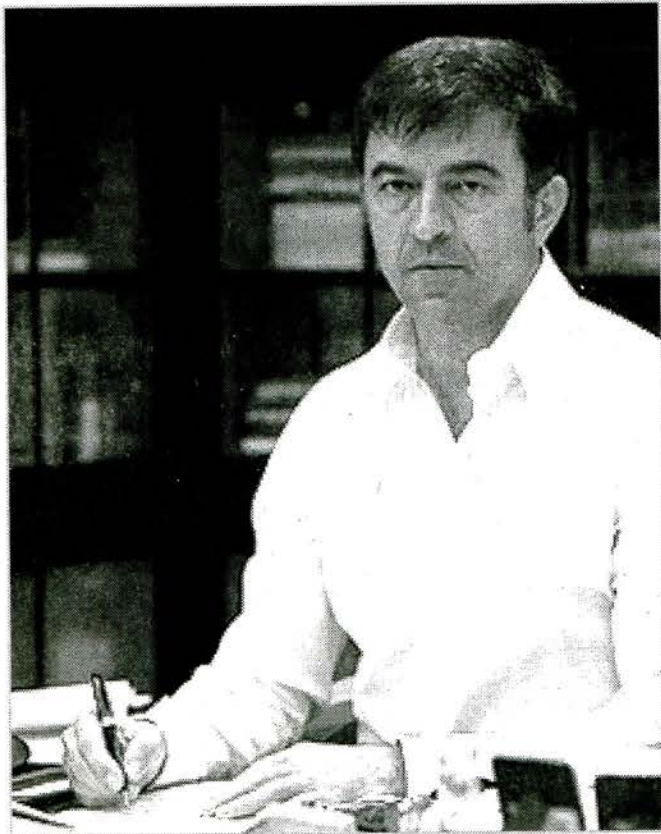
Те су се „Вијести” трагом својих извора упустиле у истраживање и регистровале да је врли, али врсни економ(иста) Мило током својег 45-годишњег живота стекао три компаније и универзитет са два факултета, док су о имовини брата Аца и супруге Лидије изразиле само нафаком изазване сумње.

За рукавицу бачену у лице Сердару од Жуте Греде, која је постала Љуга или Црна захваљујући Мирославу Лајчаку, Сердар је оптужио новине. После прославе деценије изла-

жења „Вијести” у Подгорици је 1. септембра 2007. претучен је директор овог дневника Жељко Ивановић. Часа није часио да за овај физички атак оптужи – бившег премијера, којим се целе туристичке сезоне захваљујући њему бавила обала, домаћи и страни гости.

Е, тада се бивши досетио да се, по обављеним специјалним породичним задацима, у политику поврати и то на своје некадашње, премијерско место...

Капоне до Цанета

Многи су били склони да Милово повлачење тумаче као мудру одлуку у време када је италијанско тужилаштво претило обелоданавањем оптужнице у којој је значајну ролу на Балкану играо Ђукановић.

Овим дилемама значајно место је посветила чак и америчка „Википедија“, која је на својим интернет страницама ажурираним 12. фебруара 2008. публицитет дала „Истрази против организованог криминала у Италији“. Виртуелне претње за случај да се бивши – будући премијер (јер у Црној Гори се сви изборни резултати од Лајчака наовамо унапред знају) колеба или премишља? А његова би улога била да до краја изнесе ролу србоджера. Да помогне неодлучнима да признају Косово и Метохију, а тек потом - пензија. Професура, сочива □ Шта хоће.

Замислите да „Википедија“, која као Кишова „Енциклопедија мртвих“, свих оних који су се икада родили и живели

на планети Земљи, бележи сваку биографију, иде толико далеко да, поред каријере, животних епизода нашега јунака, спорној истрази посвећује густо куцане стране! Никако случајно, нити ненамерно! Између осталог и следеће: „Годинама је Мило Ђукановић био оптуживан за лично и политичко учешће у организованом шверцу дувана преко Црне Горе током 90-их година.

На 240 страна извештаја који је сабрала Италијанска финансијска полиција и војска, утврђено је да је Црна Гора била дестинација у хиџрахији послова Сицилијанске мафије, Коморе и Тајног друштва. У извештају се каже да је дуванска мафија у Европи делила 700.000 милиона долара годишње, које су на име пореза и акциза губиле правне државе и трговци који су се држали закона.

Разни делови извештаја посредно доводе у везу Ђукановића са овим пословима преко босова мафије као што су из Наполитанске коморе Ђиро Мацарела, који је 1993. године ухапшен у Лугану.

Његово место наследиће други Франческо Прудентино, Џераро Томо, Филипо Месина и остали, који заузимају сам врх Италијанског организованог криминала све до врата која се завршавају на самом политичком пиједесталу Црне Горе, до Мила Ђукановића(!!!).

Италијанска агенција за истрагу мафије и организованог криминала пресрела је телефонске договоре између Тома и Санга Вантађата, са високим везама код италијанских и црногорских судских органа. Ова двојица су била активна и на црногорским изборима, претећи старијим црногорским политичарима. Поручивали су да ако победи „њихов млади пријатељ, биће много јачи“. Вантађато је две године касније убијен у мафијашком рату у Црној Гори.

Јула 2003. године канцеларија Агенције утврдила је да су контингенти цигарета прошверцовани Јадранским морем преко Италије до земаља Европске уније.

Ђукановић је негирао све ове оптужбе.

Оне су биле ударна игла сваког пуцња у Ђукановића током референдумске кампање за самосталност Црне Горе. Али су медији то прећуткивали. За „ћуткивање“ главног опозиционог издавача и главног и одговорног уредника „Дана“ прећутно је одговорност пала на Ђукановића и његову Владу. Покојни Душко Јовановић огрешио се, наводно, о премијера зато што је обелоданио његове блиске везе са Станком Суботићем Цанетом. За овај скандал Ђукановић је, наравно, оптужио „србијанску фабрику лажи“.

Док је за писце нашао пригушвач и тољагу, како се обрачунати са електронским вестима? Уз то – америчким. „Бесплатан сир само у мишоловци“, каже народ.

Морао је да отцепи Црну Гору

„Википедија“ иде и даље. У наставку Ђукановићеве биографије је и наслов „Опасност од хапшења из Италије“. „Предистражни судија у Неплу обавестио је 16. априла 2003.

Топузу за врат

Пресавио Мило табак, те тужио директора дневника „Вијести“ Жељка Ивановића што га је овај означио као свог батинаша због написа у новинама. Тражи Мило (само) милионче за повреду угледа и части.

Криви Ивановића што га је препознао у зору када је нападнут, његову „биолошку или криминалну фамилију, која влада Црном Гором“.

А ова жали што неко толико моћан као премијер, тужећи седму силу купује време до имунитета и опструше суђење које би напустило стране „Вијести“ и обезбедило распродају тиража.

„Подношењем тужбе против „Вијести“ и мене, најмоћнији човек у црној Гори, на самом почетку истраге злочина, не само да опструира, већ практично прекида било какву истрагу“ – изјавио је Ивановић поводом Милове тужбе.

године Канцеларију за борбу против мафије да је припремљено Ђукановићево хапшење, чим му истекне имунитет као премијеру Црне Горе. Канцеларија је истражила његову кривицу и оптужила га за „мафијашке послове“, како би га опоменула да себи не погоршава статус уништавањем трагова и докумената битних за наставак истраге.

Суд је Ђукановић игнорисао, користећи Судску ревију за изношење своје истине.

Касациони суд је 28. децембра 2004. преименован у Анти-мафијашки. Утврђено је да Црна Гора није самостална и да Ђукановић не ужива дипломатски имунитет, а да је „отац мафије“. Средином 2005. године Роберт Аморозо, законски заступник Италијанског министарства иностраних послова, изјавио је да ће Ђукановић бити ухапшен „чим ногом крочи на италијанско тло“.

Откако је успео референдум у Црној Гори, Ђукановић је то искористио за промену статуса Црне Горе, која је постала држава. Само дан после проглашења резултата референдума, његов адвокат Енрико Тучило објавиће да је „референдум променио положај премијера Мила Ђукановића због суверености Црне Горе коју је у међувремену стекла: више нема сумње да сада нема смисла имунитет, када је земљу увео у државност и постао суверен који ће у тој улози дуго уживати.“

Несумњиви бос

И напоследку, у „Финалу“ Википедија објављује да је „22. јуна 2007. године агенција АНСА из Барија обновила истрагу против Мила Ђукановића, који је био мозак „међународне мафијашке групе ... од 1997. до 2000. године у организованом шверцу цигарета између Црне Горе и италијанске провинције Пулије, убирући десетине милиона евра. Новац је илегално пребациван на Кипар, Лихтенштајн, Швајцарској и Црној Гори. АНСА је обавестила Ђукановића и остале виђеније чланове ДПС–а службено преко бившег премијера Мирослава Иванишевића, и 13 других Ђукановићевих затворених удружења која раде у црној Гори о прелиминарним резултатима истраге, осврћући се на сва њихова криминална дела почињена између 1994. и 2002. године и о којима је већ писано. Црногорска мафија је веома жилава. Тражили су 20 дана да се увере у стање, после чега процес по њима може регуларно да започне.“

Мило Ђукановић је одрицао своју умешаност у мафијашке послове које је завршавала домаћа италијанска пуљанска мафија кад и италијанска мафија у Швајцарској, уз помоћ српског тајкуна Станка Суботића Цанета. Док је Цане највећи део тако зарађеног новца стављао у швајцарске банке, црногорска министри предвођени Милом улагали су га на приватне рачуне на Кипру. Тај новац је трошен на криминалне операције, а онда завршавао на банковним рачунима у Лихтенштајну.

Ђукановић је негирао да су италијански шефови мафије из Швајцарске месечно пребацивали хиљаде тона цигарета преко Јадранског мора у италијанским одредиштима. Негирао је и да је помоћ у овом послу пружала Зетатранс и црногорска полиција која је жмурила на прелазима у Зекеници и Бару.

Душанка Пешић-Јекнић, црногорска држављанка у Италији, била је посредник између италијанске и мафије државе из које је родом у време када је премијер био Мило Ђукановић лично, а помагали други функционери владајућег ДПС–а Бранко Вујошевић и Веселин Баровић. Она је негирала да је новац примала с рачуна црногорске Владе на свој директно у Италији. По налогу Мила Ђукановића 2001. године она је изгубила документа и документацију о шефу

италијанске мафије Дел Тореу, који је у шверцу дувана уживао Милову заштиту пред италијанским претњама хапшењем. После извесног времена, 1999. године црногорска мафија са Милом на челу и Пуљанска дали су сигнале препродавцима. Милов дилер био је Андрија Драшковић, један од највећих мафијаша у некадашњој Југославији и његов блиски сарадник. Он је убрзо ухваћен у Немачкој и пребачен у Италију. У замену за Драшковића Мило је жртвовао монопол на шверц хероина и кокаина.

Бранислав Мићуновић је помогао италијанским властима да у истрази стигну до самог врха у Црној Гори, открио канале шверца цигарета, зараде и начине плаћања.“ Тако пише „Википедија“.

Благо у компаније и факултетте

А шта се догађа у Монтенегрији?

Паузу од свега годину дана између, како ствари стоје, два премијерска мандата, Мило је, и јавност то одлично зна и гледа искористио да „организује“ своју тешку стечну имовину.

Тако је од 2006. године, када је на мајском референдуму, који многи зову и Лајчаковим, Црна Гора добила независност, грађанин Мило Ђукановић стекао ни мање ни више – уколико је то све – три компаније: „Капитал инвест“, „Прајмари инвест“ за консалтинг и менаџмент и „Селект инвест“ која се бави непокретностима, као и универзитет „Универзитас“ са два факултета.

Брату Ацу помогао је да повољним кредитом лондонске банке за милион и по евра купи седам одсто акција „Прве банке“ у којој је и главни акционар, те се тако на име сина Блажа увећава имовина фамилије.

Комисија о конфликту интереса поседује сраман податак да Мило са својом и женином платом од 1.477 евра све то може себи и фамилији да приушти!

Комисији је пријавио и заједнички стан са братом Ацом у Подгорици и – о, поштења! „ауди“ супруге Лидије, купљен на кредит! Додуше, кад се теза развије, брат поклања брату, своју половину стана у Београдској улици (да ли је то могуће!?) и он сада мери више од 180 квадрата, и тако даље и тако даље.

Стриц Ацо је братанићу Блажу од 20 лета поклонио 412 квадрата пословног простора „Вектре“ у центру Подгорице. Има се, може се.

Да би се вратио на јавну функцију, Мило мора да право управљања пренесе на треће лице.

Штурановић за прање флека

За годину и нешто дана Ђукановић је стекао енормно богатство и увезао све послове у Црној Гори у своје руке.

Штампа ових дана рекламира црногорске бизнисмене који су, како нам наслови преводе, „Милионе зарадили, милионе троше“. Необично је само то да су их зарадили. Остатак Црне Горе је, биће, да простите, много глуп! Јер, на крају септембра 2007. године, пре пет месеци, у систему платног промета Црне Горе у блокади су биле 8.133 фирме које обављају неку привредну делатност, са укупним дугом од 81,3 милиона евра – према службеним и јавно изнетим подацима Централне банке!

Овај привредни амбијент радује Милове партнере, међу којима је и у штампи хваљени Душко Кнежевић, на пример. Човек, уместо да се држи сенке, схвата да то не мора, на ме-

сто премијера долази му бос и обелодањује 19. фебруара 2008. године да је његова „Атлас група“ зарадила у минулој години више од 30 милиона евра нето.

Групу чине „Атласмонт банка“, Универзитет „Медитеран“ – универзитет по босу се подразумева – „Атлас монт фонд“ и друштво за управљање њиме, ЦГ Брокер, Јадрански сајам, Фин инвест, РТВ Атлас, Монтенегроескпрес и Инвестбанка Монтенегро. Кнежевић даље (већ) најављује да ће у 2008. години како се нада бити довршени пројекти оснивања и почетка рада Атлас лајфа и Атлас пензије.

Кнежевић, заинтересован за куповину ВМЦ Мељине са планом реконструкције, хоће да овај комплекс учини једним од најзначајнијих на свету. А партнер, поред „Атласа“ биће – „Капитал инвестмент“, док ће болницом управљати чувена лондонска „Кромвел“ болница! Премијерски, зар не? Власник „Капитала“ је Мило Ђукановић!

И Подгорица ће бити породична у ширем смислу (мафијашке). „Са Капитал инвестментом наставићемо изградњу Атлас капитал центра, објекта који ће у будућности бити један од симбола Подгорице и допринети њеној трансформацији у модеран медитерански град“ – прича Кнежевић београдској штампи.

Све ово није ни врх леденог брега.

Штурановић, којега у Црној Гори сматрају честитим и поштеним човеком, повукао се из здравствених разлога. Долази Мило. Председник Црне Горе и партијски друг Филип Вујановић избегао је да 15. фебруара, на дан када је после Жуте греде Ђукановић у џемперу први пут дошао за премијера у 29-ој години обави процедуру, већ је мало отегао: састав Владе поверио Милу а Државној изборној комисији, као у феудална времена, предао кандидатуру за председника Црне Горе са 17.000 потписа.

По пети пут је активиран Мило, јер нема ко други да призна Косово и Метохију и одужи се Албанцима на референдумској подршци самосталној Црној Гори. Неће нико да се брука. „Бритва“ мора из разлога које је „Велика Србија“ само донекле обелоданила.

На улицама Подгорице средњошколци прозивају своје професоре: „Зар вас није срамота што нисте са нама?“ у протесту због једностраног проглашења независности Косова и Метохије.

Расрбљени ћуте. Заборавили су шта је срамота. „Остало је ћутање“.

Лица и наличја наших „усрећитеља”

Како се филозофирањем постаје милионер

- Да је власи иошину аболитрана од сваког исцражног иосиуика најбоље иоказује иримјер Маровића и Ђукановића. Све исцражне и иравне иолуге држе у својим рукама иако званично „немају удјела у извршној власи”! Маровићево богаиштво се, данас, ироцјењује на коју сиишину евра а Будва је његов ириваиши иосјед
- Док народ нема хљеба да иреживи ову, најављено дузу зиму доиле се новокомиовани црногорски шајкуни ишркују са десетинама и сиишинама милиона евра који су зарађени за вријеме раиша у бившој СФРЈ мафијаишким и криминалним иословима

Пише: Душко Секулић

Име Светозара Маровића, политичког филозофа из Будве, једног од првих црногорских (никада први) бизнисмена-политичара биће трајно забиљежено у историји ако ништа друго оно као занимљив начин како се, јавно залажући за опште добро, бригом за социјални статус обичног човјека и читавог народа, преко ноћи постаје милионер. Јавно, посебно на предизборним окупљањима, Маровић се забрињавао и бринуо о социјалном статусу народа у Црној Гори, ништа ново јер се у раној младости посветио изворном социјализму-комунизму и проучавању филозофије Карла Маркса и његовог „Капитала”, али је након јануарских догађања 1989-90. године доспио у најужи круг власти. Наравно, долазак Маровића на власт као и његових другова Момира и Мила, у првом тренутку, личило је на претрчавање из комунистичке униформе у демократско-национални тим и српско национално биће у Црној Гори. Тада је Маровић, некада Брозев перспективан омладинац и врло добар тумач Марксовог „Капитала”, преко ноћи пресвукао дрес и из једне коже ушао у другу као заљубљеник у нови политички правац чији је творац и тумач био Слободан Милошевић. Тада је муњевито од Брозовог југенда постао Слободанов јуришник. Положај и стартну позицију му је обезбједио друг са будванске плаже Слободан Вучетић, лични Слободанов пријатељ и екс уредник државне телевизије Србије (РТС).

Тројац Мома, Мило и Свето, или како их народ али и они себе саме назвали „млади, паметни и лијепи” засјео је, право на челу Централног комитета Савеза комуниста Црне Горе. Након притиска и споља и изнутра, покушавали су створити и вишестраначки систем. Оно што су они створили, а то се и данас врло јасно читује у Црној Гори, најбоље би се назвали вишепартијски Савез комуниста (част изузецима!). Наравно, опет част изузецима, све новостворене партије су и контролисане из једног веома важног државног мјеста. Стварана је слика о идеалној црногорској држави, гдје је, понекад, контролисана опозиција више помагала Демократској партији социјалиста, од ње саме. Сасвим логично и у складу са тежњом „младих, лијепих и паметних” да што дуже остану на власти. Није згорега присјетити се стварања прве „српске” странке Народне странке Црне Горе, коју је формирала тадашња власт или боље речено Служба државне безбједности. Довођењем Новака Килибарде на чело ове странке обезбјеђено је да Црна Гора има контролисано српско бирачко тијело, да се ствара слика о идеалном

вишестраначком систему и, наравно, да се у потпуности обезбједи апсолитна и вјечита власт Тројке.

У Тројци је направљена и идеална подјела посла и задужења тако да је Момир Булатовић остављен да „влада и стољује”, Мило Ђукановић се дохватио Владе, односно новца и тајне полиције а ресор који је задужен „за вишепартијски савез комуниста” припао је Светозару Маровићу. Он није био само „идеолог” ДПС-а већ инструктор и налогодавац највећем дијелу опозиције. Блиски сарадници Маровић и Килибарда никада нијесу престајали да сарађују, посебно док је Килибарда контролисао Народну странку и значајан дио српског бирачког тијела, али су филигрантски (то се посебно може рећи за овог првог) радили на уништавању српског бирачког тијела. Није згорега присјетити се да је Народна странка поцијепана на српску и црногорску народну странку да су „килибардићи” остали у другој док су „расколници” укапирани да су под директном контролом режима, односно самог Маровића и збрисали су у другом правцу.

И дан-данас прваци Народне странке живо, али не јавно, сарађују са човјеком из Милове сјенке, Светозаром Маровићем — све на радост и задовољство врха ДПС-а.

Из Српске народне странке се, опет не случајно, неутрицајна и малтене безначајна група оличена у др Бојовићу, кога је одмах након пуча пучем смијенио др Кадих и та се група прозвала „Демократска српска странка” иако није ни демократска а још мање српска јер се вратила под окриље самог Маровића показујући своју блискост и наклоност црногорској Народној странци.

Када се крајем 1997. године догодио сукоб између утицајних и јачих Булатовића и Ђукановића, Маровић се, као хилуаду пута прије, опет претумбао па је издавши кума прешао у Ђукановићев табор. За оне који су иоле аналитичнији никакво изненађење јер га је са Ђукановићем повезивала заједничка наклоност према бизнису. Али и још једна веома важна и битна чињеница – Маровић је од Ђукановића једноставно могао бити уцијенен па можда и ухапшен због криминалних радњи које је чинио далеко од очију јавности. У сукобу Булатовића, који је остао доследан и привржен Слободану Милошевићу и заједничкој држави Србија и Црна Гора са Ђукановићем који се такође, преко ноћи приклонио интересима САД-а на овим просторима, Ђукановић је имао стартне предности по неколико основа. Понајпријед он је већ дуго година контролисао најважније новчане токове у Републици.

Значи, контролисао је огроман капитал зарађен криминалним радњама, шверцом нафте, дувана, оружја и ко зна чега још, тако да је био „тежак“ преко 500 милиона евра а самим тим веома политички утицајан. Ђукановић није контролисао само државне медије већ и оне „слободне“ и „независне“, значи готово све. Преко Маровића контролисао је гомилу странака из опозиције а оно што је, вјероватно пресудило, имао је несебичну и огромну помоћ САД-еа, Енглеске, Њемачке и Ватикана а самим тим и најближих комшија Хрватске и Албаније.

Са друге стране, Булатовић га је у првом кругу предсјеничких избора готово потукао али када се кренуло у други круг Ђукановић је био у огромној предности. Тада на сцену ступају Маровић, Вукашин Мараш са својом службом државне безбједности а која је у својој структури контролисала веома моћан криминални апарат које је сезао од самог врха државе (уосталом, као и данас) или је већ и тада криминални апарат контролисао и саму државу, и када се сазнало да ће Американци признати само побједу њиховог кандидата Ђукановића, без обзира на резултате избора, онда је све и било јасно.

Што се тиче бизнис-криминалних подухвата самог Маровића списак је веома подугачак и импресиван. Читајући књигу „Правила ћутања“ аутора Момира Булатовића сазнајемо да је Маровић веома активно учествовао у кријумчарењу дувана преко територије Црне Горе. Као Булатовић каже, по сазнањима Службе државне безбједности, Маровић је са четрдесетак шлепера дувана, само за један мјесец зарадио нешто око 4.000.000 њемачких марака. По причању Булатовића, он је позвао Маровића и тражио објашњење за ово криминално понашање једног од челника државе, он му је, опет по Булатовићу, лаконски одговорио: „кад могу други, може и он“. И ту се све завршило јер се Булатовић понашао по народној „кум није дугме“ иако је ову народну и Божију максиму Маровић прекршио.

Маровић се касније, исто као и Месић неколико година раније, нашао на челу државне заједнице Србија и Црна Гора са једним јединим циљем да је уништи.

Да је то тачно, најбоље је изанализирати дуги низ финансијских афера које је имао док је био на том радном мјесту али је смијешно, да није жалосно, како је злоупотребљавао један од авиона црногорске Владе купујући персијске тепихе у Турској и Грчкој као и многе кућне потрепштине по Италији. Касније нам се и повјерио један од пилота владиног авиона рекавши да је „господин Маровић имао великих проблема да тепихе дуге и по петнаестак метара уграу у авион јер је препорука продавца била да се не смију савијати“. Чињеница је да Маровић никада није ни подносио Ђукановића али је морао да трпи и да се претвара да су најближи сродници. И не само претвара али никада, био је свјестан тога, није смио да крене на дрскијег, храбријег и богатијег Ђукано-

вића па је онда опет по народној „ако не можеш да га победиш, придружи му се“ кренуо је логичним путем.

Они који боље познају Маровића кажу да је он потпуно искомплексиран својим положајем у односу на Ђукановића али са том чињеницом се, изгледа, мора помирити.

Са мјеста предсједника Државне заједнице ставио се у Ђукановићев погон и рушио Србију и Црну Гору – немилице!

Данас је Маровићева максима „идеални корачају небом, земљом иду грешни људи“!

Он данас, како преносе неки „независни“ медији не језди небом али тешко и да иде по земљи. Има човјек веома утицајан и савремен ауто-парк, раздаљине савлађује својим циповима специјално изграђеним мерцедес брабусу и поршеу а на води је као и риба јер има суперлуксузну јахту која се зове *Фереши* и кошта око 4.800.000 евра. Зависно од опреме. Можда и више.

Упућенији кажу да има у плану да купи приватни авион који прима тепихе и по двадесетак метара дужине оно што никако није проблем је новац.

Исто као Ђукановићу, откако се мануо политике, Маровић скоро свакодневно прави тако успешне пословне потезе да је зарада врло често милионска. Наиме, куповином акција Прве банке (власништво браће Ђукановић) Маровић је преко своје фирме Монинвест зарадио чисто три милиона евра. Уложио песто хиљада, значи шест пута мање. Финансијски геније, филозоф из Будве Маровић не мирује. Како неки тврде, иако Ђукановић сада има приватну државу Црну Гору, Маровић има свој приватни град Будву. Да је то истина најбоље казују чињенице. Наиме, Маровић је узео оловку у руке и црта генерални урбанистички план Будве (као што ради Мугоша у Подгорици) а званични градоначелник Рајко Куљача је јавно пред гледалачким аудиторijумом признао да главне урбанистичке одлуке доноси управо Маровић. Тако је Будва у урбанистичком смислу постала Стаљинград из 1941. године. Маровић је члан борда директора у најјачој будванској фирми Будванска ривијера а исто мјесто има и у Барској пловидби.

Да не ради једино за себе, најбоље говори податак да му је брат распоређен да руководи финансијама у самој Општини, син одбојкаш му је сувласник култног Трокадера и Зета филма, док су му блиски рођаци правилно распоређени, неко као власник фудбалског, неко као власник одбојкашког, неко као власник неких престижних кафића□

Многи тврде да је дуго година био на платном списку Станка Суботића, званог Жабац, али оно што је сигурно је да му је Жабац врло присан и сада када се налази на Интерполовој црвеној потјерници. Упућени тврде да се Жабац читаво љето брчкао по будванским плажама а да му је Маровић, врло често и Ђукановић правили друштво. Зли језици тврде да је Суботић купио највећи дио острва Светог Николе, дио мола и будванске луке гдје планира да гради подводне ексклузивне ресторане. Све у свему, човјек је спреман да уложи преко 400.000.000 евра. Да ли ће у међувремену изаћи из Црне Горе па бити ухапшен, остаје да се види.

Како ствар сада стоји, ако Жабац изађе из Милове и Светове државе – биће готов и у хапсу.

Док неке међународне организације објављују податке да „у Црној Гори више од 40одсто људи има статус сиротиње и да се јаз између екстремно богатих и сиротиње стално повећава“, Маровић и, наравно, Ђукановић уживају у плодовима своје владавине.

Некадашњи вјерни сљедбеник и тумач Марксовог Капитала, Маровић не зна шта ће више од грдних милиона и сопственог капитала. Да ли ће његово богаћење ићи истим темпом као и ових дана, остаје да се види.

Исто као и то да ли ће се некада неко позабавити поријеклом иметка господина Маровића. Наравно, неко од надлежних.

Реаговање на забрану градње Цркве на Пардусу

ИЖИВЉАВАЊЕ БЕЗБОЖНИКА

- Пријетње рушењем и забрана даље извођења радова на Цркви Светих новомученика на Пардусу од стране Републичке грађевинске инспекције јесте само оркестрирано дјеловање груписе безбожника из власти окупљених око Мирашеве интересне секте. Фракција безбожне идеологије влада Црном Гором иако да српске радикале и не чуде атакци богохулних проклетника који сију сјеме отровног и онаког зла, које се развило у братомржњу и које пријети свим грађанима Црне Горе

Српски народ у Црној Гори после њене независности нема мира. Структуре државне безбједности које су природно повезане са влашћу понекад не бирају средстава и начине да оних 32 одсто декларисаних Срба, застраше и да на бестијалан начин упуте поруку пријетње.

Несумњиво је да је главни стожер српском народу у „независном Монтенегру”, Митрополија црногорско-приморска Српске православне цркве. Због тога, онај ко имало озбиљније прати прилике на овом подручју није изненађен терористичким актом у ноћи између 9. и 10. августа прошле године, када је на најподмуклији начин минирана црква на Пардусу у околини Подгорице.

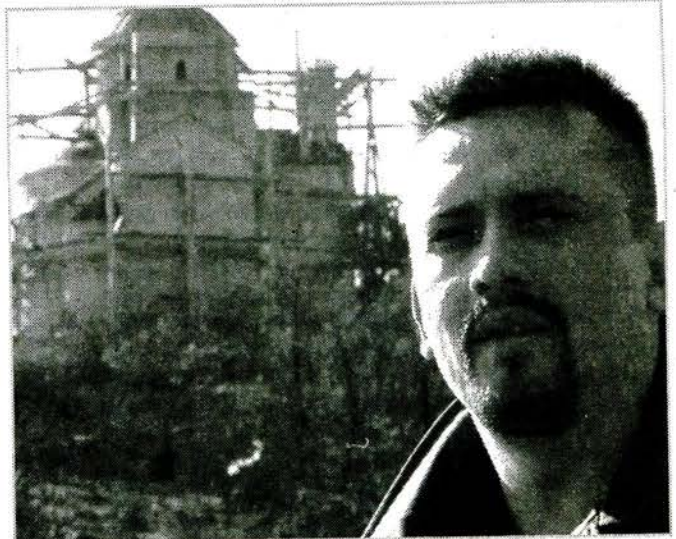
Тај безумни чин није деморалисао градитеље тог светог храма, па су радови настављени јачим ритмом и за врло кратко вријеме је обновљено оно што су безбожници порушили у само једној секунди. Како некоме смета солидарност житеља Љешанске нахије и јединство вјерујућег народа у Црној Гори, који је немалим прилозима успјешно изградњу Цркве Светог Новомученика на Пардусу ту се и држава директно умјешала и преко републичке грађевинске инспекције ставила забрану на даље извођење радова.

Такав гест државних институција је био повод на реаговање Странке српских радикала и нашег општинског одбора из Подгорице који је послао саопштење за јавност у коме се каже:

Саопштење за јавност општинског одбора Странке српских радикала

Пријетње рушењем и забрана даљег извођења радова на Цркви Светог новомученика на Пардусу од стране Републичке грађевинске инспекције јесте само оркестрирано дјеловање груписе безбожника из власти окупљених око Мирашеве интересне секте. Фракција безбожне идеологије влада Црном Гором тако да српске радикале и не чуде атакци богохулних проклетника који сију плод отровног и онаког зла, које се развило у братомржњу и које пријети свим грађанима Црне Горе.

Демонски дух Антиоха који је општетио јерусалимски храм прије 2000 година данас је јавио у независном Монтенегру којим владају мафијашки кланови који стварају атмосферу безакоња у односу на Цркву и сву своју охолост де-

монстрирају на љешанском Светом храму на Пардусу. Тоталитарни менталитет који се распртио па слободно ландара Црном Гором не поштује идентитет земље, укида народу његово име, име његове цркве и његовог језика.

Српски радикали на све ове појаве неће ћутати и мирно посматрати како садашњи властодршци очевидно са комплексом ниже вриједности нападају душу српског народа, његове светиње. Поручујемо онима који афирмишу неки нови идентитет овог народа да нећемо дозволити да, као за вријеме Другог свјетског рата и за вријеме комунистичког режима, буде брутално убијено 16 свештеника из Љешанске нахије а да за то нико не одговара. Одговараће кад-тад и они који су у ноћи између 9. и 10. августа прошле године подметнули експлозив у Свети храм, мада нам је после задњих збивања у вези са Пардусом јасно ко су терористи који су запалили фитиљ мржње и братоубиства те ноћи.

Свети храм на Пардусу српски радикали ће са народом Љешанске нахије чувати и тијелима, ако буде било потешно, и свим другим средствима која ће обезбиједити очување тог светог објекта.

Предсједник ОО ССР Подгорица
Владимир Вуковић

АКТИВНОСТИ ТЕКУ ПО ПЛАНУ

- Странка српских радикала је поредвих успјешно обављених акција пред крај прошле и почелиак ове године, ојворила и своје просјорије у Голубовцима и Даниловграду

Пише: Владимир Вуковић

Српски радикали из Црне Горе су и ове године, као и свих претходних, прославили Крсну Славу своје странке. За Света Три Јерарха је било весело у сваком радикалском дому, славило се у сваком општинском одбору а највеселије је било у Андријевици и Голубовцима, гдје су одржане централне прославе за сјевер, односно за југ и централни дио Црне Горе.

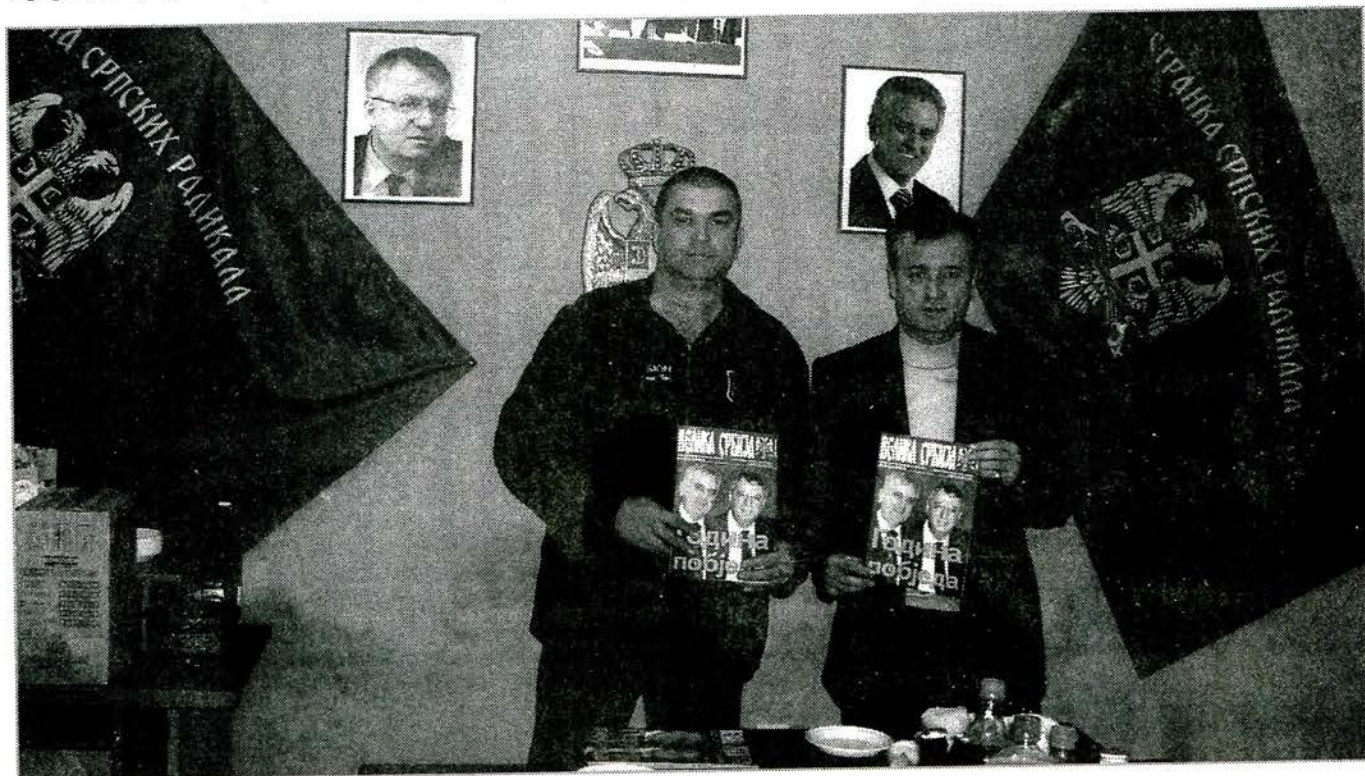
Добри домаћини у Васојевићима и Зети су по ко зна који пут показали своје традиционално гостопримство и окупили радикале из свих крајева Црне Горе. Препуни су били Парохијски дом у Андријевици и просторије Општинског одбора у Голубовцима добре атмосфере коју су направили Српски радикали са својим гостима. Своје задовољство због поруке јединства, која је суштина самог празника Света Три Јерарха, нису крили ни свештеници Српске православне цр-

кве који су били и овога пута са својим народом.

Након славских молитви и резања славских колача, Васојевићким брдима и равном Зетом се проломилa пјесма Српских Радикала. Највише се пјевало о Српском Косову и косовским витезовима кроз историју.

Сви окупљени су у миру и радости духовној показали на прави начин јединство у Богу и идеји која их окупља. Показали су радикали и 12. фебруара да међу њима нема ни првог ни другог, него да су једно у борби на путу праведних.

Странка српских радикала је у Црној Гори све респектабилнији политички фактор. Наравно заслужено и као последица доброг рада свих структура унутар странке, почев од мјесних одбора па до највећих органа странке. Систематски и добро координисаним потезима и све више смо присутни на политичкој сцени. Готово да нема српског дома у Црној Гори а да га не краси слика проф. др Војислава Шешеља или да као чувар са зида не пркоси наш двоглави орао са четири оцила. Због свега овога имамо потребу и за про-

ширење својих страначких капацитета јер као странка има-

Сви окупијени су у миру и радости духовној показали на прави начин јединство у Богу и идеји која их окупила. Показали су радикали и 12. фебруара да међу њима нема ни првог ни другог, него да су једно у борби на путу праведних.

мо и повећан прилив чланства и све више заинтересованих који су спремни да се активно укључе у активан рад у странци.

Странка српских радикала је поред вих успјешно обављених акција пред крај прошле и почетак ове године, отворила и своје просторије у Голубовцима и Даниловграду.

Прво су отворене просторије у Голубовцима 23. децембра, гдје се пред више од 200 присутних радикала и њихових гостију завиорила страначка застава и застава државе Србије.

Одвјек је Зета била српска земља и дан када су Радикали отворили своје канцеларије у Голубовцима, постао је својеврстан празник. Народ са тог подручја је коначно добио кућу за окупијање и мјесто одакле се креће у рјешавање многих проблема са којима се Зећани свакодневно суочавају. Стога не чуди велики број учлањених радикала за последња два мјесеца са подручја Голубоваца.

У великој мјери главни „кривац“ за добро функционисање Општинског одбора Странке Српских радикала - Голубовци је и председник одбора Мирослав Брајовић који је око себе окупио добар кадар и људе који су свим срцем привржени идеологији радикала.

Овај примјер из Голубоваца улива наду да је будућност

Странке српских радикала у Зетској равници перспективна и да ће радикали у Зети бити све више респектибилнији фактор у политици а и у животу житеља.

У јануару 2008. и Даниловград је добио канцеларије Странке српских радикала. Тако је и друга равница у Црној Гори поред Зетске добила мјесто слободне политичке мисли и мјесто одакле се иде у побједу са проблемима Бјелопавлића. Величанствена је слика коју путник који прође кроз Даниловград понесе. Главну улицу краси застава српских радикала. На отварању је било свечано, поред радикала било је и гостију, пријатеља странке и представника других политичких организација.

Интонирањем химне Странке српских радикала и државне химне Србије почело је весеље које је потрајало до касно у ноћ.

Председник општинског одбора Странке српских радикала Даниловград Веселин Вукотић није крио одушевљење и као добар домаћин учинио све да се осјећамо угодну у просторијама његовог општинског одбора.

У јануару 2008. и Даниловград је добио канцеларије Странке српских радикала. Тако је и друга равница у Црној Гори поред Зетске добила мјесто слободне политичке мисли и мјесто одакле се иде у побједу са проблемима Бјелопавлића. Величанствена је слика коју путник који прође кроз Даниловград понесе. Главну улицу краси застава српских радикала. На отварању је било свечано, поред радикала било је и гостију, пријатеља странке и представника других политичких организација.

Интонирањем химне Странке српских радикала и државне химне Србије почело је весеље које је потрајало до касно у ноћ.

Преминули Војислав Никчевић добио „нашљедника”

Аднан Чиргић – незнањем до звања

- Чиргић се кроз факултет повукао нечујно, као један од најлошијих студената у групи. Поједине професоре најпрви је молио за шестицу позивајући се на лоше здравље, тј. скори губитак вида. Затим је требало ићи прије да заврши факултет, јер кад постане слијеп неће моћи. Професори су вјеровали у Чиргићеве измишљотине поклањајући му шестице, а не сумњајући да ће им исти Чиргић за коју годину бити колега. Некима чак и узети радно мјесто

Пише: Милица М. Кривокапић

Мало прије усвајања новог црногорског Устава у Осијеку у Хрватској се родио доктор измишљеног црногорског језика Аднан Чиргић. Чиргић је основне студије завршио у Никшићу дипломиравши на Одсеку за српски језик и књижевност. Међутим, сада медијима изјављује како је завршио студије језика (којег?) и књижевности.

Чиргић је кроз факултет повукао нечујно, као један од најлошијих студената на групи. Поједине професоре напросто је молио за шестицу позивајући се на лоше здравље, тј. скори губитак вида. Зато је требало што прије да заврши факултет, јер кад постане слијеп неће моћи. Професори су вјеровали у Чиргићеве измишљотине поклањајући му шестице, а не сумњајући да ће им исти Чиргић за коју годину бити колега. Некима чак и узети радно мјесто.

Касније се испоставило да је иза свих Чиргићевих превара око наводног губитка вида стајао покојни Војислав Никчевић који је упорног студента празног мозга предодредио за свога „нашљедника”. Био је Никчевић много више лукав него што су неки мислили. Знао је да су празноглавост и упорност у поремећеном систему вриједности поуздан кључ за успјех, а безобразлук и дрскост најбољи инструменти за остваривање замисли његових ментора из Загреба. И сам Никчевић се тако пробио до мјеста универзитетског професора.

И заиста, све се одвило онако како је покојни Никчевић планирао. Чим се Чиргић дочепало дипломе, напрасно је почео да говори „црногорским језиком”, а Никчевић га је одмах затим званично прогласио за свога „Даничића” који је једини способан да преноси његове идеје, тј. да буде његов „нашљедник”.

За мање упућене, Војислав Никчевић је себе сматрао другим Вуком Караџићем, (па је морао имати свога Даничића?) чије ће слике мјесто Вукових „красити” школе и факултете, јер је он „велики реформатор црногорског језика”.

Одмах по смрти Војислава Никчевића Аднан Чиргић је кренуо трновитим путевима до „научне славе”. Уз необично залагање Рајке Глушице Чиргића доводе на Филозофски факултет у својству асистента-сарадника на Одсеку за српски језик.

Није прошло ни пола године одкако је постао асистент на факултету, Аднанова „слава” почела је да расте. Завршио је већ раније уписане постдипломске студије, али без

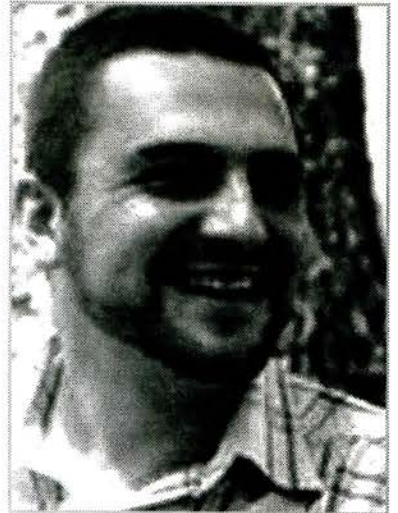
магистарског рада. Додијелена му је титула магистра због „обимног научног ангажмана”(?!). Брат покојног Војислава Никчевића – Милорад Никчевић, иначе познати плагијатор, припремио је терен на Филозофском факултету у Одсеку за млађаног асистента из Никшића. Наравно, Хрвати када су чули о каквом се „интелектуелном капацитету” ради одмах су похитали да му дају титулу доктора, али су му купили карту у једном правцу до Црне Горе. Тако су лансирани прије четрдесет година и покојног Никчевића да ровари по Црној Гори и сије квазинауку.

Треба напоменути да Хрвати нису дозволили да Чиргић докторат одбрани у Загребу, а за менторе су му поставили трећеразредне професоре из Осијека, међу којима је била и Рајка Глушица. Тако је Чиргић постао први доктор непостојећег црногорског језика.

Круна овог бесмисла је то што се Чиргић изјашњава као Црногорац који говори црногорским језиком, а докторирао је на говору подгоричких муслимана. Међутим, подгорички муслимани себе сматрају да их је Чиргић покрао тиме што је њихов говор прогласио за такозвани црногорски језик.

Ни ту није крај! Недавно је Чиргићева „докторска дисертација” угледала свјетлост дана на пуних четири стотине страница у издању *Института за црногорски језик и језикословље „Војислав П. Никчевић”*, а рецензенти ове чудне књиге су Милан Могуш, Љиљана Коленић, Рајка Глушица и Лореана Деспот и преминули Војислав Никчевић. Занимљиво је још истаћи да Чиргић у свом такозваном научном раду „*Говор подгоричких муслимана*” именицу Србин упорно пише малим словом(?!).

Шта на крају да поручимо новопеченим Црногорцима-сепаратистима, осим да им дјецу уче и васпитавају људи научног и моралног кова Аднана Чиргића, Рајке Глушице и осталих протува које до подне мрзе себе а од подне цијели свијет.

Био је Никчевић много више лукав него што су неки мислили. Знао је да су празноглавост и упорност у поремећеном систему вриједности поуздан кључ за успјех, а безобразлук и дрскост најбољи инструменти за остваривање замисли његових ментора из Загреба. И сам Никчевић се тако пробио до мјеста универзитетског професора.

Европској унија између истине и пропаганде

Прескупа ЕУ форија

- Словачка је по броју становника, прошлости и економији слична Србији. Зато искуство ове државе може бити поучно за нас. Посебно у тренутку када у нашој јавности еуфорија достиже ниво који је тежко рационално објаснити. Наиме, позивају се ЕУ снаге на Космету, уместио УН снага, вероватно уз претпоставку да ће нам ипак самоубилачки чин донети бољи стандард

Пише: мр Дејан Мирковић

Економски показатељи

Према подацима америчких државних органа, словачки дуг је 1999. износио 10,6 милијарди долара. Након уласка у ЕУ, он је наставио да расте. У јуну 2006. је достигао 31,5 милијарди долара. Године 2006. дефицит платног биланса је износио 3,7 милијарди долара. Године 1993. буџетски дефицит Словачке је износио 700 милиона долара. У „европској“ 2006. је достигао 1,6 милијарди долара. Године 1993. спољнотрговински дефицит је износио око 800 милиона долара. У том периоду главни спољнотрговински партнери Словачке су били Чешка и земље бившег СССР. Након оријентације ка ЕУ, тачније ка Немачкој као главном спољнотрговинском партнеру, спољнотрговински дефицит је 2006. достигао 2,2 милијарде долара.

Реформе

И након уласка у ЕУ, већина Словака је била против „реформи“ које намеће „добронамерни“ Брисел. У марту 2005. у „европској“ Словачкој је агенција Меркант спровела истраживање по којем је само 38 процената анкетираних одобрило даље „реформе“, а 43 је било против. У мају исте године тај однос је био 35 према 45. Једна од „европских“ реформи која је „одушевиола“ грађане у Словачкој јесте, свакако, била она у здравству. Словачки парламент је морао 2004. године да изгласа европски „пакет реформи“ у овој области. Године 2005, чак 69 посто пензионера изјавило је да себи не може да приушти потребне лекове. Код инвалида је тај проценат износио 53 одсто.

Услед оваквих захтева Брисела, словачке болнице се приватизују а радници отпуштају. Такође, због захтева из Брисела, део социјалног осигурања, велики део хитне помоћи, апотека, санаторијума и малих клиника је прешао у приватне руке извештавао је бечки „Ди пресе“ (пренео Танјуг). У 2006. први пут су здравствени радници у историји ове земље ступили у штрајк. Зато није ни чудо што је најомраженији политичар у земљи био министар здравља Рудолф Зајаца, а око 58 процената становника је било против такве „реформе“ здравства.

Стање није било боље ни у другим областима. Крајем 2006. године словачки министар саобраћаја Прокопович је отворено поручио влади да међународне аеродроме у Братислави и Кошицама прода конзорцијуму са Рајфазен банком и бечким аеродромом Швехат на челу. У словачкој јавности су тада изнета страховања да ће аеродром у Братислави постати резервни за бечки, тј. да ће служити само за летове и ноћне летове.

Бегство из раја

У јулу 2007. је објављено да 175.000 Словака живи и ради у иностранству, што је за око 24 одсто више него 2006. Дакле, као и у Пољској и Румунији словачки грађани беже из „европског раја“ који је наводно наступио у њиховој земљи након уласка у ЕУ.

Слично као и Бугарској, ЕУ и у Словачкој изазива вештачке несташице струје. Словачка је била принуђена почетком ове године да због захтева ЕУ искључи један блок нуклеарне централе у Југословенским Бохунуцама. Брисел тражи да се избаци и други блокови из употребе, па ће тако Словачка, као и Бугарска, од извозника струје постати увозник.

Непосредно пре ове „реформе“ у енергетском сектору, словачки примјер Фрицо је са огорчењем коментарисао услове које старе чланице ЕУ постављају Словачкој за улазак у шенгенски режим.

АП је пренео његову изјаву: - Уколико смо ми пуноправна чланица ЕУ, питам се зашто ме и даље терорише неко на аустријској граници? Под притиском старих чланица ЕУ прави будалама нове чланице, тражећи од њих да верују да се све земље које су ушле у блок 2004. године потпуно равноправне. Нажалост, у нашој власти нема тако реалних процена.

Као и у Пољској и Румунији, и грађани Словачке беже из „европског раја“ који је наводно наступио у њиховој земљи након уласка у ЕУ. Зашто наш државни врх коначно не види шта нам се спрема?

Снимак преноса суђења проф. др Војиславу Шешелу
у режији Александра Тијанића

Глодари на дјелу

- *Сецкање, рецкање, касайћење без смисленог иранжиранија је оно што директор јавног сервиса (РТС) смаира снимком преноса од прве прилике за подвалу у захукналој предизборној кампањи за председника Србије између два круга*
- *Ни после проглашења званичних резултата, „снимак” се не враћа на нормалу, иочешак, кад се чинило да је удовољено 1.200.000 иницијатора иницијације за пренос суђења лидеру Српске радикалне странке др Војиславу Шешелу у Хагу!*

Пипе: Жана Живаљевић

Забране, игнорација, кривотворење јаве одувек је било моћан инструмент у рукама власти која се ради сопственог одржања или опстанка медијима служила у неограниченим количинама. Уместо да јавни интерес у државним гласилима и средствима информисања превагне над ускостраначким, дневним, послушници вождова пажљиво су одабрани међу онима кадрим да зажмуре на рођењу стручност.

У том смислу, плејада глодара, којој су, како се чини, на моменте салутирали и њихови послодавци, придружио се и Александар Тијанић, директор Радио-телевизије Србије. У важним државним пословима које овај кадар обавља, практично сналажење у времену и простору од пресудног је значаја, а доза кочперности, безобразлука и дрскости врло препоручљива како би се симулирала самосталност у односу на центре моћи.

Све то на куб у себи уједињује Александар Тијанић.

Ко би рекао да ће, многи су то склони и данас да тврде, тројац – сви живи, здрави, усправни и прави – Мирјана Бобић (у то време и Мојсиловић), Богдан Тирнанић и речени Александар Тијанић – који су одржавали мостове братства и јединства у некадашњој Југославији, осећајући се као код куће и у Загребу и у Сарајеву и у Мостару, преживети „моханизам” деведесетих. А по повратку кући, устоличити се у жреце писане и телевизијске речи.

Међутим, нису само то. Дружили су се са правима, перспективнима. Те ће тако тата ТВ „Политике” у време „Јулитике” прихватити позив амбициозно замишљене приватне Карићеве телевизије, чије ће име носити газдине иницијале (БК) и трајно јој осмислити за домаће услове невиђен визуелни и програмски идентитет. Са места првог човека тада и дуго најпрестижније медијске куће, Тијанић ће, како се веровало – од саме прве даме Савезне Републике Југославије и писца мелодраматичног „Дневника” вођеног у „Дути” истрговати министарску фотељу.

Накратко у немилости премијера Зорана Ђинђића, упркос закону, доказани телевизијски мајстор ће у Влади Војислава Коштунице бити амнестиран јуловских сенки и његов најподобнији гласноговорник кроз „јавни сервис”.

Тај и такав „јавни сервис европске Србије”, како га је пропацирао његов жрец у мисији „демократизације” донедавне „ТВ Бастиље” (по Драшковићу), међутим, под апсолутним надзором онога „ко једини сме да вас погледа у очи”, ћутаће о свим догађајима „политички штетним” или опасним по власт.

Срамно чак и о двадесетосмодневном штрајку глађу лидера Српске радикалне странке др Војислава Шешела у

Хагу, који је као патриота и држављанин Србије због закидања елементарних људских права морао да прибегне мери опасној по живот! Више разумевања и професионализма показали су јавни сервиси других земаља. На Шешелу досовска власт није могла добити поене, јер јој је држао час из историје и патриотизма. Разлика је била сувиш видна и велика.

„Родољуби” су, уместо да обаве сондаже и професионално провере интерес јавности за евентуални пренос суђења Шешелу у Хагу, једноставно игнорисали чињеницу да после готово пет година заточеништва и две од убиства некадашњег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића у Швенигенској хелији, Трибунал Србе и даље занима! Уследила је петиција Српске радикалне странке, коју је више од 1.200.000 чланова, симпатизера др Шешела, али и сви они који подржавају његову јуначку борбу са моћном немани, подржали својим потписима. Тако је „јавни сервис” научен да то буде, али му је врло мало требало да опет почне да забушава и вара.

Ако је на почетку коректно пренео оптужницу и одговор на оптужницу, Тијанић се спотакао већ на првом вештаку Обершалу. Председничка кампања у Србији добро му је дошла да са унакрсним испитивањем овог сведока практично до даљег заврши пренос. Јер, исечци онога што смо у такозваним снимцима преноса могли да пратимо, лепљени су као случајни узорци, као да је монтажер био припит. Тако је емитован Стопарић, Ив Томић и заштићени сведок 004. Без контекста, сецкани, бесмислено касапљени, ти исечци пре кваре утисак него што преносе догађај из суднице.

„Снимак” је знатно погоршала предизборна кампања између два круга председничких избора, између Јовандана и З. фебруара, када је створена рутина безобзирно алкавог преноса, на коју су се гледаоци, као на формалност, требали ваљда навићи. А нису. Огорчење јавности је огромно. Тијанићевом безобразлуку, невапитању и марифетлудцима, који сада попримају размере саботаже важног сегмента којем је на челу, које јаку позицију може да наљути, крај се не назире. Узео је маха, како каже наш народ.

Избори су прошли. Србија је пред искушењима. Једно од њих, ништа мање и не лична ствар др Војислава Шешела је и суђење у Хагу, покушај кројења новије историје на Балкану, борба у којој је сам. О свести више српских радикала доволно сведочи чињеница да се није противио да време предвиђено за снимак преноса суђења окрне преноси седница Скупштине Србије. Али, Тијанићеве шетње по сатници предвиђеној за пренос, померање за ситне сате, сецкање, сви методи деконцентрисања на делу у улози су одвраћања од суђења у које се, управо захваљујући њему не може ући ни ти пратити. Обесмишљавање ове борбе може скупо коштати Србију.

Интервју генерал-пуковника Леонида Григорјевича Ивашова
„Независној газети“

Издали смо Србе

• *Издали смо Србе, а када смо издали народ који нам је и по духу и по вери близак, ко ће нам сад поверовати да нећемо издавати Арапе, или ма кога било? Изгубили смо образ, пресјали су да нас поштују*

• *Да су Срби кренули на југ, најповци би све досад сахрањивали своје мртве војнике!*

• Леониде Григорјевичу, како оцјењујете одлуку о повлачењу руског војног контингента са Балакана и какве су геополитичке последице тог корака за Русију?

Леонид Григорјевич: Таква одлука, не замерите, представља још једну глупост геополитичких размера. Стратешки интереси Русије на Балкану постоје већ, не једно столеће (столетима), а нису нестали ни данас. На жалост, на власти практично није остало људи способних да стратешки и виде те интересе, израчунавају последице десетинама година унапред.

А зато се ствар често своди на чисто књиговодствено дугује – потражује, када се сасвим озбиљно пребројава колико се може купити обојака за војнике за истих тих 25 милиона долара. Но, зар треба доказивати да та питања леже у свим различитим равнима, и да људи овлашћени за доношење стратешких одлука морају мислити управо стратешки. А ми смо због тренутно владајуће књиговодствене, утилитарно-прагматичне логике напустили Лурдес, оставили Ка-

мрањ... Али, реците – да ли је армија због тога постала борбено способнија или макар богатија? Јесу ли војници и официри почели боље да живе? Авај.

Исти такви биће и резултати одласка са Балкана. Међутим, да су спољнополитички ресор, структуре силе и бизнис максимално искористили потенцијал који су наши десантци створили у том региону, то би се преокренуло (претворило), уверен сам, у милијарде долара економске користи. Јер, први пут за много година момци-десантници су, извршивши скок у Приштину у доба срамног рата НАТО против Југославије, обновили у оном делу светске заједнице која не жели да живи по заповести из Вашингтона, веру у Русију. Њу је само требало још оваплотити у конкретне политичке и економске пројекте.

Балкан је стратешки важна раскрсница светских комуникација, и онај ко учествује у контроли над њом, утиче на ситуацију, у најмању руку у Европи. Доласком руских мировњака са Балкана озбиљно су погоршане позиције „Лу-

којла”, „Газпрома” и других руских бизнис-играча. Слабе и наше војно-стратешке позиције у Европи и конкретно на Средоземном мору. Чак и снажној велесици, каквом сви ми желимо да видимо Русију, биће потом тешко, ако не и сасвим немогуће, да их поврати.

- Док сте били начелник Главне управе за међународну војну сарадњу Министарства одбране Руске Федерације, били сте непосредни учесник догађаја везаних за увођење руског батаљона на Косово. Када се то збило, многимима се заиста учинило да Русија подиже главу, да као и раније посједује ауторитет и утицај на светској арени. Оживела је нада да је наша армија не само жива, него и способна за одлучне акције. Испричајте подробније о тим догађајима.

Леонид Григорјевич: Пред увођење нашег десантног батаљона блок НАТО је доспео у сложену и незавидну ситуацију. У Европи је започело превирање због агресије на суверену Југославију, јавност је вршила изузетно снажан притисак на владе, а у средствима јавног информисања је нарастала бујица података о томе да је тај рат нечовечан. Почели су да се пробијају извјештаји о губицима, а у Немачкој је опозиција (ХДС – ХСС) чак поставила питање престанка финансирања учешће земље у тој авантури. Речју, све је постало неповољно по НАТО.

У тим условима Русија је добила шансу да постане централни играч у регулисању југословенске кризе. Европљани су, па чак и Американци, с надом гледали у нас, сматрајући да ће Русија моћи да раздвоји стране – учеснице у сукобу. Ми смо стално преговарали с Американцима, а сем тога незванично били у тесној вези с министарствима одбране Немачке, Грчке, Шведске и Финске.

Успели смо да од Американаца изборимо много тога. На

преговорима с делегацијом САД на чијем челу је био генерални Фоглисон (посредници су били Финци, који су одиграли позитивну улогу), било је одлучено да ће се „безбедносно присуство” – такав назив је носила послератна операција на Косову – извести на следећи начин. Снаге које су учествовале у рату против Југославије, разместиће се дуж границе Косова с Албанијом и Македонијом. Њима је одређен коридор од највише 50 километара. Те снаге је требало да блокирају границу између Албаније и Македоније и СРЈ ради филтрације избјеглица, спречавања продора екстремиста. На преосталој територији савезне Југославије је требало да се размести јединице неутралних држава и земаља НАТО које нису активно учествовале у агресији. Ми смо по том питању радили с Украјином и другим земљама ЗНД, са исламским државама.

Русија је постигла да безбедносне снаге Југославије само делимично повуку своје јединице, ми смо говорили – највише 50%, а Американци – најмање 50 одсто. Американци су молили да у другим, ненатовским секторима буду њихове јединице. Ми смо се с тим сложили, дали сагласност за присуство медицинских, као и инжењерских јединица за обнову срушених мостова и комуникација. Речју, „логга” је била сасвим на нашој страни, натовци су се, премда и споро, ипак приклањали нашем ставу.

- Очигледна је улога војних дипломата у процесу регулисања прилика на Косову. Међутим, по налогу председника земље, главна виолина на преговорима припадала је Виктору Черномирдину. Познато је да сте са њим имали несугласице. Шта је било разлог и у чему су се те несугласице испољавале?

Леонид Григорјевич: Крајем маја 1999. године је одржан завршни састанак делегација заинтересованих страна у Келну. На њему су учествовали Виктор Черномирдин, председник Финске Ахтисари и први заменик државног секретара САД Строб Талбот. У свакој су делегацији били војни представници. У име Министарства одбране Руске Федерације смо на упорно тражење маршала Игорa Сергејева у састав делегације били укључени ја и генерал Вектор Заварзин, наш представник у Савету „Русија – НАТО”. Што се тиче МИП РФ, сматрам да је оно унеколико умањило своје учешће у процесу преговора, пославши само јуедног, и то још трећеразредног дипломату, Ивановског, који при том уопште није био наклоњен Србима.

Када сам известио Черномирдина да смо за седам најважнијих тачака уговора од Американаца добили сагласност, он је рекао Ивановском:

– Видиш колико су војни представници далеко унапредовали?

То је било увече, а сутрадан ујутру је током преговора Черномирдин почео да се несхватљиво понаша. Талбот је изненада предложио враћање на документ у коме смо већ били усагласили већи део, изузев неколико питања. Приговорио сам:

– Зашто да се враћамо када смо се већ око многа тога договорили и утврдили договорено?

Међутим, чудно, Черномирдин је подржао супротну страну и почео да инсистира да се вратимо на амерички нацрт. Објављена је пауза. Виктор Степанович изјављује: као нека се Американци разоткрију, све изнесу, ми ћемо све размотрити и онда ћемо се дохватити.

– Зашто, када је њихов став сасвим јасан? Та он је изнео у њиховом нацрту завршног документа.

Онда сам га оштро упозорио да не можемо дозволити никакве измене размотреног документа зато што сам већ реферисао министру одбране, а министар – председнику. Ја

имам одговарајућу директиву министра одбране, а Виктор Степанович – истоветну директиву шефа државе.

Он је, намрштивши се, упитао:

– А што се ти обраћаш мимо мене?

Шта то значи – мимо мене? На то сам одговорио да сам потчињен министру одбране земље, њему реферишем, од њега добијам директиве и налоге.

Опет смо почели да радимо са документом. Таблот упорно гура своју варијанту, Черномидин се по већини тачка не противи. Ахтисари је неутралан. Када бих приговарао да смо то питање већ недвосмислено решили, Строб Талбот би почињао да инсистира на новом разматрању.

Ситуација је постала несхватљива. Уз то сам запазио да је током преговора човек из Черномирдиног окружења њему полугласно (шапатам) говорио нешто о рејтингу.

Међутим, препуштање позиција је настављено. Ја нисам издржао и кажем:

– Виктор Степановичу, хајде да одлетимо у Москву. Ми имамо председникову директиву, а ви немате права да је мењате.

А он само понавља:

– Нек Американци све изнесу, а ми ћемо се онда окупити и донети одлуку. А ја сам председнику већ реферисао.

Генерал Заварзин и ја смо се наоштрили на озбиљну дискусију са шефом делегације и одлучили да ћемо у случају препуштања позиција захтевати враћање у Москву. Али, изненада, када је Талбот већ стигао до краја текста, који је у исто време представљао, у суштини, чисто америчку варијанту, Черномирдин је изјавио:

– Поштовани председниче Ахтисари, поштовани Стробе Талботу, руска делегација се слаже с документом који сте представили.

Заварзин и ја смо били просто згранути таквим преокретом. Устао сам и изјавио да то није документ, већ ултиматум америчке стране, да војни део руске делегације неће учествовати бе само у његовом потписивању, него ни у разматрању и да ми напуштамо тај скуп.

Черномирдин је викнуо за мном:

– Ваш потпис ту није ни потребан!

Дакле, као резултат Черномирдинове издаје (не могу то другачије назвати) био је прихваћен амерички документ, и то онда када је Русија играла главну улогу у преговорима, и када су се сви уздали у њену снагу и непоколебљивост, истрајност!

И Срби су се држали зато што је Москва била на њиховој страни. Успостављала се извесна равнотежа. С једне стране – НАТО, моћна војна машинерија запала у политички ћорсокак. С друге стране – Русија, Србија и многе земље света, укључујући и Кину. На Русију је читав свет гледао с надом. И после онога што је учинио Черномирдин, у какву је ситуацију доспела наша земља? У трену смо постали нико, срозали се на трећеразредну улогу. Издали смо Србе, а кад смо издали народ који нам је по духу и по вери близак, ко ће да нам сад поверовати да нећемо издати Арапе, или ма кога било? Изгубили смо образ, престали су да нас поштују.

Поједини кажу: зато смо, као, са Западом успоставили односе, економске везе и остало. Сасвим одговорно кажем да није тако. Престали су да нас поштују као партнере, стекли смо репутацију која више доликује уличарки него држави која жели да је сматрају велесилом. И у стратешком погледу смо изгубили изузетно важну одскочну даску.

Да би се ствар некако поправила, требало је нешто учинити, али шта?

• **И како су се догађаји даље одвијали?**

Леонид Григорјевич: Касније се у Келну окупила „осморка“ за израду револуције бр. 1244. Министар иностра-

них послова Игор Иванов се врло чврсто држао. Тамо је било свакојаких ствари... На пример, Мадлен Олбрајт је упорно цедила партнере у преговорима. Већ је било једанаест увече, а она каже:

– Игоре, ми нећемо отићи док се не договоримо.

Иванов устаје, узима акт–ташну и изјављује:

– Желим вам успеха.

И читава руска делегација одлази.

Резолуција Савета безбедности бр. 1244 је мање–више исправила ситуацију. Међутим, ипак смо ми испадали из процеса регулисања стања на Косову. Ја сам се 9. јуна састао са генералом Фоглисоном који је заједно са Талботом тигао у Москву. Током састанка сам му рекао, као да се ништа није десило:

– Усагласили смо седам тачака, сад идемо даље.

– Не, господине генерале – чуо сам одговор – ситуација се кардинално изменила, ми имамо свој предлог за Русију.

– Какав?

– Дозвољавамо вам да с једним батаљаном учествујете у америчком сектору.

Руска делегација је, природно, одбила да питање разматра у таквој поставци, пошто је она противречила резолуцији СБ. После паузе Американци кажу:

– Имамо други предлог. Предлажемо вам да са два батаљона budete у мобилној резерви генерала Цексона.

Онда ја узимам реч:

– Ви нисте проучили резолуцију Савета безбедности ОУН. А тамо је речено да чланице ОУН и међународне организације спроводе безбедносно присуство у Југославији. Е па, нема НАТО, већ ми, као стални члан Савета безбедности, приоритетно право на то присуство.

– Имамо у виду тачно извршавање резолуције бр. 1244.

Преговори су били прекинати. Ми смо са колегама из МИП–а почели да припремамо извјештај за Бориса Јељцина о томе да покушавају да нас избаце из балканског процеса и да треба предвидети могућност увођења наших јединица истовремено с Американцима. Заменик министра иностраних послова је парафирао, реферисано је Игору Иванову, и Министар одбране Игор Сергејев је кренуо с том белешком код Јељцина. Кроз сат и по се маршал Сергејев врати и одмах ми телефонирао. По његовом бодром гласу сам схватио да је све у реду. И стварно, председник је одобрио наше закључке и предлоге.

Баталјон руске бригаде у Босни је по наредби Москве кренуо на Косово. То за натовце није било неочекивано, пошто је командант бригаде на предвиђени начин обавестио командира дивизије „Север“ – америчког генерала. Требало је да ми уђемо истовремено с НАТО, али су натовци стално покушавали да нас преваре.

По завршетку преговора у Москви, не договоривши се ни о чему, америчка делегација на челу са Талботом одлетела је у Вашингтон. Међутим, током лета изнад Европе авион је добио наредбу да се врати у Москву, паралише преговарачким процесом војно-политичко руководство Русије и, штоно кажу, крадом обезбеди да нас натовске јединице предухитре приликом уласка на Косово.

Министар иностраних послова Иванов је касно увече довео читав тим Строба Талбота у Министарство одбране РФ. Потоњи је захтевао (управо тако!) да преговоре са њим воде министар одбране, министар иностраних послова, начелник Генералштаба и други високи војни званичници. Заправо, никаквих преговора није ни било. Талбот је просто, кришом погледујући на сат, водио полагањем отмени разговор.

А на питања Иванова и Сергејева када се планира увођење јединица НАТО на Косово, Американци су као из пушке одговарали – најраније кроз 24 часа. При том су се генерали правили да разговарају преко мобилног са Пентагоном и потврђивали оно што је Талбот рекао: да, кроз 24 сата. Међутим, руска војна обавештајна служба је јасно реферисала о томе да је покрет натовских јединица започео. Ускоро је руским министрима постало јасно да се да се само пресица из шупљег у празно и они су напустили Американце, али су одбили да оду из Министарства одбране.

Ситуација у кабинету министра одбране РФ се усипавала. Стално су стизале вести о напредовању натоваца и нашег баталјона коме је код Београда био на челу генерал-лајтант Заварзин. Чим су прве јединице НАТО прешле границу Македоније и Косова, наш је баталјон у складу с планом прешао административну границу Србије с Косовом и устремисе се ка Приштини. Виктор Заварзин је повремено реферисао о кретању баталјона.

Шеф МИП-а Игор Иванов, који се налазио у кабинету министра одбране, покушавао је да задржи увођење руских јединица на Косово. Можемо га и разумети: прибојавао се могућег сукоба са натовцима. Али, постојала је председни-

кова одлука, постојале су наредба министра одбране и директива Генералштаба. И постојала је објективна насушна потреба да се Русији врати улога играча у светској политици.

Ситуација је постајала изузетно сложена. Министра одбране Игор Сергејева је и тада, и пре тога, још на ступању решавања питања, такође највише бринуло: да не ударе натовци по нама? Ми смо наводили аргументе у корист тога да они неће ударити без одлуке Савета НАТО. А да такве одлуке не би било, требало је радити с појединим чланицама НАТО-а. Па чак и ако донесу одлуку да ударе, преостајало нам је време за реаговање. Убеђивали смо га да постоји још и варијанта: ми летимо у Београд (врло добро сам знао расположење српских војних лица: били су спремни да заокрену војску у јужном смеру) и натовци ће се наћи пред претњом копнене операције које су се страшно плашили. Тај је аргумент био пресудан.

А расположење Срба је било ратоборно. Да су осетили да им је иза леђа Русија, били би спремни за све.

• Узгред, а како су Срби реаговали на резултате преговора?

Леонид Григорјевич: Када је Черномирдин предао Американцима преговоре, српски генерали су ми буквално са сузама у очима говорили: „Та ми нисмо изгубили, зашто се морамо повући и капитулирати?“

Да су Југословени кренули на југ, натовци би све досад схрањивали своје војнике, зато што су Срби – храбри и срчани ратници. Натовци су бомбардовали, бомбардовали, а Југословенска армија је остала практично сасвим нетакнута.

Но, вратимо се скоку на Приштину. Талбот је још у згради Министарства одбране РФ добио вест о томе да ЦНН приказује улазак руског баталјона у Приштину и захтевао од Игора Иванова објашњење.

Међутим, ствар је већ била учињена. Наш баталјон је ушао у Слатину, заузео кружну одбрану, припремио се за борбу. Ка истом рејону се кретала енглеска бригада. Генерал Заварзин ми је изненада реферисао да му Енглези предлажу састанак. Ја сам, са своје стране, реферисао маршалу Сергејеву, добио сагласност и дао Заварзину задатак:

– Састаните се, али на својој територији, Енглеза не сме бити више од петорице, да се не дозволи чак ни сенка провокације или нечег сличног. По завршетку састанка реферисао.

Време пролази, Заварзин ћути. А потом реферисао:

– Нормални људи, брину их мере безбедности. Командант бригаде и још њих петорица – његови заменици, моле се да преноће код нас. Њихово особље су све сами Непалци, Енглези су дигли руке од њих и брину за себе. Шта да радимо?

Завршило се тако што су Енглези прву ноћ провели на положају нашег баталјона, и је био први, али изузетно важан корак за потоње садејство.

• Какав је, по вама, значај приштинског скока наших десетника?

Леонид Григорјевич: Не сумњам да ће продор наших момака ући у историју. Ми смо заузели кључни објект на Косову. Читавом смо свету показали да ми, Руси, без обзира на све, чак и у безнадежним ситуацијама остајемо оно што смо. А о нашим војницима ћу рећи да су били некако надахнути, као засењени ликовима руских витезова. Њима се треба поносити!

Па и народ је, мислим, ликовео: то је била најснажнија провала позитивних емоција у руском друштву за све време застоја и реформи. После понижавајућих десетлећа, Русија је могла да се собом поноси. Њен међународни углед је тих дана скочио невиђено високо, геополитичка ситуација је почела да се мења у корист присталица СРЈ и Русије, а не НАТО

Мафијашки милиони завршавају на Златибору

Црногорски „туристи“ као рекеташки

- *Златибор, најпосећенија српска планина, постаје исплаћиви терен за улагање Црногораца који у својој земљи имају статус „бескућника“, а гласали су, по правилу, за њену независност. Остала је питања, како ће се држава Србије уједињити у борбу са овим видом наглог богаћења и које методе ће употребити за борбу са црногорском мафијом, а за то време Златибор постаје друштво Ловћен, где грађевинска мафија има уходану шему помоћу које краде ову планинску љепотицу будућим покољенима*

Пише: Владимир Вуковић

Планина Златибор се простире на површини од 1.000 км². Дугачка је 30 км, а широка 15 км. Највиши врх је Торник са 1496 м надморске висине.

Административни центар Златибора је варошица Чајетина, али центар у сваком другом погледу, осим у административном је градић Краљеве Воде, или како га зову – Златибор.

Златибор се истиче изузетном љепотом, пријатном климом, пространим пропланцима, бујним пашњацима и планинским потоцима. Оно што тренутно нарушава ову природну равнотежу је бесправна градња и прилив великог броја „дошљака“ који ремете природни склад ове љепотице. У томе предњаче Црногорци.

Поједини Црногорци масовно купују имања на Златибору, не питајући за цијену. За ар плаца у центру туристичког раја дају и до 20.000 евра. Своја имања на приморју продају Русима а на Златибору купују плацеве, неријетко и цијела имања.

Новопечени црногорски богаташи по ободима планине за један ар земље, без икакве комуналне инфраструктуре, издвајају од 1000 до 2000 евра. Локално становништво тврди да већи дио „црногорских досељеника“ припада црногорској мафији. Тако, на примјер, председник Општине Чајетина зна да каже да многи Златиборци имају проблема са мафијом из Црне Горе. Јавна је тајна да црногорска мафија рекетира власнике мањих локала на Златибору. Пошто чајетинска полиција располаже малим бројем људи, тако је немоћна да овој појави стане на пут. С друге стране, власници локала су уплашени за своју безбједност.

Убивства, револурашки обрачуни, експлозије аутомобила, брутална разбојништва и оружане пљачке учинили су да се Златибор све чешће помиње у „дрним хроникама“ као стјеципте и мјесто окршаја криминалаца. Стога не чуде тврдње да је Златибор у жестоком загрљају мафије.

Имамо примјер човјека који је дошао на Златибор са приморја Црне Горе, гдје је имао кућу и нешто плаца. То је продао преко неке руске агенције за некретнине, којих у Црној Гори има на десетине. Руси одлично плаћају и не питају за цијену. Продао им је то јер иза Руса стоје Црногорци повезани са руском мафијом и државним врхом Црне Горе, па се може рећи и из страха. Оваквих примјера има ни мање ни више већ 30.000 у Црној Гори. Пошто је Златибор атрактиван, један број људи који је своје куће, станове и земљу продао мафијашким структурама које роваре по Црној Гори одлучује се за улагање у Златибор као атрактивно мјесто на туристичкој мапи. Тако најпосећенија српска планина постаје исплаћиви терен за улагање Црногораца који у својој

земљи имају статус „бескућника“, а гласали су, по правилу, за њену независност.

Позната је чињеница да све већи број Црногораца долази на Златибор, али се не зна тачан број продатих парцела јер се купују од приватних власника. Општина Чајетина своје плацеве не продаје, али је све већи број приватних власника који продају своја имања за велике паре. Црногорци обично купују 5–10 ари плаца са кућом 50–60 квадрата, коју обично сруше, а на истом мјесту направе објекат од 250 квадрата, колико је дозвољена градња. По правилу та квадратура се не поштује и догради се још толико. Те нове објекте обично праве на име власника од којих су купили плацеве, а изграђене апартмане продају 3.000 евра по квадрату. На тај начин, куповином некретнина нелегалан новац врло је лако ставити у легалне токове. Нема законске регулативе која може да санкционише ове трансакције, него је једино је могуће испитивање поријекла новца.

Урбанистички хаос бахатих златиборских моћника је толико далеко отишао да се размишља о масовним рушењима у режији општине Чајетина. Али ту се јавља још један проблем, рекло би се и немоћ општинских структура да ангажују некога ко би тај посао радио, јер власници фирми које би се ангажовале за рушење страхују од оних којима би евентуално рушили, па се нико од њих и не усуђује за добијање посла.

На крају остаје питање: како ће се држава Србија упусти у борбу са овим видом наглог богаћења и које методе ће употребити за борбу са Црногорском мафијом? За то време Златибор постаје други Ловћен, гдје грађевинска мафија има уходану шему помоћу које краде ову планинску љепотицу будућим покољенима.

ЗЛОЧИН БЕЗ КАЗНЕ

- *Ратомирка Бојовић, њолишског из Београда ријетко навраћа у свој родни Никшић. Онда када навраћи, навраћи да њој изражи давно изгубљену правду. Враћа се увијек са надом да ће се догодити чудо и да ће неко од надлежних у Никшићу и у Црној Гори „њен” случај њој ипак расвијетлити а истину о смрти њеног брата и мајке саопштити јавно. Нико се још, од надлежних, није њој пружио да њој покуша да открије шта се крије иза њених оштрих Ратомиркиних. Изгледа да ништа није случајно на њој овај њен*

Пише: Буро Зоранић

– „Поштовани господине председниче”, почиње свако од десетине писама аутора Ратомирке Бојовић, политиколог из Београда, или „поштована госпођо државни тужиоче”, или „поштовани начелниче полиције”, – све писма са једним захтјевом и са једном неугаслом надом – да се, по Ратомиркиним ријечима, пронађе убица њеног брата Ратомира и њене и његове мајке Марице, писана већ поодавно али богме и у скорије вријеме нијесу, изгледа завриједила никакав одговор или би тај одговор био толико јавно болан и тежак да надлежни органи не ћуте. И опет ћуте.

За смрт свога брата Ратомира Ратомирка је сазнала 10. децембра 2005. године, и то дан касније јер је њена бивша снаха „наредила да јој се не јавља”!

Да ствар није баш тако једноставна, поштена и чиста Ратомирка је схватила након што је дошла из Београда како би свог јединог брата ожалила и сахранила. У стану гдје је живио заједно са својом супругом Марином и мајком није било ни динара, иако је Ратомир био познат као имућан човек, а узгред у стану су биле паре које је Ратомир имао јер му је фирма дала новац како би купио стан (јер је становао код мајке). Истог часа „тобоже” ожалосћена Марина је саопштила Ратомирки да има уговор о поклону у коме мајка

свој стан поклања свом тада већ покојном сину Ратомиру. А то је практично значило да је Маричин стан сада припадао снахи Марини. Наводно уговор о поклону је закључен још марта 2000. године.

Да ствар буде још замршенија и нејаснија, опет се потрудила снаха Марина која се након стана и спорног уговора појавила са купопродајним уговором чији је предмет била купопродајна аута између ње и њеног покојног супруга Ратомира. У црногорској пракси још није забиљежен случај у коме муж жени продаје ауто, непосредно прије сопствене смрти и то поткрепљују купопродајним уговором код надлежног суда!?

Узгред речено, Ратомир се осјећао веома добро, био је здрав и виталан човек. Након изненадне и брзе смрти, коју су никшићки љекари оцијенили као инфаркт срчаног мишића, Ратомирка је посумњала у начин његове смрти јер је отворено објашњавала да је „отрован” непознатим средством. Мотив за тако гнусан злочин Ратомирка објашњава материјалним и другим разлозима. У материјалне спада спорни мајчин стан, ауто, трофејно оружје (од којих је и један пушкомитраљез!), новац за куповину стана као и многе друге вриједне ствари, од којих треба поменути и ауто, а које су након његове смрти промијениле власника – његову супругу Марину, рођену Јаредић.

Други разлози су веома интересантни, јер Ратомирка сматра да је њен брат убијен зато што је знао тајне са хрватског и херцеговачког ратишта а те појединости нијесу ишле у прилог многим људима из садашње црногорске власти. Да ли је Ратомир присуствовао и знао за нечију ликвидацију на самом ратишту, какву велику пљачку, издају и предају повјерљивих докумената хрватској страни - може само да се нагађа али

оно што је сигурно је чињеница да су сви, од тренутка његове смрти покушавали да случај ставе у „ад акта“!

Сестра као сестра се није помирила са судбином већ је попут Дон Кихота, почела да тражи и правду и истину.

Ратомирка је и раније примијетила да снаха Марина има увијек при себи, у стану посебно, неке таблете које нијесу имале никаквог имена ни идентификације и претпоставља се да су управо оне убиле њеног брата али и мајку Марицу која је такође нагло и изненада умрла 24. марта 2006. године!

— Очито да се радило о синтетичкој дроги коју је Марина у Никшићу могла лако да набави или је то био њен задатак у коме је она требала да ућутка Ратомира а за узврат да јој се омогући да опљачка стан и ствари које у редовним околностима није ни могла имати — тврди Ратомирка.

Ако се мало боље рашчешља овај случај посебно је интересантна улога мужа Ратомирове кћери из првог брака, извјесног Никчевића радника црногорске агенције за националну безбједност који је био „живо“ укључен у читав случај од самог почетка.

Након отворено изречене сумње и оптужбе да јој је Марина „убила брата“ Марина се на брзину покупила, напустила стан и прешла код своје мајке али се убрзо вратила уз помоћ свог рођака кој ради у никшићком центру безбједности Предрагу Раичевићу. Поломила браве, ставила нове и заузела стан.

Истражни судија у подгоричком Вишем суду, који је имао задатак да истражи случај смр-

ти Бојовић Ратомира, извјесни Башовић није имао намјеру да поступа по захтјеву сестре Ратомирке па је, по Ратомиркиним ријечима, одговлачио чак и нормалну процедуру. Ратомирка је тражила да се изврши обдукција али су јој брзо одговорили да су „неисправни апарати у екотоксиколошком заводу“ и да нијесу у могућности да испитају, на ваљан начин узрок смрти покојног Ратомира!

Ако је Ратомирова смрт била сумњива, а јесте, онда је и смрт његове мајке била још сумњивија. Али никога, изгледа, није било брига. Или надлежни органи не желе никакав контакт са њиховом сестром и кћерком Ратомирком која живи у Београду.

И опет путују писма која почињу са ријечима наде у праведност и правду: „поштовани предједниче, поштована државни тужиоце, поштовани начелниче...“ без одговора и без информације.

Да ли ће доћи вријеме да се Ратомирки Бојовић одговори на многа тешка питања и коначно саопшти истина о смрти њеног брата и мајке, остаје да се види. Оно што се зна јесте чињеница да је њена бивша снаха све чешће у друштву неких од припадника законом забрањених секти. Уосталом један, такозвани никшићки врач годинама некажњено „ординира“ у никшићком хотелу Оногошт. Очито да има заштиту полиције и осталих органа гоњења. Зашто!

Да ли је веза Марининих налагодатаца и пријатеља толико чврста да издржи притисак неке будуће правде, остаје да се види али оно што је, свакако, сигурно Ратомирка, и људи који је подржавају на путу да сазна истину — неће стати!

Ратомирка се и обратила и скупштинском одбору за безбједност али и ту је блокада била потпуно чврста и непремостива. О овој теми забрану за њено „начињање“ издао је лично посланик ДПС-а Кујовић али и његов помоћник из покрета за промјене Батрићевић. Зашто!? Поштени људи ће одговорити и истина ће се открити, то је сигурно.

Нове личне карте за „нове људе“

- По овом Закону испада да су Срби у Црној Гори национална мањина. Ја изражим од представника Министарства да ми одговоре да ли су Срби у Црној Гори национална мањина. Јер, по овој логици, они то јесу. Онда је и наш језик мањински. Међутим, на ширину имамо сасвим другачију ситуацију, имамо попис који је власић погазила и српски језик, језик већине, претворила у мањински језик. По којој логици је то урађено ако знамо да је на том попису једино српски језик имао апсолутну већину. Тзв. црногорски језик има апсолутну већину једино у општинама Цетиње и Рожаје. Да ли су то подаци на основу којих је у нови Устав и у овај Закон uveden тзв. црногорски језик?

Приредио: М. Брајовић

Господине вићпредседниче, уважени грађани, даме и господо народни посланици

Након што је на референдуму од 21. маја створена анти-српска држава, па онда антисрпски Устав, сада имамо још и антисрпски Закон о личној карти.

Што се тиче самог Закона о личној карти који је предложило Министарство унутрашњих послова Републике Црне Горе, ја бих рекао, начелно гледано, да има два основна недостатка. Односно, два основна проблема о којима треба говорити и која су спорна у овом Закону.

Први проблем обухвата питање језика, а то је питање садржано у члану 7 овог Закона, а он гласи, читам други став: „За грађанина припадника аутохтоног бројчано мањег народа или етничке мањине, у даљем тексту мањина, садржај обрасца личне карте и подаци из члана... овог закона уносе се и на језику њима мањине којој припада.“

Ја сам био прије два дана на Одбору за уставна питања и законодавство, пошто сада нема извјештаја са тога Одбора. Знам тада шта је било и шта је говорено на Одбору. Закључено је да основни образац, тј. подаци буду уписани прво на службеном језику, тзв. црногорском језику, затим на енглеском језику и на трећем мјесту долази језик мањине, тј. језици у службеној употреби, у складу са тзв. новим Уставом Црне Горе.

Сада се поставља питање... (председавајући му одузима ријеч)

Господине Растодер, ја разумијем због чега ме Ви опомињете, али ја једноставно имам о свим овим питањима такав став. Такав став има моја странка, има посланички клуб којем припадам. Не знам због чега би сметало Вама да ја тако говорим. Ви не можете мене приморати да говорим како Ви хоћете, него како ја хоћу и у складу са политичким начелима које заступам у Скупштини Црне Горе... (Председавајући опет искључује микрофон)

...Ја нисам нарушио достојанство овог дома тиме што сам назвао Устав и црногорски језик такозваним. Све то је уперено против мога народа и за мене ће увијек бити такозвано и непостојеће.

Господине Растодер, мислим да Вас који сте усвојили

овај Устав и који га сматрате правим Уставом ја не могу увриједити тиме што га називам такозваним јер, убијећен сам, и ви мислите исто као и ја, само што не смијете то рећи. По истој логици ја се могу увриједити кад ви овај Устав називате правим...

Добро, наставићу, господине Растодер.

Значи, када је била расправа о Предлогу а сада и званичном такозваном Уставу Црне Горе, постављао сам питање која је разлика између службеног језика и језика у службеној употреби. Једном је одговорено да ту разлике нема. Други пут ми је одговорено да ту разлике има. А као што видимо у оваквим законима, као што је Закон о личној карти, дошло је до разлике и сада ја питам представнике Министарства – зашто? Не знам сада како је ово разматрано на Одбору за политички систем, правосуђе и управу и какав је став Одбор заузео поводом неких спорних чланова из овог Закона, али ја ћу се бавити оним што пише у овом Закону.

У овом Закону јасно пише, и то може свако да протумачи и да прочита. Јасно је. Значи, по овом Закону испада да су Срби у Црној Гори национална мањина. Тражим од представника Министарства и представника власти да ми одговоре да ли су Срби у Црној Гори национална мањина? Јер, по овој логици они то јесу. Онда је и наш језик мањински. Међутим, на терену имамо сасвим другачију ситуацију, имамо попис који је власт погазила и српски језик, језик већине, претворила у мањински језик. По којој логици је то урађено ако знамо да је на том попису једино српски језик имао апсолутну већину. Тзв. црногорски језик има апсолутну већину једино у општинама Цетиње и Рожаје. Да ли су то подаци на основу којих је у нови Устав и у овај Закон уведен тзв. црногорски језик?

У оквиру овог питања веома је битно питање писма. У овом Закону стоји да се подаци у личној карти испisuју на службеном језику. Ја сам мало прије говорио о разлици, односно неразликовању службеног језика и језика у службеној употреби.

У Закону стоји да се подаци у новој личној карти испisuју на службеном језику и то латинично. Питам Министарство унутрашњих послова да ли је латиница званично писмо тзв. црногорског језика и да ли се власт и већина и овом парламенту одрекла ћирилице, иако је свакоме добро познато да је Црна Гора колијевка ћириличне писмености на Балкану. Странка српских радикала и Српска листа сматрају да основни подаци у личној карти коју ће имати грађани Црне Горе морају да буду исписани ћириличним писмом, јер је тако и у овом и оваквом Уставу написано, односно дефинисана је равноправност ћирилице и латинице које ни до сада ни-

је било, а које изгледа у Црној Гори никада неће бити, односно, све се ради на затирању ћирилице и свега осталог што има предзнак православног и српског.

Други проблем, који сам истакао као веома значајан, је проблем који проистиче из Закона о личној карти, а то је питање самог држављанства. Зашто је сада уведено у Закон да се може на основу личне карте доказивати и црногорско држављанство. Ваљда знате, уважени грађани и уважене колеге посланици, да ће о овим и оваквим Законом бити обесправљено хиљаде људи у Црној Гори. Десетине хиљада људи у Црној Гори ће по усвајању овог закона постати странци. Знате ли колико има оних људи у Црној Гори који су до сада имали личну карту Црне Горе, а који су имали држављанство неке друге државе? Они су сада сви одреда проглашени странцима, а положај странца, како рече уважени колега Вуксан Симоновић, један од најгорих и најлошњих положаја који човек може имати у држави у којој живи.

Заиста, чак и у овом случају када би све било како треба и када би се овај Закон до краја поштовао, имамо власт која ниједан једини закон не поштује како треба и ми знамо да ћемо и у овом случају, случају држављанства, имати оне грађане који су присталице власти, који ће безусловно подржати власт и који ће за узврат добити личне карте и моћи да гласају на изборима. Тако је било на референдуму, тако је било на свим изборима који су одржани прије и после референдума. Хвала.

Господине Симоновићу, ја сам и малоприје говорио у својој дискусији да постоји апсолутна намјера владајуће елите и владајуће већине у Скупштини Црне Горе да у Црној Гори затру све што је православно, затру све што је српско. Запостављањем ћирилице остварују се ватикански пројекти покатоличавања Црне Горе о којима ја овом приликом нећу говорити. Рећи ћу само ово, као човек који са бави лингвистиком и науком о књижевности да ова латиница која се данас користи у Црној Гори није ни српска ни црногорска латиница. То је хрватска верзија латинице, и то већина посланика овдје у овом дому веома добро зна. Зна да је то латиница Људевита Гаја, а да није ни српска ни црногорска. Значи, имамо потпуну кроатизацију Црне Горе. Овим законом су Срби у Црној Гори претворени у националну мањину. Ми у Странци српских радикала смо знали и говорили смо о томе даће се то по усвајању новог Устава и десити. Оно тамо што је писало, она одредба око службених језика – то је само била шарена лажа, односно варка за двотрећинску већину у Скупштини Црне Горе. Сада послје усвајања овог и оваквог Устава свакоме грађанину Црне Горе је јасно шта је власт хтјела да уради и да је до краја сваки свој принцип спровела у овом Закону. Нажалост, на штету половине Црне Горе и ту је направила још један непомирљиви раздор. Ја ћу ових неколико секунди при крају искористити да још једном упитам представнике власти и представника Владе да ми објасне одредбу члана 7, односно амандман Уставног одбора, и да ми кажу јасно и гласно јесу ли по овом закону Срби мањина.

На Никољдан пре 16 година основана Република Српска Крајина

СРБИ ДРЖАВОТВОРНИ И У ПРОГОНСТВУ

- У Земуну 18. децембра 2007. године обележена 16. годишњица оснивања државе српског народа на територијама авнојске Хрватске
- Са седнице Скупштине РСК упућена писма председнику Републике Српске Крајине Милану Мартићу и идеологу Велике Србије др Војиславу Шешељу у Хаг
- Посланици усвојили Резолуцију о интернационализацији – ради признавања државног статуса српског народа Републике Српске Крајине

Писме: Жана Живаљевић

Уочи Никољдана, 18. децембра 2007. године на дан када је 1991-е, пре 16 лета основана Република Српска Крајина, држава српског народа у Хрватској, која је хтела да значајан корпус српства издвоји из дотадашње заједничке државе бивше СФРЈ, одржана је у Земуну седница Скупштине Републике Српске Крајине. Свечарски скуп, на којем су чланови Скупштине и Владе у прогонству показали јавности да не одступају од свог завичаја и матице, протекао је уз пригодне говоре поводом јубилеја државности, додељена су постхумно и одликовања српским јунацима Милану Тепићу, Вељку Миланковићу, Боривоју Богуновићу и Милораду Совиљу и захвалница Сави Штрбицу, главнокомандујућем истраживачког центра о злочинима над српским народом „Веритас“. Упућена су писма подршке председнику Републике Српске Крајине Милану Мартићу и председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу, заточенима у хапском казамату, као и писмо председнику Руске Федерације Владимиру Путину.

Круна седнице је несумњиво Резолуција о интернационализацији државотворног статуса Републике Српске Крајине, усвајање Одлуке о поништавању свих аката окупационих власти које производе штетна правна дејства на Републику Српску Крајину и њене грађане и о формирању Националног савета Републике.

Због значаја који подршка Крајишника има нашем суграђанину др Војиславу Шешељу, писмо које му је Скупштина Републике Српске Крајине упутила у Хаг објављујемо у целини, као и најновију Резолуцију.

Писмо Шешељу

Поштовани господине председниче,

Данас је на предлог Владе РС Крајине заказана седница Скупштине Републике Српске Крајине у Земуну, Косовска 9, посвећена шеснаестогодишњици државности Републике Српске Крајине.

Уз попуну упражњених посланичких места, Скупштина је данас изгласала Резолуцију о интернационализацији – ради признавања државотворног статуса српског народа Репу-

блике Српске Крајине. Истовремено, изгласана је Одлука о поништавању свих правних аката окупационе власти.

Поштовани господине председниче, на седници ће бити на дневном реду и друге обавезе Владе и Скупштине у прогонству и имајте поверења да ће посланици и чланови Владе учинити све што је у њиховој могућности да се настави рад до коначне победе, која подразумева несметану државотворност у Републици Српској Крајини какву ужива и хрватски народ у Републици Хрватској.

Чланови Скупштине и Владе Републике Српске Крајине су опредељени да истрају у остварењу државотворних циљева, утврђених у моменту проглашавања Републике Српске Крајине на Никољдан 19. децембра 1991. године. Драго нам је што истоветни српски програм прожима и ваша дела, посебно капиталну „Идеологију српског национализма“. Користим ову прилику да захвалим Вама и Српској радикалној странци на потпуном разумевању и несебичној помоћи коју немамо од осталих политичких странака у Србији.

За српску државност на свим српским земљама у свим српским матицама истрајаваћемо до победе.

Тако нам Бог помогао.

Скупштина Републике Српске Крајине
Председник: Ранко Лежанћ

Резолуција о праву на обнову државе

Скупштина Републике Српске Крајине, не одричући се својих уставних обавеза и поштујући Резолуцију Савета безбедности УН бр. 743 (1992. године) којом је гарантована заштита њених граница и уклањање уставне и законске надлежности Републике Хрватске над Републиком Српском Крајином, наставља с радом у прогонству ради отклањања последица хрватског злочина, геноцида и етничког чишћења над Србима од 1990. до 1995. године.

Прикривање и уклањање чињенице о поновљеном геноциду и етничком чишћењу над Србима у Републици Српској Крајини и Републици Хрватској указује да се Међународна заједница огрешила о споменуту Резолуцију Савета безбедности кад није спречила агресију Хрватске на Републику Српску Крајину и није од 1995. године до данас предузела никакве кораке да уклони последице те агресије.

Скупштина Републике Српске Крајине издваја само групу посланика Парламентарне скупштине Савета Европе, јер су 26. јануара 2006. године изгласали Декларацију бр. 374 у којој су захтевали да се Република Хрватска обликује као двонационална, каква је била до 1990. год. и да отклони све последице прогона Срба, укидања њихове државотворности, одузимања њиховог држављанства, рушења насеља, пљачка имовине, те ускраћивања свих осталих права.

Имајући у виду чињеницу да је заборављање прогона српског народа из Републике Српске Крајине и Републике Хрватске умногоме подстакло истоветан прогон Срба с Косова и Метохије - чиме се умножавају неправде и ремете међудржавни односи у Европи, Скупштина Републике Српске Крајине доноси Резолуцију о историјском и етничком праву српског народа на обнову своје државе Републике Српске Крајине, као аутентичну - насталу на основама историјског српског државног права.

1. Република Српске Крајина се не одриче обавезе за успостављање своје државе настале на основама историјског српског државног права и референдумског изјашњавања српског народа од 12. маја 1991. године, када је формирана Република Српска Крајина као национална држава српског народа.
2. Република Српска Крајина је имала све атрибуте савремене државе, становништво, територију и суверену власт. По Резолуцији Савета безбедности Уједињених нација 743 (Венсов план), Република Српска Крајина добила је посебан међународноправни статус и састављена је под непосредну заштиту Уједињених нација. Ова Резолуција и посебан међународноправни статус Републике Српске Крајине нису састављени ван снаге ни једном каснијом резолуцијом Савета безбедности УН, што значи да Република Српска Крајина формално правно по Повељи УН још увек постоји;
3. Република Српска Крајина је четири године постојала као самосталан политичко - правни субјекат, вршећи ефективну власт на сопственој територији све до тренутка бруталне агресије од стране Републике Хрватске 5. августа 1995. године;
4. Социјалистичка Република Хрватска је до 1990. године била Република са подељеним двојним суверинитетом хрватским и српским. Због српског немирљивог доприноса ослободилачком, антифашистичком покрету на Другом заседању ЗАВНОХ-а, октобра 1943. године донета је резолуција у којој се између осталог каже: „Нема, не сме и неће бити Хрватске у којој Србима не би била зајемчена пуна равноправност и једнакост“;
5. На вишестраначким изборима у Хрватској 1990. године, победа ХДЗ-а је спроводила великохрватски фашисоид-

ни поредак, уз јасну најаву новог прогона српског становништва, што је потврђено и доношењем новог хрватског устава, уз игнорисање свих српских предлога. Устав утврђује да се Хрватска установљује као „национална држава хрватског народа и држава припадника иних народа и мањина који су њени држављани“; чиме су Срби избачени из Устава - дотада је државотворни народ;

6. Република Српска Крајина је настала као одговор на отцепљење Хрватске од суверене и међународно признате СФРЈ, на основу истог таквог права Срба да се самоопределе и живе у својој слободној држави;
7. Окупација Републике Српске Крајине од стране Републике Хрватске није правно већ привремено стање и зато захтевамо да се српско национално питање и опстанак Срба на просторима Републике Српске Крајине и Хрватске решава само прекидом такве окупације и обезбеђивањем сигурности и слободног одлучивања свих који су до окупације Републике Српске Крајине живели на тој територији;
8. Скупштина Републике Српске Крајине овим обавештава међународну јавност да ће предузимати и остале државотворне акте у складу са Повељом УН и међународним правом, упутивши још једном упозорење да се преседан у вези са окупацијом РСК изузетно експлоатише од ретроградних снага у свету, јер се на исти начин покушава помоћи и прогон Срба и неалбанског становништва с Косова и Метохије;
9. Скупштина Републике Српске Крајине подсећа УН и друге субјекте међународних односа да су Срби у СР Хрватској били државотворан народ - равноправан с Хрватима, а да су Шиптари у СР Србији били само национална мањина, па се да лако заскључити да Међународна заједница Србима ускраћује та историјска права и своди их на такозвану статистичку грешку, а Шиптарима на Косову и Метохији дарује већи статус него што је статус националне мањине и (противно међународном праву и Повељи о праву човека УН) наговештава могућност стварања шиптарске државе, с отцепљењем територије суверене Републике Србије;
10. Скупштина Републике Српске Крајине обавештава Уједињене нације и друге субјекте међународних односа да имају у виду да су Срби Крајине имали обласну власт, судство и војну организацију у Мађарској од 1471. године и Аустрији од 1630. године и да се та државотворност мора поштовати и преточити у савремену државотворност - успостављену 1991. године.

У најјужнијој црногорској општини
национална дискриминација видљива у свим сегментима

Срби и Црногорци напуштају Улцињ

- *Права мањинских народа често су тема дискусија на политичкој сцени, у оквиру стручних и научних расправа, али често и међу самим грађанима. Мишљења о квалитету заштите и остваривању тих права потпуно су подијелена. Мањински народи нијесу задовољни сопственим статусом, а највише приговора долази од стране Албанаца, Муслимана и Бошњака и то углавном због неадекватног учешћа у власти*

Права мањинских народа често су тема дискусија на политичкој сцени, у оквиру стручних и научних расправа, али често и међу самим грађанима. Мишљења о квалитету заштите и остваривању тих права потпуно су подијелена. Мањински народи нијесу задовољни сопственим статусом, а највише приговора долази од стране Албанаца, Муслимана и Бошњака и то углавном због неадекватног учешћа у власти. А како они који су незадовољни поштовањем својих права та иста права поштују у заједни-

цама гдје чине већину? Према попису из 2003. године Албанци су у Улцињу већина, односно чине 89,14 процената становништва, Црногораца је 6,93 одсто, Срба 3,44, Муслимана 1,36 и Бошњака 1,46 одсто, Изражено у бројкама 14.638 Улцињана изјаснило се као Албанци, 2.421 као Црногорци, а 1.059 су Срби, Бошњака је 978, 115 су Роми, 15 Македонци, 77 Хрвати, док су се 22 становника града под Можуром изјаснило као Југословени.

У локалној управи најјужније црногорске општине нема

Зоран Младеновић: „Бијела књига дискриминације”

Ма колико представницима власти у Улцињу уста била пуна толеранције и хвале на рачун свог града који је, како кажу, примјер мултиетничког склада, стање на терену неумољиво демантује то политикантско фризирање и шминкање улцињске збиље, категоричан је Младеновић. Истиче како пажљиво прикуља примјере дискриминације Срба у Улцињу, које ће СНС заједно са осталим примјерима из осталих градова Црне Горе, врло брзо документовати у „Бијелој књизи”.

званичних података о националној структури запослених. Таква врста евиденције не постоји, нити је познато да је некад неко водио. Међутим, многи сматрају да национална структура у општини не прати заступљеност кад је у питању запошљавање у државним институцијама и локалној управи. Локална власт коју чини коалиција „За европски Улцињ” (ДПС, СДП, ДУА) недавно је навршила годину дана рада. Преузимањем власти од коалиције албанских партија дошло је до одређених кадровских помјерања, али упркос мишљењу да ће нова владајућа гарнитура промијенити лоша рјешења старе, и даље већину одговорних мјеста покривају Албанци, па су њима припале функције предсједника и два потпредсједника, главног администратора, менаџера општине и скоро свих секретаријата. Једино је на челу Секретаријата за привреду Црногорац, а он је уједно и једини неалбанац на функцији у локалној управи. На челу локалног парламента такође је Албанац, а албанске националности су и сви запослени у скупштинској служби. Иден-

тична је ситуација и у јавним службеним предузећима чији је оснивач СО Улцињ тако да на свим директорским мјестима сједе Албанци, а у управним одборима укупно пет предузећа именован је само један Црногорац, Срба, Бошњака, Рома, Хрвата и Македонаца нема на функцијама. Ако се има у виду да Срба у Улцињу има четири одсто, Црногораца око седам одсто и да српским језиком говори преко 18 одсто грађана, онда се намеће питање која се порука жели послати неалбанским националним колективитетима. Политички представници Срба у Црној Гори сматрају да албански политички представници спроводе политику на коју их је навикла актуелна власт која им зарад својих интереса годинама излази у сусрет и аминује све њихове потезе.

Предсједник општинског одбора Српске народне странке Зоран Младеновић наводи да у Улцињу има много примјера који указују да постоји јасно изражена национална доминација, често праћена јасним примјерима дискриминације.

– Тешко да ћете данас наћи Србина на неком одговорном мјесту у општини, неком предузећу или у државној институцији. Ако их је некад и било, а било их је, у међувремену су смијењени, каже Младеновић.

Срби у Улцињу, тврди он, сусрећу се најчешће са егзистенцијалним проблемима.

– Омладина се у овај град не враћа послије завршених факултета или виших школа, јер нема никакву перспективу. Посла нема, а ако се укаже прилика за запослење онда предност имају Албанци. Па нема ни годину како је конституисана власт у Улцињу, али ни за једну младу особу српске или црногорске националности није било мјеста у локалној управи, а има толико школваног кадра. У овако малој средини брзо се прочује зашто неко није добио посао, а разлог је најчешће да је или национално или политички неподобан. Замислите ситуацију да послодавци инсистирају на знању албанског језика. Тај захтјев посебно је изражен у предсезони, посебно у трговачко-угоститељском сектору, а невјероватно је да чак и власници продавница или бутика из унутрашњости Црне Горе инсистирају на томе, објашњава Младеновић и додаје да је у таквим условима теже наћи посао.

Један од очигледних примјера жеље за националном доминацијом представљала је и промјена назива улица. Многи становници града под Можуром осјетили су се увријеђенима када су одлуком о именовању улица и тргова на терито-

Преноси сједница локалног парламента само за Албанце

И поред чињенице да једна телевизија и неколико радио-станица преносе сједнице Скупштине општине, ни један грађанин који не разумије албански језик не може пратити пренос, јер локални медији у Улцињу немају обезбијењен превод са албанског на српски језик. Како се у локалном парламенту, сразмјерно заступљености партија и националном саставу одборника, углавном расправља на албанском језику, локална телевизија „Теуга”, као и Радио Улцињ и приватни радио „Елита”, слику, односно тон преносе директно у етар. Скупштинска дешавања стижу тако у све домове у Улцињу, али барем 20 одсто Улцињана може само да нагађа о чему говоре народни представници. На другој страни, одборницима и једном броју новинара који прате рад скупштине, и којима је потребан превод, путем мини пријемника симултантно се преводје излагања одборника Албанаца.

Душан Хајдуковић: Улцињским улицама одлијежу пјесме о „Великој Албанији”

Нико није отишао под присилом и пријетњом, али животни проблеми, праћени примјерима дискриминације наводе Србе да промијене средину. Није пријатно када током љетње сезоне са тераса ресторана одлијежу пјесме о Адему Јашарију, Косову и „Великој Албанији”. Недавно је албанска национална партија Форца тражила да Скупштина општине Улцињ упути подршку независности Косова. Све то негативно утиче на православни живаљ, тврди Хајдуковић.

рији општине, коју је усвојила градска скупштина средином марта 2005. године, били промијењени називи следећих улица: 26. новембар у Хафиз Али Улћинаку, Ђазима Расулбеговића и 4. пролетерске бригаде у Имер Призрени, Улица број 1 (Поток) у Цафо Бегу, Ивана Милутиновића у Мујо Улћинаку, Булевар маршала Тита у Ђерђ Кастриоти Скендербег, Булевар Братства и јединства у Брађа Фрашери, Ђура Ђаконовића у Мехмед Ђули, Мирка Срзентића у Косовску, Николе Ђаконовића у 28. децембар, Бошка Стругара у Мајке Терезе, Народног фронта у Кади Хисен Мујали и Бориса Кидрича у Улцињски морепловци. Половина улице Бошка Стругара до „Дели петрол” бензинске пумпе добила је назив Теуга. Улица од моста на Порт Милени до борове шуме названа је Ђон Бузуку. Главна улица у Владимиру – Скадарски пут, а Трг у истом мјесту носи назив Скендербег. Убрзо након тога, Уставни суд Црне Горе поништио је, по други пут, одлуку локалног парламента. Међутим, локална власт већ је поставила табеле са новим именима улица које одлучи Уставног суда, нико не скида. Имена

улица данас често уносе забуну, јер неко користи старе (важеће) називе, а неко нове. Сагледавајући досадашње дјеловање албанских политичких партија у Црној Гори и окружењу долази се до закључка да су им усконационални пројекти ипак на првом мјесту.

Предсједник ОО Странке српских радикала Душан Хајдуковић каже како су проблеми које он има у најјужнијој општини довољни да докажу да и те како има дискриминације.

– Најбоље је да на личном примјеру укажем с чиме се сучавају Срби у Улцињу. Наиме, моја породица још од 1923. године на Малој плажи, такорећи пјени од мора, има ресторан. Држао га је мој дјед, отац, а ја наслиједио. Међутим, већ 12 година, зато што сам Србин, не могу да радим, већ ресторан издајем у закуп. Покушао сам све, али једноставно поједини моји суграђани Албанци, посебно током љета, упозоравали би госте како је моја кафана четничка, а ја четник који ће им подвалити свињско месо и сличне глупости. У таквим условима тешко је радити па сам се једноставно повукао, јер су ме годинама бојкотовали. Послије давања у закуп, објекат је почео добро да ради, посебно током туристичке сезоне, тврди Хајдуковић. Наводи и примјер његове рођене сестре која је са још једном колегиницом прије пар година без образложења смијењена са дужности у Дому здравља на највећи православни празник – Божић.

– Примјера има много да би се бројали или наводили појединачно. Мислим да је важније поменути чињеницу коју нико не може оспорити, а то је да Срби и Црногорци све чешће одлучују да напусте Улцињ. Продају се имања, куће и станови. Доста породица отишло је из Улциња. Нико, наравно, није отишао под присилом и пријетњом, али животни проблеми, праћени примјерима дискриминације, наводе Србе да промијене средину. Знате, није људима свеједно када се приликом неке културне манифестације користи само албански језик или је од десет музичких нумера девет на албанском језику. Није пријатно када током љетње сезоне са тераса ресторана одлијежу пјесме о Адему Јашарију, Косову и „великој Албанији”. Недавно је албанска национална партија Форца тражила да Скупштина општине Улцињ упути подршку независности Косова. Све то негативно утиче на православни живаљ. Међу Албанцима имам доста пријатеља, који су часни и поштени људи, али с друге стране има више оних који немају баш часне намјере, истиче Хајдуковић.

Улица названа по ратном злочинцу

Када су у Улцињу прије двије године одлуком локалног парламента промијењени називи улица ама баш нико није правио проблем када су један трг и улица добили имена Ђерђ Кастриоти Скендербег, односно мајка Тереза. Међутим, чуђење је изазвала одлука тадашње власти, коалиције албанских партија, да једна од улица носи име Цафо Бегу. Грађанима Улциња познато је да је Цафо Алибеговић, односно Цафо Бегу, за вријеме италијанске и њемачке окупације био сарадник окупатора, поред осталог, био предсједник среза улцињског, округа скадарског и вицекраљ – регент такозване краљевине велике Албаније. Њему су, због сарадње, њемачки окупатори додијелили и титулу грофа од Улциња. Након рата, Цафо Алибеговић је осуђен као ратни злочинац на 20 година робије.

Црна Гора у огледалу

ИСТОРИЈОМ ДО ИСТИНЕ

- *Пуних 17 година власти у Црној Гори је радила на разбијању и раздвајању српског народа у Црној Гори од српског народа у Србији. И година Црногорци усвијеше уз помоћ издајника у српском народу да одвоје Црну Гору од Србије. Урадили су то они новцем од иљачкашке приватизације на референдуму 21. маја прошле године. Оиљачкаше они све што је народ муком сиварао пуних 60 година, најгунише цео себи, својим кумовима и пријатељима а народу оставише мрвице, само толико да преживљавају. Пошто су украденим новцем од свог народа себи направили понизне службе, и одјела српског народа направише неопштојећу црногорску нацију и државу Црну Гору. Сада када су српски народ у Црној Гори одвојили од брајског народа у Србији, иду корак по корак ка биолошком уништењу српског народа на својим етничким територијама*

Пише: Томислав Ђуровић

Када је стварана стара Црна Гора, тј. Црна Гора од четири нахије, била је по националности сва српска. Када је стварана нова Црна Гора, и она је у почетку била сва српска. Када је Црна Гора проширила своју територију за пет пута на рачун територија српског народа, српском народу то није сметало у том времену. А то је било вријеме владавине светог Петра (Петра 1).

Свети Петар Цетињски био је духовни и вјерски вођа и митрополит Црне Горе и Брда.

За вријеме владавине светог Петра Цетињског којег је српски народ изузетно цјенио, моји Бјелопавлићи племе које је било уз границу Црне Горе године 1792. направише савез са Црном Гором за борбу против Турака у бици на Мартинићима. Тај савез са Црном Гором крунисаше причешћем брдских и црногорских бораца у цркви Свети Врачи у мојем селу Слатина у Бјелопавлићима. На том причешћу црногорских бораца је било 150 а брдских око 4500. Договором племенских вођа Бјелопавлића, Пипера и осталих брдских племена тај вијно савез назваше Савез Брда и Црне Горе.

Да су то била два вјерска, политичка и географска појма, свједочи једна врста закона који је донио Свети Петар Цетињски који се звао стега, а касније прерастао у Закон Брда и Црне Горе.

Бјелопавлићи, Пипери и остала племена српског народа, одлуком племенских вођа (о томе је писао савременик Максим Шобајић 1860. године) прикључују Црној Гори.

Одлуке о прикључењу српског народа Црној Гори доносили су племенске вође без сагласности народа.

Ровца и Морача се по истом сценарију прикључију Црној Гори 1820. године. Стара Херцеговина је силом отета и прикључена Црној Гори, послје битке на Вучјем Долу 1876. године.

Када је на власт у Црној Гори дошао књаз Данило, тада је врло лукаво и перфидно почела асимилација српског народа у црногорски народ.

Књаз Данило, колико је био лош као владар, мало му је било што је Црна Гора проширила своју територију на рачун српског народа, него је вршио прогон и свака друга понижења српског народа, колико је овај Црногорац безочан био и морално покован, свједочи податак да је за Тројичин дан 1854. године у Доњем манастиру Острог са својом арма-

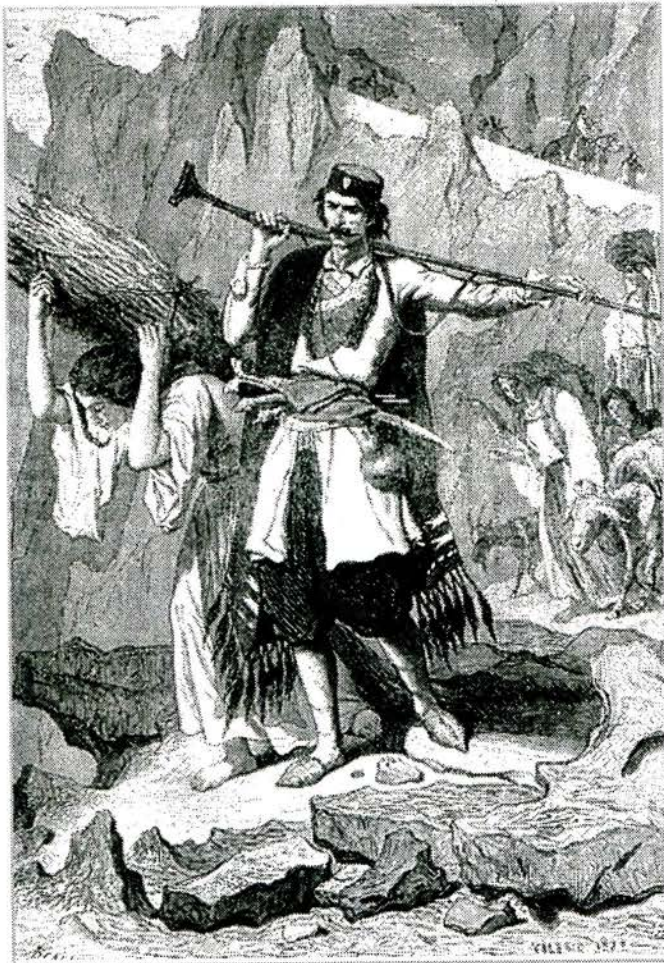
дом перјаника, силовао више од двадесет бјелопавлићких невјеста. Под овим црвеним алај-барјаком који је данас званични симбол Црне Горе. Нема писаних података да је књаз Данило лично силовао сестру Тодора Кадића, али највјероватније је да је дебело задужио Тодора Кадића, и овај га је 1859. године убио у Котору. Када је за овај безобразлук чула његова сестра Јана, која је била удата на Орјој Луци за попа Риста Бошковића, пошла је под Острог код свог брата Данила и укорила га за тај његов безочан чин. Књаз Данило је по повратку свратио на Орју Луку и запали кућу рођене сестре, а два своја сестрића отровао.

Тада се племенски вође Бјелопавлића окупише у Лалавићима на обали Зете и направише договор да раскину савез Брда са Црном Гором.

Овај договор је пропао јер је шпијунажа урадила своје. Да би напао Бјелопавлићима, књаз Данило Ђеранића главици даде име Даниловград. Тодор Кадић, убиством ове фукаре, донекле освијетли образ свом братству и Бјелопавлићима. Овај крвави пир по српским племенима настави Данилов брат Мирко, који настави оно што је започео Данило. Поменућу само један од крвавих обрачуна Петровића са Бјелопавлићима, који је извела иста фукара, брат Данилов, Мирко, када је два брата Брајовића објесио на Прентиној главици, у срцу Бјелопавлића, висили су та два Србина седам дана на вјешалима, док су дошли у фазу распадања и нико их са вјешала није могао скинути. Ево какав је био књаз Данило, био је донио закон који се звао Закон Црне Горе и Брда. Послије књаз Мирка, на сцену ступа цар јунака краљ Никола. Тада почиње потпуна асимилација српског народа у црногорски народ. А српска племена Бјелопавлиће, Пипире, Ровца, Морачу, Куче, Братоножиће, Васојевиће и стару Херцеговину, проглашавају територијом Црне Горе. Краљ Никола је 1905. године, донио први Устав у Цр-

ној Гори којим су српска племена Брда и старе х избрисани са карте Херцеговине избрсани са карте свијета. Тако је до данашњих дана, уз обилату помоћ комунизма 1948. године, територија српског народа која је већа за пет пута од Црне Горе, проглашена територијом Црне Горе. Оно црногорчење племена српског народа цар јунака је врло перфидно и ликаво спроводио у дјело, док је поцрногорчио српска племена био је Србин а кад је то завршио био је Црногорац.

Тако је господин краљ уз обилату помоћ издајника српског рода злоупотребљавао власт и избрсао назив Брда из назива Црна Гора и Брдо. Да би колико толико ублажио бол за својим стриком Данилом овај цар јунака је са својом црногорском војском, под овим црвеним алај баријаком који је данас званични симбол Црне Горе покренуо чувену похару Бјелопавлића, Пипера, Куча, Братоножића и Васојевића.

Па је господин краљ братство Кадића до темеља спалио а њих Кадиће што није могао побити то је побјегло свуда по свијету. Када је стварана заједница Срба, Хрвата и Словенаца, односно Југославије, цару јунака би наређено да напусти Црну Гору. Што цар јунака не остаде као јунак да брани свој народ од наводне окупације Србије, него понесе и задњу унцу злата и оде да лагодно живи у иностранству. Остави Црну Гору своју гладну и празну а када су му укуцавали злато на вапор господин цар јунака кроз плач је говорио: „Чувајте ми Светог Петра јер замало један сандук злата колико је тежак не паде у море.“ Колико је био лукав и безочан краљ Никола да би оставио утисак код оних јадника што су вукли сандуке злата да су у њима кости Светог Петра Цетињског зато се и обраћао ријечима: „Чувајте ми Светог Петра“.

Ово о Петровићима је само мали дио онога што су они радили по српским племенима, ја сам само начео мали дио срамне историје Црне Горе, само толико да се не заборави.

Данас у старој Црној Гори живи пуно Срба који се нису дали поцрногорчити, и што је то него доказ да је стара Црна Гора била земља српског народа. Живјели су Срби са старом Црном Гором у држави Југославији и заједничкој држави Србија и Црна Гора пуних 85 година, и није им сметало толико то црногорство док оно на власти дођоше староцрногорци. Дођоше на власти редставници оних истих идеала и намјера што су их по српским племенима спроводили књаз Данило, књаз Мирко и цар јунака Никола. Преварише нас Србе да се ослободимо комунизма и да ће нам са њима бити боље, и ми тако на улици посласмо у пензију јагњофукце и фотелјаше. Ови млади демперашаи нека што све покрадоше него хоће да у српским племенима и у нама Србима убију све што је српско, бише и они Срби док им је требало али када се доватише новца и Цииних идеолога ударише свом жестином на српски народ а ево и како:

Пуних 17 година васт у Црној Гори је радила на разбијању и раздвајању српаког народа у Црној Гори од српског народа у Србији. И господа Црногорци успјеше уз помоћ издајника у српском народу да одвоје Црну Гору од Србије. Урадили су то они новцем од плачкашке приватизације на референдуму 21. маја прошле године. Опљачкаше они све што је народ муком стварао пуних 60 година, напунише цепове себи, својим кумовима и пријатељима а народу оста-

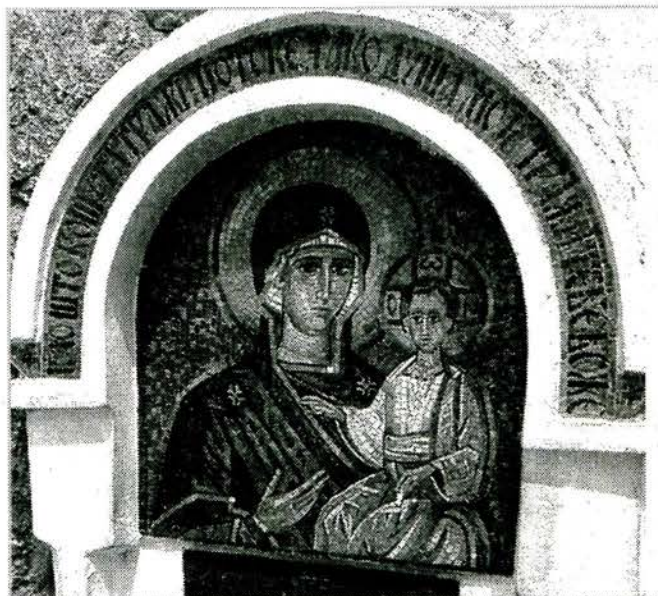

више мрвице, само толико да преживљавају. Пошто су украденим новцем од свог народа себи направили понизне слуге, и одјела српског народа направише непостојећу црногорску нацију и државу Црну Гору. Сада када су српски народ у Црној Гори одвојили од братског народа у Србији, иду корак по корак ка биолошком уништењу српског народа на својим етничким територијама. Донешњем најновијег устава српски народ сведоше на националну мањину, српски језик којим су и они говорили до јуче избришаше из службе не употребе, а мјесто српског језика именоваше непостојећи црногорски језик којим ни они не знају да говоре. Украдоше господа Црногорци азбуку Вука Караџића исто тако како су подмукло територије брдских племена (територије српског народа) припајали Црној Гори. Ово је јединствен случај у свијету да једна тако мала држава тако лукаво и безочно прошири своју територију за пет пута на рачун територија српског народа а да за то ни до данас нема никаквог писаног документа. Да би данашња власт у Црној Гори учврстила своју асимилаторску доминацију над српским на-

родом и територијама на којима живи српски народ, послужили су се методама асимилатора српског народа и старе Црне Горе књаза Данила, књаза Мирка и цара јунака краља Николе. За званични симбол српском народу који чини скоро половину православа у Црној Гори натураше ратни алај-барјак црногорске војске под којим је књаз Данило силовао бјелопавлишке невјесте под Острогом, а краљ Никола пљачкао српска племена и убијао све оне Брђане који би му стали на путу. И данас више од године дана од осамостаљења Црне Горе вијоре се по раскрсницама и приватним кућама у моје српско племе Бјелопавлихе ратне заставе старе Црне Горе, које сте ви, господо Црногорци, не случајно именовали за званичну заставу свих народа Црне Горе. Колико подло и лукаво иде та асимилација српског народа и колико су у Црногорцима родила мржња према српском народу показују вам на једном примјеру који свако може да погледа, прочита и донесе закључак. Да је то била класична маргинализација српских Бјелопавлића и српског народа, ево о чему се ради.

Пошто се актуелна власт у Црној Гори дебело потрудила да историју српског народа што је више могуће стави на маргинама заборава, а историју Црне Горе и Црногораца велича до астрономских висина показује примјер спомен обележја Мартинићка битка. На спомен-обилежју Мартинићка битка стоји да је црногорска и брдска војска ратовала против Турака на Мартинићима, и умјесто овог натписа редоследа ријечи код сваког нормалног и поштеног човјека био би брдска и црногорска војска, јер Брђана је било 4.500 бораца, а Црногораца само 150 са Светим Петром на челу. Хвала Светом Петру и тим Црногорцима што помогоше Брђанима и осталим племенима српског народа да побједе Махмут-пашу на Мартинићима, а не хвала вама који сте правили овај споменик и тако лукаво написали као да је црногорска војска била у већини у односу на војску брдских

племена. Чак ни у том времену Бјелопавлићи нису били у састав Црне Горе. Тако је господо, садашњи Црногорци лукаво урадио ваш цар јунак у бици на Вучијем долу, помогао Херцеговцима у биткама против Турака, а одмах затим окупирао стару Херцеговину и припојио старој Црној Гори.

Када господо Црногорци донесосте бронзаног краља што га не постависте тамо гдје су му коријени, него га довукосте на територијама српског народа да са том гвожђуријом пркосите српском народу. Знали сте ви господо да је краљ Никола дебело задужио племена српског народа за то сте га и поставили у срце Брда и у срце старе Херцеговине у

Никшићу. Окренули сте у српском Никшићу ону гвожђурију у правцу запад-исток да и даље плаши српски народ и да су његови српски идеолози још ту. Само сте господо асимилатори заборавили на једну чињеницу да је српски народ у Црној Гори још ту поред вас ми да је уз њега братска Србија и братска Русија (са истока сунце грије од Србије и Русије).

Како сте се ви Црногорци односили према српском народу за вријеме битисања уставне повеље говори податак да ниједан ТВ дневник у 19:30 часова који је ваша страна телевизија емитовала није могао проћи а да се у негативном смислу говори о Србији и заједничкој држави.

Да је стара Црна Гора била српска држава има доста истинитих података то је свакоме јасно као дан, само није јасно вама који из чистог безобразлука и приватних интереса нећете да признате. Нећемо вас ми на то тјерати, али хоћемо да заштитимо српски народ у Црној Гори од вашег безочног наума да нас све асимилirate у измишљену црногорску нацију. Француски путописац Пјер Марж 1912. године написао је да је Црна Гора била језгро српског царства и да је између Грбља на истоку и Превлаке на западу у српској Боки зачето Душаново царство и да су Срби баш на том простору основали своју државу.

Господо Црногорци, Петровићи су не зна се како географски, и нема никаквих писаних докумената, припајали племена српског народа тој великој Црној Гори (од које су моји Бјелопавлићи већи два пута), ја сам дубоко уверен да је то припајање српских племена за Брда, Васојевића, старе Херцеговине и Боке извршено насилничким путем и ту није ништа спорно, али је спорно ко то лукаво и безочно крије од јавности тај срамни дио асимилације српског народа у црногорски.

Ја тражим да српски народ у српским племенима заштити од ваше безочне и подмукле асимилације у црногорски народ. Ви сте господо Црногорци територијалну припадност једног народа прогласили за нацију, што данас у свијету није нико урадио осим вас. Ово што сам напријед написао јесте један аларм и вама и српском народу. Вама да престанете са понижењем и угњетавањем српског народа, а српском народу да се добро чува од вас Црногораца. Ја бих господо Црногорци волио да је моје село Слатина држава, ако би то за народ било боље, али ви сте лукаво и поквареначки српском народу украли државу (ја за то имам писане доказе). Украли сте ви и вашим гласачима заједничку државу

само из једног разлога, да би пет - шест породица направило приватну државу, а ми Срби и ви Црногорци да им будемо покретно месо које ће они према потреби стављати у свој дубоки когао.

Што ће вас, Црногорце, приватна држава према потреби кувати и са вама гасити свој незајажљиви апетит није нам жао јер сте их ви вашим гласовима довели на власт. Жао ми је нас Срба зато и ово пишем да отворим српском народу очи да једном за сва времена више нешта не вјерује вама Црногорцима.

Сада, господо Црногорци, када сте нам безочно и лукаво украли дио наше заједничке државе, сада када сте нас уставним одредбама свели на статус националне мањине, сада када сте нам тако безочно из устава да не буде службени изабрили српски језик.

После свега овога господо Дукљани је више него цинично тражити да се у Црној Гори поштује међуетнички склад, када сте народ у Црној Гори посвађали до те мере да више никада између Срба и Црногораца неће бити братске љубави. Што више господо Црногорци тражите од српског народа када сте вашим безочним наумом од једног народа направили два народа, који ништа више једни другим не долазе. Више нам није иста црква, више не говоримо истим језиком, више нисмо исте нације, а ја смо дубоко убијеђен више нисмо ни исте вјере.

Ви, господо из власти у Црној Гори, и са вама сви посланици ДПС-а и СДП-а сте толико посвађали народ да се то више никад не може довести у нормално стање. Да је, господо Црногорци, на дјелу дискриминација, прогон и свако друго понижење српског народа које поприма одлике геноцида питам ја вас: „Зашто у уџбеницима историје Црне Горе за основно и средње образовање нема овог срамног дијела историје Црне Горе. Зашто, господо, у тим уџбеницима како је од племена српског народа направљена ваша хиљаду годишња усправна Црна Гора. Од кога господо историчари кријете да су синови вашег гвозденог цара јунака убили једног од највећих синова Бјелопавлића па и српског народа и јунака, дивизијара и бригадира брдске војске Блажа Бошковића. Због овог срамног убиства српски народ је на Скадру изгубио 12.500 бораца. Није ли ово, господо Црногорци, историјски геноцид над једним народом, када једна држава од 600.000 становника изгуби 12.500 војника и све то сакрије од историје. Зашто јунаци црногорски сада не тражите Метоксију коју су Црној Гори додијелиле велике силе на Берлинском конгресу, не смијете јер су вас дебело задужили терористи Агим Чеку, Рамуш Хајрадинај и остала ваша браћа ја са Косова?“

Питам Пивљане Мишца Вуковића и Бања Митрића што су по националности били њихови преци прије насилног уједињења старе Херцеговине којој је припадала и њихова Пива Црној Гори (ја ћу им рећи – били су Срби). Питам посланике из Роваца и Мораче Драган Кујовића, Вуксана Симоновића, Пеђу Булатовића, Момира Булатовића и академика Мијата Шуковића, што су по националности били њихови ђедови прије 1820. године. Објасните, господо Црногорци, бивши Срби, ко је правио манастир Морачу - ја ћу вам рећи - правио га је српски народ.

Питам господу посланике у црногорском парламенту из Бјелопавлића који сте ви то народ господо били прије него је Зеко „Луди“ силовао са перижаницима више од двадесет бјелопавлићких невјеста под Острог, и питам вас господо бјелопавлићки Црногорците ви по националности народ били прије насилног уједињења Бјелопавлића са Црном Гором – ја ћу вам рећи господо – били сте Срби.

Питам Пипера Јелена Брковића, његовог сина Балшу и господина Вучинића, који су то народ били њихови Пипери прије 1792. године, знају они добро али је господин Јелен

школован у Загребу. Питам господина Света Маровића који је већински народ био у Боки прије 1917. године која је исто тако лукаво припојена Црној Гори, зна он добро али се поцрногорчио. Питам господина посланика Драгана Кујовића, који помпезно изјави на једном скупштинском засиједању, па каже, цитирам: „Моја Ровца и Морача су припала Црној Гори 1825. године”, питам ја тебе господине Кујовићу ко је територије српског народа крчио у том времену и једну по једну припајао Црној Гори. Када сте се господо Црногорци одродили од српског народа којем сте и ви припадали, зашто тако безочно насрћете на српске светиње, зашто Црногорци идете код Србина Светог Василија кад је он Србин и светац српског народа? Он није више ваш светац, ви сте од његове нације побјегли. Како се, господо Црногорци, не застидите својих дјела када дођете да се поклоните моштима Светог Василија, имате ли ви ишта људског код себе и од куд вам толика храброст да кад вам је мука молите за помоћ

свеца који није ваш светац. Зашто господо Црногорци идете код Светог Арсенија кад је он српски светац. Откуд вам толико храбрости да гадите светиње српског народа кад сте се одродили од српске нације и српског народа.

Запамтите једно, Црногорци – све светиње на територијама српских Бјелопавлића, српских Куча и Васојевића, српске Мораче и Дробњака и српске старе Херцеговине прави је српски народ, тај српски народ су нили и ваши преци. Ви сте нацију ваших предака заборавили и поцрногорчили се а територијалну припадност прогласили нацијом и било вам срећно.

Има једна друга ствар, господо Црногорци, када сте промијенили нацију хоћете и српаке светиње и српски језик да поцрногорчите. Српске светиње ћемо од вас бранити на свим територијама гдје живи српски народ и свим дозвољеним и недозвољеним средствима. Запамтите, господо Црногорци, да на етничким територијама српског народа докле буде и један Србин жив, вјерски објекти ће се звати српским објектима. Ви, господо бивши Срби, из Брда и осталих српских племена, ако сте промијенили нацију, мислите да поцрногорчите и светиње српског народа, ненације под којом ћемо вам то дозволити. Овим путем бих се обратио митрополиту Амфилохију Радовићу да се мане светиња црногорског народа у старој Црној Гори и да их све прда вама Црногорцима, без обзира што су те светиње градили Срби из старе Црне Горе, да господин Амфилохије Радовић ако је Србин за свој трон одреди један од манастира који се налази на територијама на којима је живио и живи српски народ, а мислим да би му најбилје било да за сједиште будуће митрополије БРДСКО-ПРИМОРСКЕ одреди манастир Морачу јер је она и географски и по националној структури у срцу територија на којима вјековима живи српски народ. Будућа митрополија БРДСКО-ПРИМОРСКА би вама који сте се одродили од српске нације одобрила да правите своје вјерске објекте на територијама гдје живи српски народ уз једну обавезу да никада не зађете и да вашим ногама не огадите светиње српског народа. Ово вам је господо Црногорци од-

говор на вашу bezочnu namjeru da podgoričku skupštinu 1918. godine proglasite ništavnom. Na gospodo Crnogorci vi biste u zajednici sa Srbima 85 godina i bi vam mnogo, a meni i moji Bjelopavlićima ne bi mnogo sa vama 206 godina. Ovo vam je odgovor na proglašenje dana Vojske Crne Gore, i to proglašavate dan kada je bila Tušemilska bitka 1042. godine, kada su Srbi Vojslavčevići potukli Vizantijsku vojsku. Proglašavate datum za dan Vojske Crne Gore 1042. godinu kada nije ni postojalo Crne Gore. Kada vi, gospodo Crnogorci, hoćete da vratite točak istorije nazad do 918. i 1042. godine pitam ja vas imamo li mi Srbi pravo u ime odbrane naših etničkih nacionalnih i moralnih prava da taj isti točak istorije vratimo nazad i da pitamo vas i svu svjetsku i evropsku javnost ko je, kako i zašto teritorije srpskog naroda tako bezочно i лукаво pripoјио Црној Гори. Ви господо Црногорци добро знате да је појам Црна Гора и Брда био у употреби све до доношења устава 1095. године. Питамо вас и питаћемо вас и тражимо од вас да се називу Црна Гора врати назив Црна Гора и Брда. Доношењем најновијег устава ви Црногорци сте уништили све што је српско, ви господо по мом дубоком убјеђењу над једном половином народа који живи на својим етничким територијама извршили вјерски, национални, језички и географски геноцид. Народ над којим сте извршили овај сваковрсни геноцид се зове – Срби.

Овај ваш срамни устав господо Црногорци ми Срби ћемо поштовати тачно онолико колико овај Устав штити интересе и права српског народа у Црној Гори. Државу Црну Гору ћемо поштовати таман толико колико она буде поштовала етничка права српског народа.

Тражићемо, господо Црногорци, од свих релевантних међународних институција Европске уније, Уједињених нација да се српском народу обезбиједи аутономија на свим етничким територијама српског народа. Од борбе за остваривање својих аутономних права која нам све конвенције о заштити људских права дозвољавају нећемо одустати.

Од државе Црне Горе немамо што више да тражимо јер нам је та држава систематски одузимала почев од 1792. године па све до данашњих дана одузимала вјеру, нацију, историју и језик, и све оне одреднице које један народ чине народом.

Поново наводим:

- Како, господо Црногорци, вас није срамота послје свега овога што сте нам урадили да говорите да смо ми један народ.

Били смо ми један народ са херцеговачким усташама, били смо ми један народ и са поисламљеним Србима, били смо ми један народ и са поцрногорченим Србима, али сада више нисмо, јер су усташе и муслимани у два наврата у 20. вијеку, са српском нејачи пунили јама по Херцеговини и Далмацији. Да нам нешто слично и ви Црногорци припремате свједоче графити написани по зградама по Цетињу – Србе на врбе, дизање у ваздух српских светиња, мени лично моји суграђани Црногорци кажу: „Ви, Срби, идите у Србију”, итд., итд. ...

Запамтите, господо Црногорци, на овим просторима су Турци били 500 година, па су пошли. Била је и Аустрија, па је пошла. Била је Њемачка, па је пошла. Био је комунизам, па је пошао. Отићи ће и ваша безочна идеологија, а ми српски народ остаћемо и даље да живимо ту на својим етничким просторима.

Подсјетите се само Његошеве изреке и не тјерајте нас да је примењујемо, а која гласи: „Злорадити од зла бранећи се, ту гријеха никаквога нема”.

Ово моје излагање завршићу примједбом на дрско и безочно понашање актуелне власти изјављене у блиској прошлости. Хвали те се господо Дукљани у ТВ дневнику у 19:30 часова, да ће ова 2007. година ући у анале историје Црне Горе, као успјешна година. Ући ће господо ево како: - Ући ће у анале по најскупљој струју у Европи, по најскупљем гориву у Европи, по најскупљем хљебу у Европи, по најмањим платама у Европи, по највише продатој територији странцима у Европи, по земљи која у односу на број становника има највише нерасвијетљених убистава.

Обратио бих се сад господину министру иностраних послова Роћену: „Господине Роћен, треба да вас је срамота да на вашој срамној телевизији изјављујете да је криминал у Црној Гори дошао из Београда или боље речено остатка београдског режима. Београдски режим вас је научио да глисерима шверцујете цигаре у Европску унију, београдски режим вас је научио да ваши гласачи продају цигарете без плаћених акција, које држе на улицама у замрзиваче умјесто сладоледа.

Мислите, господине Роћен, ради остваривања интереса приватне државе једне породице да тако безочно лажете Европу, која вас је напoкон, послје 17 година, истјерала на чистац.

Због изузетно лоше економско-социјалне слике у Америци, аналитичари упозоравају

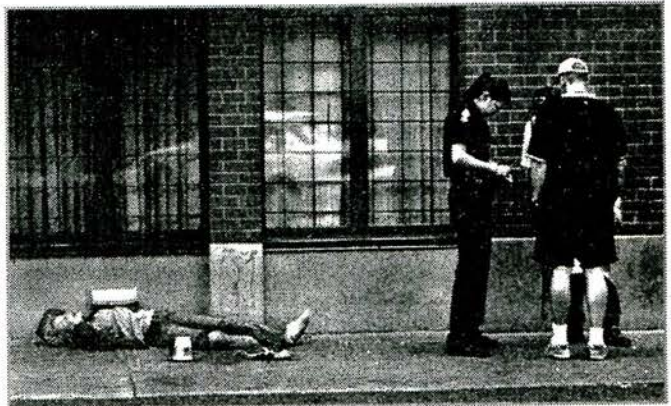
Америци пријети финасијски „цунами“

- *Високе цијене нафте од око 100 долара по барелу, раст цијена на велико и мадо долара у односу на евро, као и крах кредитне полиције, уз податак да национални дуг Америке расте близу милион долара сваког минутиа веома су забринули полицијаре у Вашингтону*

Пише: С. Радуловић

У недавно спроведеној анкети угледне агенције Блумберг више од 60 економиста упозорило је да ће стопа економског раста САД у првој половини 2008. бити свега 1.5 одсто, што би била најслабија стопа раста од 2001. Такође, одвојене процјене економиста „Голдман“, „Мерила Линча“ указују да ће доћи до рецесије у САД-у, и да је већ почела. Економски стручњаци процењују да ће федерална управа резерви морати чак да смањи главу камату на само 2.5 одсто до трећег квартала ове године, управо због кризе на тржишту хипотекарних хартија.

Америчка економија у децембру је отворила само 18.000 нових радних мјеста, најмање за више од 4 године, па се стопа незапослености попела на 6 одсто радне снаге. Тај пораст

незапослености био је одлучујући за познатог економисту са Харварда Мартина Фелдштајна да процјени да су велики изгледи за рецесију. У неким дјеловима САД-а стопа незапослености је осам, девет или десет одсто – посебно на америчком средњем западу у државама као што у Мичиген или Охајо, гдје се затварају многе фабрике. Из Демократске странке сматрају да се мора брзо дјеловати како се стање не би погоршало. Обје водеће странке у САД-у вјерују да што прије треба нешто урадити како би се избјегло дугорочно успоравање привредног раста у најјачој свјетској економији. То питање уједно највише брине бираче у години када Америка бира новог председника.

Због лоше привредно-социјалне ситуације амерички председник Џорџ Буш, након повратка са блискоисточне турнеје разговарао је у Конгресу са представницима обје водеће странке у земљи – Републиканске и Демократске.

Раст америчког дуга

Укупан амерички дуг средином јануара износио је скоро 10 трилиона долара. Сваког минута тај дуг већи је за милион долара или за милијарду и четиресто милиона долара. „Таксиметар сурово одбројава амерички дуг и индивидуално, па се рачуна да сваки Американац – од новорођенчади до најстарије генерације – дугује по 30 хиљада долара.“

Американци су навикли иначе да много троше, а од тог њиховог обичаја, који често премашује њихове приходе, добрим дијелом зависи и стање на глобалном тржишту. Набавке робе Американаца чине 20 одсто свјетске економије, иако Американци чине свега четири одсто укупне свјетске популације.

САД су се највише задужили у иностранству, а владе других земаља и страни инвеститори држе 44 одсто јавног америчког дуга. Главни повјериоци су Јапан, Кина и Саудијска Арабија.

Амерички национални дуг достигао је забрињавајућих 65 одсто вриједности домаћег бруто производа. Тај постотак био је једино већи у вријеме Другог свјетског рата.

Пад америчких девизних резерви

Америчке девизне резерве пале су на невјероватних 19,5 милијарди долара, док су девизне резерве Русије достигле чак 460 милијарди долара и представљају 10 одсто руског друштвено-национално производа. Веће резерве од Америке имају Јапан и Кина. То нису само показатељи стања економије и задужености, већ и питање зависности и безбједности једне државе. Управо та безбједносна тачка највише брине америчке економисте и стратега па се многи стратешки планови морају одложити за нека боља времена, ако до њих Америка и дође.

Анкете показују да економска неизвјесност представља другу на табели највећих брига Американца, одмах иза Ирачког рата који подстиче општу драматизацију доживљаја сложене стварности. Ратови у Ираку у Авганистану коштали су америчке пореске обавезнике до сада скоро хиљаду и петсто милијарди долара или двоструко више него што се до сада мислило. Та два ратна сукоба коштали су сваку четворочлану америчку породицу око 20.000 долара, а до краја деценије тај број могао би да достигне чак 50.000 долара.

Америчка привредна комора, као највећа асоцијација послодаваца у свијету, саопштила је да се САД суочавају са озбиљним проблемима, који су последица лошег образовног система, већих трошкова здравственог осигурања и виших цијена енергената. Став је америчке привредне коморе да се САД налазе на раскршћу и да још није касно да се ситуација промијени. По ријечима председника коморе Тома Донахјуа будућност Америке је несигурна, прије свега због неспособности Вашингтона да одговори на кључне изазове који подстичу развој и просперитет у 21. вијеку.

По мишљењу економских аналитичара америчка привреда већ се налази у рецесији, а тврдње са Вол стрита да се рецесија може избећи нису ништа друго него покушај бјекства од стварности. Овакву „кофу хладне воде“ на главе Американца сручио је посебно Мерил Линч, једна од највећих и најпознатијих свјетских финансијско-инвестиционих компанија. Аналитичари Мерил Линча процијењују да „ни-

је вријеме за скривање у описивању садашњег стања америчке економије већ да је то завлачење главе у пијесак. Тврди да ситуација тек личи на рецесију, исто је као када би гинеколог рекао некој жени да је мало трудна“, саопштено је из те угледне компаније.

Како је ниво незапослености у САД-у премашио шест одсто, стручњаци Мерил Линча сматрају да је управо то, „коцкица која је претходних година недостајала рецесионом мозаику“.

На њујоршкој берзи акције настављају да падају послје извјештаја Федералних резерви о мањем обиму производње, већој незапослености и цијени нафте, као и проблемима са осигурањем обвезница. У овој години такође се очекује наставак пада цијена некретнина, а раст цијена на велико и мало, нафте и гаса, што све, уз повећану незапосленост подстиче инфлацију.

Очекује се да се расправа о томе интензивира, посебно током кампање предсједничких кандидата широм САД, а аналитичари оцијењују да земља улази у годину у којој политика неће моћи да се одвоји од привреде.

Милиони Американца у сиротињским кухињама

У САД живи, према званичним подацима, чак 37 милиона сиромашних грађана, а њих 47 милиона нема никакво здравствено осигурање. Када човјек прочита те податке пита се да ли је то могуће, јер звучи парадоксално да чак 13 одсто од укупне популације најмоћније државе на свијету чине они које Америка сврстава у сиромашне слојеве друштва.

Са дилемом – храна или стан – свакодневно се суочава и преко милион од укупно 8 и по милиона становника Њујорка. Пред таквим избором већина се одлучи да плати стан, а храни се у некој од кухиња намијењених сиромашнима. Према градским статистикама на улицама Њујорка живи скоро четири хиљаде људи, а 30.000 тона хране општинска власт допреми у више од хиљаду у двеста сиротињских кухиња. Глад није само одлика Њујорка већ се више од 12 милиона домаћинстава, или 37 милиона Американца, према званичним подацима владе бори са глађу.

Борба Светог Петра Цетињског против масонерије

Масони укључени у рушење Црне Горе

- *Свети ловћенски пророк у свој посланици износи прву јасну осуду, једног благодатног светог човјека из нашег народа, упућену масонерији и злу које носи са собом. Том посланицом он је претеча и првјенац у борби против овог зла у српском народу*

Пише: Владимир Вуковић

Собзиром да се новости о масонским ложама Црне Горе и њиховим састанцима дају у ударном термину дневника, такође и у режимским дневним новинама на ударним страницама, као нигдје у свијету, имамо ту могућност да се у директним укључењима „информишемо“ о активно-стима тајних друштава и дружина.

Велика ложа Црне Горе је основана 3. јуна 2006. године. Условљено политичким приликама, ово убрзано оснивање Велике ложе под надзором Уједињених великих ложа Немачке објединило је дотадашње три ложе Црне Горе: „Монтенегро“ – Подгорица, „Зора“ – Котор и „Луча микрокосма“ – Цетиње. Није извршена масонска иницијација „уношења свјетлости“ тога дана, од стране неке међународне признате масонерије, већ је условљена са три ложе и седам великих мајстора. Прошле године у Никшићу је такође основана масонска ложа Црне Горе под називом „Гарибалди“, чије се „утапање“ у Велику ложу Црне Горе не помиње, као ни раније оформљене ложе „Његош“, – Котор. Сами чин иницијације је обављен не случајно 12. маја 2007, на дан Светог Василија Острошког.

Интересантно је да је прва црногорска масонска ложа „Монтенегро“ основана 1993. године у италијанском граду Риминију и са друге двете лозе радила је под јурисдикцијом регуларне Велике ложе Југославије. Нарочито је интересантна прича, која је дошла са врха Велике националне ложе Србије и Црне Горе, гдје се истиче да је Велика ложа Црне Горе „мало поранила“ са осамостаљивањем, те да је изманипулисана од политичког естаблишмента у сврху пропагирања црногорске независности.

За оне који не знају, Французи су 1912. године основали прво масонско удружење на нашем простору, а 1919. године су се ујединили масони Срба, Хрвата и Словенаца и фирмирали Велику ложу Југославије, да би 1929. године била основана Велика ложа Краљевине Југославије и основан први пут те исте године Врховни Савјет националне ложе са својим командером.

Реинсталација масонерије у новијој историји на овим просторима започета је 1990. године у имену Велике ложе Југославије, пошто је пред други свјетски рат 1. августа 1940. године успавана Велика масонска ложа Краљевине Југославије. Подјела на Велику ложу Југославије и велику регуларну ложу Југославије десила се 1993. године, а то што је један дио додао у свом имену и то „регуларност“ не значи самим тим да је нешто више регуларан од оног другог дијела.

Када је у оно давно вријеме руска царевина 1813. године потукла гордог и охолог Наполеона код Москве и када је некада моћна француска војска у паници почела да бјежи од силе руске, Свети Петар Цетињски, велики непријатељ Наполеонове политике, одмах је написао једну интересантну, поучну, а и данас посебно актуелну прокламацију. У њој је поред позива на оружје за ослобођење Боке. Владика је изнио и своје јасне ставове о једном великом и недолазећем злу – злу масонерије. Тако је Св. Петар Цетињски далеке 1813. године упозорио на кукавичје јаје у златно увијеној амбалажи које се нарочито данас нуди перфидно, али и крваво намеће као нешто позитивно и у цијелом свијету општеприхваћено.

Свети Ловћенски пророк у тој посланици износи прву јасну осуду, једног благодатног светог човјека из нашег народа, упућену масонерији и злу које носи са собом. Том посланицом он је претеча и првјенац у борби против овог зла у српском народу. У посланици он износи став да је француска буржоаска револуција велико јакобинско-фламманско безбожно зло које је, покривајући се слатким паролама слободе, правде и једнакости прогурало стотине хиљада људи заједно са краљем, краљицом и читавим племством Француске и оставило за собом „отров своје адске душе“ да до данас хара свијетом, увијек под видом „нових поредака“.

Зашто мрзе гусле?

- Српски народ у Црној Гори није изненадио усклик љубитеља тамбурица и таламбаса: „Са гуслама не можемо у Европу.” Слушали су Срби ипакве усклике и раније. Сви који су изговарали ту реченицу знали су добро значење епске поезије и гусала за народ какав је српски. Зар се може повјеровати да Шваба није знао шта су гусле кад је на Цетињу уочи Мојковачке битке казао: „Не гусле”. Зар друг Моша Пијаде није знао њихово значење кад је негде у Никшићу казао: „Другови, гусле су неопходне”. Или повјеровати да господин Педи Еждаун није знао да шта оне значе српском народу када је првог радног дана у Републици Српској казао: „Од данас је строго забрањено слушање гусала”. Па шта је то толико значајно на струнама те их сваки србомрзац жели покидати?

Пише: Љубо Бјелић

Српски народ у Црној Гори није изненадио усклик љубитеља тамбурица и таламбаса: „Са гуслама не можемо у Европу.” Слушали су Срби такве усклике и раније. Сви који су изговарали ту реченицу знали су добро значење епске поезије и гусала за народ какав је српски. Зар се може повјеровати да Шваба није знао шта су гусле кад је на Цетињу уочи Мојковачке битке казао: „Не гусле”. Зар друг Моша Пијаде није знао њихово значење кад је негде у Никшићу казао: „Другови, гусле су неопходне”. Или повјеровати да господин Педи Еждаун није знао да шта оне значе српском народу када је првог радног дана у Републици Српској казао: „Од данас је строго забрањено слушање гусала”. Па шта је то толико значајно на струнама те их сваки србомрзац жели покидати?

Епска поезија и гусле су најљепши дио српске традиције и уједно најаутентичнији. Таква поезија има можда и најдубљу повезаност са нама. Епска поезија је народно памћење које је до данашњег дана сачувао истину о борби за опстајањем народа, а то није било лако, ни прије ни сада. Тако је струна до нас донијела и имена ратника који нијесу жалили дати свој живот за српско име. Да није било струна гусала и епске поезије зар би Србин данас знао за: Слугу Голубана, Косовца Јована, Ивана од Сења, Јанка од Сибиња и многе друге.

Звук гусала се највише слушао у најтежим тренуцима борбе за опстајањем. Што је слобода бивала угроњенија, то су стихови били љепши и избрушенији. Епски пјевач је под турском тиранијом знао зајевати:

„Више волим изгубити главу
нег љубити свој земљи душмана.”

За вријеме шваба епски пјевач је знао зајевати:

„Браћо Чакор и Мокру иланину
србијанске ирује док размину
што су наша браћа најмилија
сви смо Срби једна фамилија.”

А за вријеме комунизма које још увелико траје, само што више нема Моша али има Мила пјевач је казао и још увијек казује:

„Покидаће глијетта синцире
вакаји прави мора да надире.”

Овакви стихови из главе цијела народа су пренесени струнама са генерације на генерацију. Свим тим стиховима била је порука само једна: слобода и слога српског народа. Е, та порука је једино што смета свим србомрсцима и Шваби, комунистима и дукљанима.

Јасно је зашто струне сметају Шваби, донекле је јасно и за комунисте, али зашто заправо сметају овдашњој власти. Постоје три разлога:

1. Наслушали су се задњих 20 година толико саргија, таламбаса и бубњева (ратних), да су просто заборавили љепоту националног инструмента.

2. Не би хтјели да увриједе своју „браћу” Албанце, муслимане и Хрвате са порукама што дарују струне гусала.

3. Ако би почели да слушају или „не дај Боже” да заволе гусле, одмах би се сјетили да су били прије неколико година оно што данас највише мрзе - Срби.

Поштовани читаоци, можете ли замислити шта би били данашњи дукљани да су живјели у вријеме турског освајања и турчења на овим просторима? Нијесу ни Турци преко ноћи преводили у турску вјеру слабе душе данашњих потурица, него би их прво препали па онда гладне и препаднуте нахранили. Затим би им били и нека врста заштите. Њима нису мијењали име већ њиховим синовима, јер кад ови стасају, постају највећи непријатељи имена свога оца и мајке. Зато једна порука епског пјесника свим данашњим љубитељима саргија и таламбаса:

„Подижите ићери и синове
а слушајте гусле јаворове,
гусле ће вам са помоћу Бога
казати ко сине, ишта сине и од кога.”

Поштовани читаоци, можете ли замислити шта би били данашњи дукљани да су живјели у вријеме турског освајања и турчења на овим просторима. Нијесу ни Турци преко ноћи преводили у турску вјеру слабе душе данашњих потурица, него би их прво препали па онда гладне и препаднуте нахранили. Затим би им били и нека врста заштите. Њима нису мијењали име већ њиховим синовима, јер кад ови стасају, постају највећи непријатељи имена свога оца и мајке.

Како је проглашен најсрамнији Устав у историји Црне Горе?

Медо показао антисрпски траг

- У ноћи 22. октобра 2007. Уставојворна скупштина на свечаној седници у присуству заслужних за независну Црну Гору, који су је „ослобађали” од Жује греде до Лајчаковог референдума прогласила Србе националном мањином
- У Србији проглашење прошло незајачено
- Носиоци Српске листе смањрају да холивићка борба за права српског народа итек предстоји

Пише: Жана Живаљевић

А вотрећинском већином коју су владајућој ДПС – СДП коалицији обезбедили Милови „просрби” Медојевићевог Покрета за промјене, Бошњаци и Албанци договорен текст највишег државног акта Црне Горе. Грађанске државе, чији је званични језик – црногорски, док су у службеној употреби – српски, албански и хрватски. Док су традиционалне, свугде и од свих признате – римокатоличка, православна, исламска и јеврејска црква изједначене са неканонизованим верским заједницама и сектама којима следи пререгистрација. Новим Уставом је државотворан српски народ у Црној Гори у статусу националне мањине, чиме му је нанета још једна историјска неправда, сматрају браниоци интереса и права Срба у најмлађој самосталној држави на Балкану. Иако је могуће да од писања до објављивања овога текста стање ствари не буде исто...

Оно што се, међутим, у причи о црногорском Уставу испоставило као тачно је да ће сви који подрже већину у његовом усвајању у парламенту – како се не би поново ишло на народни референдум – уз далеко веће ризике него с Медом, Диношом и осталом братијом – тражити своје. Као да ни власт, која одолева од Жује греде до данас, ево, 15 година неће бити наивна и попустити, ни по цену туђе штете. Пошто су се, како чаршија преноси, намирили с Меденим, на дуг их је подсетио и партнер из Бошњачке странке, претећи да је на црногорској круни уз крстове место и полумесецу, од чега се, биће, брзо одустало, чим је олакшан трезор. Ех, да је Нушић жив! Или Радоје Домановић! Ала би било литературе!

Устав и хајка на Радована

Би што би – изгласаше браћа Црногорци Устав. Историје ради треба запамтити да је 19. октобра двотрећинску већину за његово изгласавање у Скупштини чинила владајућа коалиција ДПС – СДП, а придружио им се Покрет за промјене, Либерална партија и Бошњачка странка. На другој страни, против његовог усвајања гласао је 21 посланика Српске листе, Народне странке, Демократске српске странке и Социјалистичке народне партије. Оваквим исходом постао је важећи и страначки договор да се парламентарни из-

бори одложе до краја 2009. године, уместо редовних који би морало да се распишу 2010-е.

Овакав предлог Устава у парламенту је поцепео посланик Српске листе Добрило Дедејић, уверен да вештачки и на силу дели један исти народ, стављајући Србе у подређен положај. Делећи његово мишљење, свечану седницу Уставотворне скупштине на којој је Устав проглашен, бојкотовали су 22. октобра 2007. посланици Српске листе, Народне странке, Демократске српске странке, Социјалистичке народне партије, али и Албанске алтернативе, рецимо.

Из Београда је посредством сателитског преноса свечане седнице Скупштине на којој је њен председник, лидер социјалдемократа Ранко Кривокапић са својим коалиционим партнерима, страшно поносима и озбиљнима, утисак био некако мучан и леден. Наши саговорници догађају великом за скуп у Подгорици нису придали некакав велики, тачније превелики значај. Преовладава став да је оно што се одлучује и ради у суседној држави већ „њихова” ствар у коју се не треба прегрубо мешати, нити је оштро квалификовати.

Ретко би ко са свечарског Ђукановићевог лица могао прочитати да је управо тога дана на Жабљаку и Дурмитору била организована једна од највећих хајки на хашког бегунца број један, др Радована Караџића. Али је зато камера помно пратила сваки миг „хора подгоричких дечака”, а но-

винари током преноса ломили по ходницима да од својих политичких светаца у општој еуфорији извуку што више ода „јасном курсу Црне Горе”.

Болна привремена ампутација

Реаговања на Устав Црне Горе проглашен на свечаној седници Скупштине 22. октобра 2007. године (Дан ослобођења Београда од фашизма!) кретала су се од огорчења до равнодушности.

Министар просвете, спорта и омладине у Влади Србије, иначе функционер ДСС Зоран Лончар сматра да је Црна Гора формално испунила своје обавезе и заокружила политичку платформу управо оваквим Уставом какав је усвојила и прогласила. Лончар не крије бојазни за статус и положај нове националне мањине, српске, али сматра да ће толерантим ставом Србија, као и до сада учинити све што је у њеној моћи да свој живаљ билатералним договорима заштити. Лончар дели критике које су се у јавности могле чути на рачун деградирања положаја српског језика, српске православне цркве и осталих битних обележја конститутивног народа, али исто тако сматра да је време најбољи лек и учитељ који екстреме уравнотежава.

Мање лежеран став имају представници Срба у парламенту и верским институцијама српског православног народа у Црној Гори. Наиме, пред вече 23. октобра, већ сутрадан

по проглашењу новог црногорског Устава, на београдском Аеродрому „Никола Тесла” срели смо, опет су неизбежне асоцијације, пастира српског народа у Црној Гори Митрополита приморског Амфилохија Радовића, у пратњи Андрије Мандића, носиоца Српске листе. Символично, утолико што је као некада Арсеније Чарнојевић са војводама, ове ноћи владика Амфилохије предводио Србе на повратку у Београд...

– Шта могу да кажем о свему што се догађа у Црној Гори? – пита нас уместо одговора мудри пастир јогунастог стада. – Како смо се борили, тако смо прошли. Били смо сами, они су на својој страни имали све савезнике, у свим кожама: једнако из Београда – мислим на лажни српски ангажман Медојевића којег је за парчање српског бирачког тела инструисао ДС и демократе из Србије, али подједнако на Лајчака или неке италијанске тужиоце који су плашили мачку решетом и тобож претили Милу, а другим оком већ мераче даље – Косово и Метохију, за које изрекоше и осташе живи, да га је Србија окупирала! Преврћу се и земља и небо, али шта се друго може, но поживети суђени век на тешком путу. Господ зна колико нам је тешко као праведницима да сачувамо душу и савест.

Отишли су толико далеко да народ, осим што су вештачки поцепали на националној, хоће да га развере по вери: на српску и црногорску, а да се то мање позна Српску православно, традиционалну и признату цркву изједначили су, жртвујући у овој фази расколничку и непризнату (можда ће им и то помоћи неки Лајчак!) Црногорску – као верске заједнице, које се морају пререгистровати.

Али, сада се у овом безумљу и еуфорији глас разума не чује. Ваља сачекати да им наиђу искушења, призваће они већ Господа свога.

Андрија Мандић, носилац Српске листе, признаје власти да је успешним и ефикасним маневром успела да опозицију упрегне у своја кола и не може да сакрије огорчење што су у ту прљаву игру укључени народни представници бирача који су гласали против црногорског државног пројекта. Сматрајући да је ампутиран српски део тела, посланик црногорске Скупштине наставак борбе за права српског народа у младој држави види кроз тешка искушења која предстоје. Њих ће, вели Мандић, пребродити одабрани, јер већ на следећим изборима од непопуларне српске опције одустаће многи у наводно српском блоку у корист економских и других циљева. Међутим, платформа Српске листе је идејна потка борбе која се никада није гасила, за унитарну заједничку државу народа истог порекла и вере, каже Мандић.

Путеви покатоличења становника Црне Горе

Преко лутрије до католичке вјере

• Буквално, сваки сегмент програма јавне куће Телевизије Црне Горе пропайра католичанство, иако да смишљено човеку испирају мозак. Изгледа да је то један од сигурних начина да они грађани који држе до својих корена иолако иосиану „нови Монинегрини“

Пише: Професор Мирко Ђукић

У земљи која се зове Црна Гора, сваким даном се дешава неко чудо да човек, просто, почне да сумња у свој разум. Многи ће се запитати одакле оваква констатација? Одговор на ово питање није тешко пронаћи, јер се јавља чим укључите неки од програма јавног (сервиса). Буквално, сваки сегмент програма јавне куће Телевизије Црне Горе пропайра католичанство, тако да смишљено човеку испирају мозак. Изгледа да је то један од сигурних начина да они грађани који држе до својих корена полако постану „нови монтенегрини“. Мало им је било што су путем уставног насиља над Србима, успели да укину неке старе вредности, као нпр. српски језик и Српску цркву, већ изгледа да треба ићи даље, у нове пројекте који ће према њиховој замисли, коначно, довести до нестанка српског живља са ових простора. Наравно, то све не може да обавља једна кућа и једна група људи. Зато је потребно проширити делатност и круг оних који ће успешно водити једну такву политику. Уз такве људе и куће потребна је и идеологија. То је најмањи проблем, јер ту увек притекну у помоћ њихови ментори из Загреба и осталих центара који су увек водили и боде србомрзачку политику. Кад се све ово испуни, може се кренути у акцију. Укључен је и велики број људи, ментора, спикера, словослагача, како би се постигао врхунац. Не штеди се нико.

Ових дана се у још једну акцију такве врсте укључила и Државна лутрија, која заједно са Телевизијом Црне Горе води кампању покатоличења Црне Горе. Ова кућа је у сарадњи са другом кућом покренула акцију рекламног спота у којем се поједини људи моле у катедрали да добију на ЛОТО-у.

Јављају се ту неки људи који по говору, рекло би се, да потичу са Цетиња. Неки нису, ваљда, никад ништа добили, па су одлучили да спас потраже у некој катедрали или како у неком филму неко рече пред „католичким богом“. Наравно, против католичке цркве немам ништа, али, просто ми није јасна једна таква реклама. Постављам питање: Шта је са другим верама и конфесијама у овој комуњарској земљи? Да ли други постоје или је другима забрањено право на постојање? О чему се ради – враг ће их знати. Можда им Мираш није довољан, па су унајмили ђаволске шегрте (ватиканске кардинале) за помоћ.

Ипак, све је у реду у том погледу. Мираш им је довољан као мечка да игра по вашарима, а за друге важније послове као што је покатоличавање православног живља, морају потражити људе који то боље спроводе. Свесни су они да су неспособни, те се не могу ослонити на њих. Такође, куд ће бољег начина да се терен припреми него преко рекламе. Рачунају да ће можда бити и таквих да преко игара на срећу промене веру. Мада нико није луд, али данас ништа није сигурно. У сваком случају овакви материјали које спроводи јавна кућа Телевизија Црне Горе и Лутрија, представљају срамоту за сваку иоле нормалну земљу. Али пошто ми нисмо држава, а још мање нормална, осуде оваквог рекламирања неће бити. Многи ће рећи да се ради о пукој реклами, али иза оваквог рекламирања крије се сасвим нешто друго. То друго је покатоличење православног живља, као и покушај да се докаже опција по којој Црногорци нису Срби. Не заборавимо да овој тези додамо и најаву министра Бацковића (од пре неку годину) када изјави да су планови „створити новог човека“. Изгледа да је на ред дошао тај план, а да су извођачи радова овог пута ТВЦГ и Лутрија. Питање је само колико цео пројекат кошта и када је крајњи рок за завршетак радова. На крају ваља поменути инвеститоре, јер би без њих цео пројекат пропао. Дакле, остали чиниоци су: Влада као покровитељ, а главни инвеститор и пројектант је Ватикан.

Ово показује због чега је спроведено одвајање једног дела српске земље, а то је да би се лакше уништио сваки Србин ма где он постојао. Свега без „слугу“ не би било, али поданика је увек било тако да није ни то неки проблем био. Ово је ипак стварност пред којом би требало сви да се замисле.

Књижевник Вељко Мијовић написао књигу коју сви треба да прочитамо

„Црни вјетар” за црне дане

• „Црни вјетар” је роман који говори о једном великом геноциду извршеном над српским живљем 28. јула 1944. године у мјестима Велика и Полимље

Пише: Милорад Лабан

Аутор „Црног вјетра” је истакнути писац Вељко Мијовић, романсијер, приповједач, пјесник, есејиста, књижевни критичар, драмски писац и антологичар. Његове приче су ушле у неколико антологија. Јављају се преводи и на енглески. У књижевности се јавио као гимназијалац причама и есејима у часописима „Сусрети” и „Полет”. Објавио је преко седамдесет прича у више од тридесет књижевних часописа и листова („Политика”, „Стварање”, „Стремљења”, „Овдје”, „Мостови”, „Одзиви”, „Споне”, „Живот”, „Ослобођење”, „Одјек”, „Токови”, „Слобода” ...).

Из опуса овог писца треба издвојити неколико значајних књижевних остварења. То су романи „Зло сјеме”, „Друмови”, „Брат на крсту”, „Балада о црвеном мјесецу”, као и већ поменути „Црни вјетар”, дјело несумњиво изузетне умјетничке вриједности која је годинама у центру пажње широке читалачке публике, чија популарност сваки даном бива све већа и већа и тиме се потврђује његова актуелност, не само због историјске теме већ и сјајне умјетничке обраде са пуно увјерљивости и сугестије. Писано епски и шолоховљевски снажно, оно ће у нашој књижевности остати као један од најзначајнијих и најдрагоценијих докумената.

Дјело се темељи на једном историјском догађају из Другог свјетског рата. Ријеч је о великом покољу извршеном над српским живљем у мјестима Велика и Полимље 28. јула 1944. године од стране њемачких дивизија *Принц Еуген* и *Скендербеџ*. Командни кадар је био њемачки, а војници Шиптари са територије Косова и Метохије, као и муслимани из плавског-гусињског краја. Тог 28. јула 1944. године на звјерски начин уморено је више од петсто људи, старца, жена и дјеце. Методи убијања су били: вјешање, клања и спаљивање. Све је вршено и извршено на монструозни начин. На европском континенту у току Другог свјетског рата ово је трећи геноцид овакве врсте. Први се збио у Чешкој у мјесту Липице, гдје су Њемци због атентата на Хајдриха убили 2.500 житеља, а село сравнили са земљом. Други се збио у Украјини гдје је од 3.000 житеља остао у животу само звонар једне цркве.

Мијовић радећи на овом роману, прикупљао је грађу из архива, књига, као и прича преживјелих свједока. Све је засновано на истини. Истинити су не смо догађаји, већ и личности. Имена убица и убијених су аутентична. Роман је једна велика слика зла и људске бестијалности којој можемо слободно рећи нема равне у нашој књижевности. Детаљи, дијалози, монолози као и описи природе дати су мајсторски, те тако је у овом дјелу дата вјерна слика једног прохујалог времена.

Многобројне сцене у роману, прије свега по умјетничкој обради равне су многобројним сценама у романима какви су Андрићева „На Дрини ћуприја”, Шолоховљев „Тихи Дон”, Толстојев „Ход по мукама”, Ђопићев „Пролом”, Ђосићева „Деобе”...

Дјело је тако сугестивно да неодољиво плијени читаоца, заноси, осваја и узбуђује и потреса, те тако ће увијек остати у читаоцевој свијести.

О великом покољу пуних педесет година нико није смио ни ријечи да прослови. Ни писци какви су: Михаило Лалић, Радован Зоговић, Чедо Вуковић, Душан Костић, Миодраг Булатовић, Радоња Вешповић, а од млађих: Богдан Шеклер, Миладин Ђулафић, Милош Остојић, Мило Бошковић, Вукман Оташевић, Ратко Делетић и др. А о новинарима да и не говоримо.

Мијовић као изванредни познавалац живота и прилика људи свога краја, а уз то изузетно храбар, прихватио се ове теме преточивши је у роман који је први пут угледао свјетло дана у „Експрес Политици” за 1989. годину. Дјело је штампано у деветнаест бројева поменутог листа, а затим на интервенцију ондашње комунистичке власти забрањено. Зато је аутор био принуђен да свој рукопис штампа у приватној режији. Послије објављивања овог романа услједила је права хајка, али аутор упоран и борбен је остао и доследан ставу да дјело и даље живи, јер га је широка читалачка публика објеручке прихватила, па је аутор поновио штампање романа.

О роману је писано и писано, па је интересовање читалаца све више расло. Потражња за романом ни данас не јењава. Због актуелности теме и у времену у коме живимо, ово значајно дјело, без сумње, заслужује да га „Велика Србија” штампа и читаоцима препоручи.

Америка

И у Америци као у Црној Гори – избори. И на њима пекадашња прва дама Америке Хилари Клинтон. Изашла са великим амбицијама да постане прва жена предсједник Америке. И на првом изборном представљању у старту је изгубила прву позицију. Ово је сада модерно рећи рејтинг. Пошто њени амерички савјетници немају рјешење за подизање јој рејтинга ми јој предлажемо: нека га мало продими Билту, као што му га је продимила она секретарица Бијеле куће, као што му га је продимила она секретарица Моника, рејтинг ће јој се дигнути до побједе. А, вала, дигнуће се и Билту.

Кулинарски специјалитети

Атлас телевизија, иначе приватно власништво породице Ђукановић, има своју емисију о кулинарству. Емисија носи назив „Пјат“. „Пјат“ је ријеч италијанског поријекла (за неупућене ријеч тањир). Е, гле сада црнога ђавола! Ово је доказ да ови из власти мисле само на себе. Едукују се, уче италијански, свјесни да ће врло брзо морати из „пјата“ кусати италијанске специјалитете. Наравно, из кухиње италијанских затвора.

„Хуманиста“

Чувена француска филмска глумица Б.Б., или у преводу Брижит Бардо, иначе познати борац за заштиту права животиња, упутила је ових дана оштар протест Влади Републике Србије због наводно суровог поступања са животињама, осуђујући при том, како она наводи, сурово клање и убијање.

Када су француски пилоти по Босни убијали српску дјецу, Брижит Бардо се није оглашавала. Уосталом, то није ни била њена брига, а и зашто би? Вјероватно сматра да дјеца а поготово српска, немају право на милост. Очито је да је живот паса, мачака, свиња, коза и оваца, и ту и тамо понеког телета, много важнији од живота једног српског дјетета.

Пао из француског

Уважени професор права, страствени коцкар и ненадмашни љубавник, мој сапатник из школских дана,

одјељења 7/3, школе „Ратко Жарић“ из Никшића, Благота – Баћо Митрић, пао је из испита француског језика за судију међународног суда у Стразбуру. Е мој Баћо, да си мало боље слушао и гледао у професорицу Босу, но што си буљио у Гигу, данас би био у Стразбуру. А од Стразбура од Монте Карла нема сат војње. Колике ли су тек тамо квоте?!

Министар културе

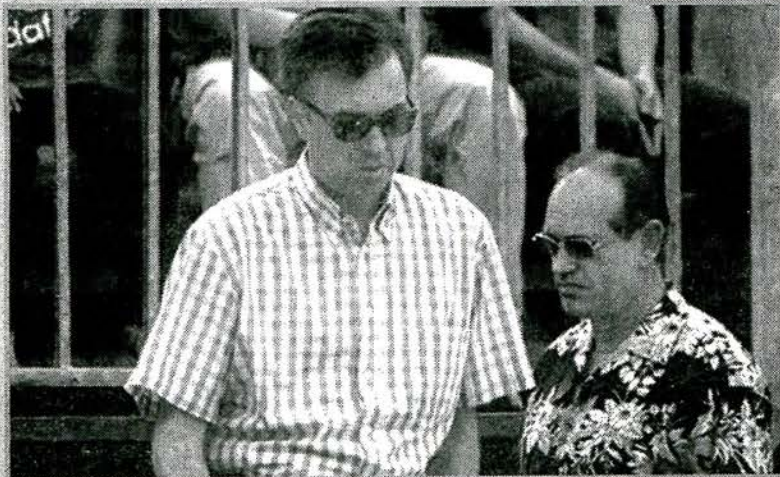
Црногорска Влада још увијек нема министра културе, онога претходнога су повукли назад у партију јер је очигледно да је почело недостајати послушних кадрова. Уосталом, ко хаје за министра културе у Црној Гори? Знамо да је све што је везано за црногорску културу давно бачено под ноге од стране коалиционих владајућих фактора, па би било много умјесније и прикладније, с обзиром на њихово понашање, да изаберу министра некултуре.

Митомани

Министар здравља, господин Радуновић, овако каже: „Не давати мито љекарима. Пацијент има право на медицинску услугу сходно његовом здравственом осигурању, што **искључује** могућност да он или његов ближњи, обећавају, уговарају или дају поклоне или друге користи медицинским посленицима“. Е, мој министре, ајде да се мијењамо, па опериши слијепо пријево ако га још имаш, или брух ако не даш мито. А ако

Монтенегро предсједник

И у Црној Гори ко у Америци – избори за првог човјека државе. Ови из власти никако да се договоре: те хоће Мило, те неће Мило, те можда ће Филип ако то каже Мило, а можда ће и Ранко ако се сложе и Филип и Мило. Ту се у њиховој близини врзма и Медо, враг ће га знати да ли је кандидат власти, што је много извјесније него што је кандидат опозиције. Испаде на крају да ће Филип предводити екипу величанствених, јер ових дана чусмо једну његову оригиналну изјаву: „Најсрећнији бих био да побиједим у првом кругу“. (Оно и да останем доживотни предсједник је заборавио да дода.)

Брижна мама

Наша јединствена и непоновљива и неправозиђена (најстарија беба на свијету), госпођа Беба Џаковић, посланик владајуће коалиције, чувена по историјској изјави да Мила Ђукановића воли као сина, и да јој је жао што нема такво чедо, ових дана поново је кмекнула и своје посланичке столицине: „Мило би ми било и радовала бих се да се Мило кандидује за председника Владе, Филип да остане председник државе, а Свето Маровић да постане министар или потпредседник.” А онда би Беба, као и свака брижна мама, свако јутро својој дјечици промијенила упишкене и укакане пеленице, опрала им гузе и пожељела срећан радни дан.

не даш, имај у виду да се и једно и друго оперишу у близини једног врло важног органа. Па ти сад види хоћеш ли тражити ђавола.

Стоматолози

Ови из Министарства укидоше приватне зубарске ординације, укидоше и јавне, диже се вика и галама и на крају остаде да ће министар здравља свима водити и поправљати зубе. Ово не важи за пензионере, јер све и да имају зубе, а немају их, од пензија не могу одвојити за храну а камоли за зубе.

Спорт

Кошаркаши Будућности из Подгорице хоће да иступе из НЛБ лиге због изгубљене утакмице у Београду од Црвене звезде. Изгледа да се историја понавља.

Веља и ђаво

А најпознатији посвач са ових балканских простора, кандидат за будућег председника Србије, Велимир – Веља Илић, изјави да је Борис Тадић ђаво. Како су у коалицији владали толико година заједно и ојадрили Србију, прекројили јој границе и распродали је, дошло је вријеме плаћања дугова. Послије избора Веља ће схватити ону народну: „Ко с ђаволом тикве сади (са Тадићем), о главу му се разбијају.”

Лијепо то пјева Бора Чорба: „Остани ђубре до краја”. А и Бора бјеше из Чачка.

Својевремено су учесници Евровизије из Црне Горе иступили из такмичења за пјесму Евровизије уз захтјев да се поништи такмичење у којем су побиједили Фламингоси из Београда. Сазнајемо да ће фудбалски клуб Будућност ових дана тражити поништење Енглеске премијер лиге због тога што нијесу чланови енглеске прве лиге.

Ајмо на приганице

Овај наш дојучерашњи председник државе и председник Владе ни макац из Црне Горе. Истина, био је тајно на љетовању у неком елитном хотелу тамо неђе на Медитерану, за неких тричавих двије-три хиљаде евра пансиона по особи. Има се – може се. Али изгледа да ђаво (Шелзи) не мирује но му се поткопао па га гризе са сваке стране. Тако наш некадашњи дични

председник и премијер, па онда опет премијер и председник дочека Нову 2008. у Колашину. Што се тиче Карлових Вари, Кортине де Ампеко, Дубаија и сличних свјетских туристичких дестинација – нема помена. Изгледа да му нешто није у реду ни са пасошем, и још је на корицама српски грб. Како ствари стоје, наш врли председник и премијер следећу Нову годину дочекаће у Доњој Горици. И ово условно ако прије тога не оде на љетовање (и зимовање) у Италију. Тек ће онда да види колико су слатке приганице.

Војислав Шешелъ

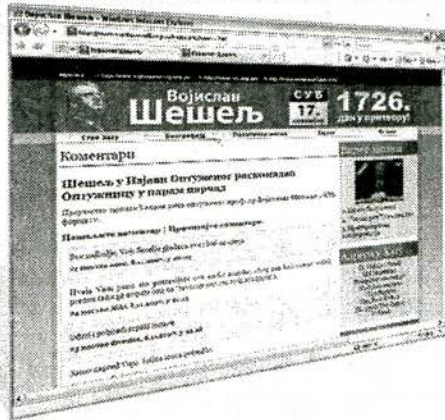
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешелъа, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешелъа, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелја представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

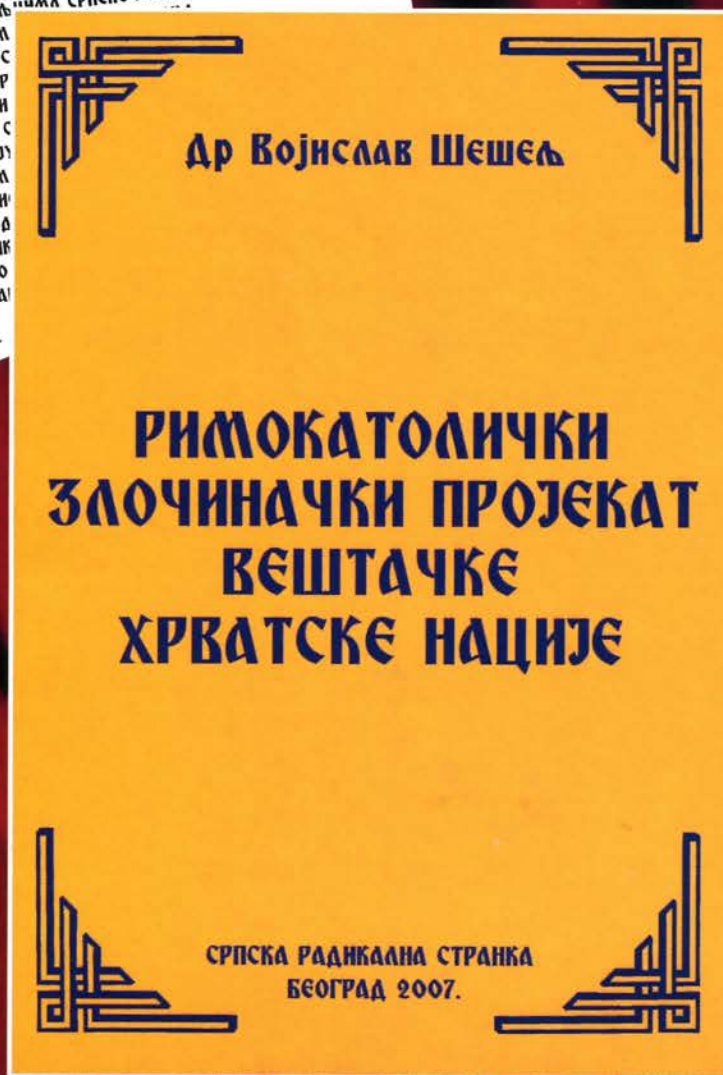

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЂУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ЈУНАЧКИМ
КОЈИ СУ С
НА ОЛТАР
БРАЊЕЊИ
ДИВНИМ С
КЛАЊАЈУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА!
НА...

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОВОЉ
ЈУНАЧКИМ
КОЈИ СУ
НА ОЛТА
БРАЊЕЊИ
ДИВНИМ
КЛАЊАЈУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА!
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспошtedну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.